

ZDVOŘILOSTNÍ NÁVŠTĚVA

Martin D. Antonín

JEN A ŽENY

Rytíř Jen Mantichor z Fernostu, hrdina bitvy o Surad – pro mnohé však stále hlavně 'mladý Jeník' –, stál před největší záhadou svého života. Měla líbeznou tvář, sametové zlaté vlasy, ten nejsladší úsměv a jmenovala se Alžběta.

Stále si ji tak pamatoval. Možná právě v tom byl ten problém. Zrovna teď jela o několik koňských délek před ním, hrbila se pod tíhou zbroje, její tvář byla upocená, vlasy skryté pod helmou, rty rozzlobeně zkřivené a jméno...

Nebylo to ani pět minut, co se ji pokusil trochu rozveselit – ale nedostal se ani přes to nešťastné oslovení. Jakmile řekl: „Alžběto...“, vysloužil si skutečně vražedný pohled. Od těch modrých očí, do nichž se ještě před pár týdny tak často dlouze díval, něco takového nečekal.

Rytířka Lisbet. Nikdy si na to nezvykl. Ona naopak až příliš rychle. Od vesnické holky k pasování na rytíře ani ne za týden – měla by být šťastná. Taková věc byla neslýchaná. Byla to vlastně nehoda. Tehdejší král Roderich netušil, že před ním v nádherné, trpaslíky vyrobené zbroji z ocelových destiček klečí neurozená dívka. Povýšil všechny v řadě, potřeboval hrdé bojovníky...

V té chvíli se mu nikdo neodvážil odporovat. A po bitvě už bylo pozdě – král zešílel a o svém omylu se nikdy nedozvěděl. A jeho dcera Viola, která po něm převzala žezlo, byla svým způsobem ještě šílenější...

Navíc si Lisbet v bitvě o Surad své ostruhy zasloužila víc než většina ostřílených rytířů. Velmistr Řádu Herman skřípal zuby, kdykoli ji potkal, a snažil se její existenci před zbytkem světa utajit, ale ani on jí titul neodňal.

Mantichor by jí vlastně mohl závidět. On musel těžce dřít na cvičišti a otročit starším rytířům celá léta – ona se prostě vyskytla ve správný čas na správném místě.

Přestojí to přál. Byl by špatným rytířem a nehodným služebníkem Surahindovým, kdyby propadl závisti. Dokonce za jejími zády několikrát ztrestal posměváčky, kteří si otvírali hubu na její... vlastně na cokoli ohledně ní. Nezasloužila si, aby se do ní panošové a rytíři Rádu strefovali jen proto, že měla v životě trochu štěstí. Mantichor doufal, že se o žádné z těch idiotských poznámek nedozví. Věděl, jaké to je – sám byl synem obchodníka, který si šlechtický titul koupil, a ti *praví* urození mu to při každé příležitosti otloukali o hlavu.

Ale po bitvě o Surad to takřka přestalo. Ani nevěděl, proč. Možná proto, že se novým terčem všech pomluv stala Alžběta...

I proto se jí zastával. Ostatně bylo lepší, že těm pitomcům uštědřil nakládačku on – Lisbet by je rovnou zabila. A vzhledem k tomu, s jakou vervou v poslední době trénovala, to nebyla jen prázdná slova. Sice se z každého odpoledne stráveného bojem dřevěnými sekerami s věčně zachmuřeným trpaslíkem Rhanem vracela víc fialová než... nefialová..., ale i syn krále Drauga čas od času přicházel k večeři s pořádným monoklem.

Kdyby to neustále zamračený velmistr Herman chtěl vzít na vědomí, získával v Alžbětě velmi schopného rytíře.

Jen Mantichor si byl jistý, že ta chvíle přijde. Jednou se na jeho milou jistě usměje i sám Božský Rytíř.

Ostatně – úkol, který jim velmistr svěřil, mohl být přesně tím zlomem, na nějž oba čekali. Diplomatická návštěva u hraběte Tervira z Trasky, jednoho z nejvlivnějších šlechticů království! To bylo něco jiného, než ty věčné patroly a hony na zbytky rozprášených rebelů!

Po pěti dnech jízdy se konečně blížili k cíli. Jen kdyby si jeho společníci chtěli promluvit o tom, jak se k té choulostivé záležitosti postavit...

Rozložitý Rhan však měl jednu ze svých špatných nálad – jeho husté obočí připomínalo bouřkový mrak a za celou cestu prohodil sotva pár nadávek na lidské hospody – a Alžběta na tom byla ještě hůř. U černovousého trpaslíka to nebylo nic

neobvyklého, ten se neusmál už od chvíle, kdy se odmítl vrátit domů a raději zůstal s lidmi v Sevaru, ale jeho milá...

Opravdu nechápal, co jí udělal. Mračila se na něj den ode dne stále víc. Teď už s ním ani nemluvila. Cesta se vlekla v zarytém mlčení.

Přenocovali v oddělených pokojích.

Měl víc času na modlitby. Tou správnou radostí ho to však nenaplnovalo...

Když se před nimi konečně objevila špičatá silueta hradu Trasky, Jen to přivítal s úlevou. Raději setkání s hrabětem, který je možná všechny tři nechá 'zmizet', než dalších pět minut zírání na Alžbětina vzteklá záda.

Na okamžik zastavil, aby rozbalil svou standartu, mantikóru na žlutočerveném poli. S hrdostí se na ni zahleděl. Dnes poprvé byl jeho praporec zavěšen níž než obvykle – to proto, aby uvolnil místo královskému znaku Sevaru. Pro jeho mantikóru to byla velká čest.

Po očku mrkl na Alžbětu a jeho nadšení bylo to tam. Při pohledu na jeho barvy se tvářila, jako by ho chtěla zabít.

Původně ji chtěl požádat, aby standartu při vjezdu na hrad vezla ona, ale raději to neudělal.

* * *

Úkol byl prostý – povečeřet s hrabětem Tervirem z Trasky, vyřídit mu pozdravy od nové královny a zeptat se, kdy Viole I. dorazí složit přísahu věrnosti. Hrabě se totiž odmítl zúčastnit korunovace na Fernostu a jako důvod tohoto hrdelního prohřešku uvedl jen své chatrné zdraví.

Za vlády prchlivého Rodericha by to znamenalo okamžitou vojenskou odpověď – hned po výkřiku: „Vzpoura! Ještě si bude přát, aby se uchrchlal k smrti na cestě ke mně!“ – a to i navzdory skutečnosti, že hrabě Tervir byl oblíbeným bratrancem krále sousedního Marathu a vnitřně oslabený Sevar si žádnou další válku nemohl dovolit. Na takové maličkosti Roderich nikdy nehleděl.

Samozřejmě, že se za Tervirovou nepřítomností nemuselo skrývat vůbec nic podezřelého. Jeho sbírka dědičných i jiných

chorob byla po celém Sevaru takřka legendární - prý si ho přáli studovat snad všichni význační léčitelé císařství. Navíc Trasku v té době proklepl velmi schopný špeh a podle jeho zprávy se hrabě v době korunovace skutečně nacházel pouhý krok od Surahindových nebes.

Velmistr Herman však od nového rádce dostal rozkaz všechno ověřit, popřípadě získat neklamný důkaz Tervirovy zrahy, a tak na odlehlý hrad Trasku s popuzeným mumláním poslal všechny rytíře, které si mohl dovolit postrádat. Oba dva.

Neposkytl jim ani panoše. Když se však k delegaci bez pozvání přidal jejich přítel trpaslík, velmistr neprotestoval.

Hermana už prý unavovalo, jak si fernostský sládek všude stěžuje, že svou poslední várku kvůli žízni trpasličího vyslance málem ani neochutnal...

* * *

Návštěva nezačala tasením zbraní, ale přátelským uvítáním, osvěžující koupelí v přepychových komnatách pro hosty a pozváním ke stolu. To bylo dobré znamení. A ještě lepší bylo, že se jim nikdo nepokusil odebrat zbraně. Dokonce si je mohli vzít i do hodovní síně. I když tam jedli obklopeni desítkou stráží ve zbroji, rozmístěnou podél stěn, stále to bylo jasné gesto dobré vůle.

Přesto ještě nebylo vyhráno. Za žlutozubým úsměvem chorobami prolezlého pána hradu se mohlo skrývat cokoli.

Zatím však večere ubíhala v přátelském duchu. Dokonce to vypadalo, že se hrabě Tervir vyloženě baví. Jeho slova sice hraničila s neúctou ke královské korouhvi, ale takřka neustále to zlehčoval.

„Musím přiznat, Mantichore, že jsem se ještě nerozhodl. Je vaše přítomnost požehnaným rozptýlením nudného zotavování, nebo nevítaným vniknutím do mého soukromí? Či možná dokonce předzvěstí konfliktu mezi mnou a korunou?“

Jen se přinutil k úsměvu a co nejbodřejší odpovědi: „Jasnosti, pokud je ti naše přítomnost na obtíž, zůstaneme pouze na večeri. Pozdravy jsme vyřídili, takže se klidně vydáme na zpáteční cestu i v noci.“ Alžbětina tichoučkého záupění si

nevšímal. „A vzhledem k tomu, že se ti zřejmě už daří lépe, můžeme královně sdělit dobré zprávy. Jistě již brzy přijedeš přísahat a všechno se urovná. Nebo se mýlím? Pokud je tvůj zdravotní stav stále špatný, mohu královnu zkusit požádat, aby ti sem poslala své alchymisty. I když jsou to většinou šarlatáni, najde se mezi nimi i několik skutečných divotvůrců!“

Hrabě Tervir se zešíroka usmál, pozvedl zkřivenou ruku, blýskl nezakaleným okem a uznale Jenovi pokynul číší. Nic však neříkal, takže si mladý rytíř nebyl jistý, co ten přátelský projev vlastně znamená.

Aby zakryl svou nejistotu, také se chopil číše a hlasitě prohlásil:

„Připíjím na tvou laskavost a pohostinnost, Jasnosti! Tvůj kuchař je virtuos, sklepmistr znalec hodný uznání a služebnictvo se o nás stará jak andělé Jediného o spasené duše!“

Rozhlédl se po hodovní síni, setkal se pohledem se všemi přítomnými – sluhové uctivě skláněli zrak – a dal najevo, že připíjí jim všem.

Zřejmě to byl další dobrý tah. Hrabě si s ním potěšeně připil také.

Mladý rytíř se podíval na své společníky. Alžběta se po dlouhé době zase usmívala, což ho potěšilo, a dělala přesně to, oč se ji neodvážil poprosit – byla krásná a milá. Nevěděl, nakolik se k tomu musela přemáhat, ale umínil si, že jí pak musí poděkovat. Bylo by sice lepší, kdyby na večeri se šlechticem místo ve varkoči a neforemné prošívanici přišla v nějakých pěkných šatech, ale už si na to její přehnané lpění na příslušnosti k Řádu celkem zvykal.

Usmívala se. To bylo hlavní.

Rhan oproti tomu dělal přesně to, čeho se Jen bál. Nejdřív skoro přizabil jednoho hubeného sluhu prázdným korbelem, protože musel na druhé pivo čekat celou minutu. Pak si poručil celou bečku a nechápal, že se to nehodí. Nakonec málem zaútočil na stráž, které k němu jen zmateně vykročily, protože nechápaly, co se děje...

Podařilo se mu počínající spor urovnat. Hrabě chápal, jak je to s trpaslíky těžké, a synovi krále a vyslanci Tergů v Sevaru rád leccos prominul.

Koneckonců, od příslušníka Železného lidu by pochopení pro jemnější způsoby nečekal ani ten největší snílek.

Tervir dokonce nechal přinést i tu bečku. Následovalo další pozdvižení při narážení, protože to lidi – zase ten nebohý hubený sluha – prostě neumí udělat tak, aby byl trpaslík spokojen...

Rhan se zkrátka nějakou lidskou diplomacií nenechal rušit.

Mantichor měl však ještě jednu starost. Jedna služebná nesklonila zrak. Naopak, opětovala mu pohled se čtveráckým úsměvem, a když prošla kolem něj, nahnula se přes stůl pro ták s kostmi tak, že jí 'náhodou' zíral přímo do výstříhu.

Jmenovala se Kolchi, zastávala na Trasce funkci hlavní komorné a hrabě jí zřejmě leccos toleroval – například flirtování s hosty. Vůbec se to nesnažila skrýt – a mohla si to dovolit. Od ní to nemohlo působit nepříjemně: v její tváři se snoubila jižanská exotičnost se severanskou přímostí a výsledkem byl ten nejkrásnější obličej, jaký kdy Jen spatřil.

A ten výstřih také nebyl nezajímavý.

Byl si jistý, že civí. A ostatní si toho museli všimnout. Raději se ani nedíval, co na to Alžběta. Její pohled ostatně cítil – pátil ho na šíji jak láva.

Musel to rychle nějak zamluvit: „Jasnosti, na cestě k tobě jsme zaslechli, že prý v jedné z tvých vesnic zmizely všechny děti, a...“

„Rytíři, snažíš se odvést mou pozornost?“ Hrabě Tervir se stále usmíval, ale cosi se změnilo. Pohled jeho zdravého oka prozrazoval nelibost. V Jenovi hrklo. *Měl jsem vědět, že taková kráska je jeho, a vůbec si jí nevšimat!*

Tervir však mluvil o něčem jiném: „Nemysli si, že na svou otázku zapomenu. Co je pravým důvodem vaší přítomnosti?“

Už jsem to řekl, ale tak prostému vysvětlení neuvěří. Mantichor se zasmušil a neodpověděl. *Asi má pocit, že sprostě*

vyzvídáme. A uráží ho to. A chce mi to dát najevo, aby mi ukázal, že se toho nebojí a vadí mu to jen z principu.

Hrabě na odpověď skutečně ani nečekal: „A když už jsme u toho – kdo teď Sevaru *skutečně* vládne? Všichni tady víme, že Viola to není... Takže ten zaslepenec Herman? Nebo hůř? Když ke mně po spáchání takového prohřešku přijede pouze trojčlenná delegace, a navíc vyřídí jen přátelské pozdravy, začínám se o naši zem docela bát...”

Na tohle už Mantichor odpovědět musel. Jen litoval, že ho váže rozkaz nezpůsobit žádné pozdvižení – jinak by teď už stál s rukavicí v ruce a žádal o satisfakci za zpochybnění královského majestátu...

V duchu skřípal zuby, ale dokázal zachovat klid. Velmi škrobeně pronesl: „Jasnosti, myslím, že chápu, co se snažíš naznačit – ale v tomto bodě tě mohu uklidnit. Královna nás sem vyslala výslovným rozkazem.“ Stálo ho veškeré přemáhání, aby věřil tomu, co řekl. Velmistr Herman mu sdělil, že to tak je. Skutečnost však mohla být jiná – a nejspíš byla. Viola se o své povinnosti opravdu vůbec nezajímala. Aby ulehčil svému svědomí, musel dodat: „Nicméně máš pravdu, že ten dobrý nápad zřejmě nevzešel z její hlavy.“

„Ne, to jistě ne,“ ušklíbl se pán z Trasky vědoucně. „Její zdrogovaná hlava má teď příliš mnoho práce se vznášením se v oblacích, kam ji posílají všichni ti alchymisté...”

Jen si smutně uvědomil, že hrabě právě překročil poslední hranici. Diplomacie skončila. Hermanův rozkaz přestal platit. Za tak zlovolnou urážku by měl Tervir jít přímo před císařského arbitra – a pak by se zase vznášela jeho hlava. Nebo spíš padala: od katova špalku do košíku. Královský majestát byl nedotknutelný i pro šlechtice.

Mantichor stále váhal. Ne však ze strachu z mnoha stráží, co stály u stěn. Vykonal by svou povinnost bez ohledu na nebezpečí, ale nechtělo se mu zabíjet nebo být zabit proto, že někdo nahlas vyslovil *pravdu*. Byl ochoten počkat krátký okamžik na kajícnou omluvu...

Položil ruku na jílec svého meče a pomalu vstal. Zabodl do hraběte co nejhrozivější pohled, aby mu dal najevo, že pohár trpělivosti přetekl. Všiml si, jak vojáci přestávají připomínat sochy a nenápadně se připravují bránit svého pána. Maličko se pousmál, aby je znejistil. Současně koutkem oka mrkl po Rhanovi – trpaslík však právě upíral zrak kamsi pod strop, zřejmě hodnotil dílo dávných stavitelů.

Snad to jen hraje. Jestli ho to opravdu zaujalo, tak umře dřív, než...

Hrabě však zřejmě dostal rozum. Omluvně se usmál: „Je mi opravdu líto, že...”

Právě tu chvíli si však Alžběta vybrala pro návrat své špatné nálady.

Zaječela málem nenávistně: „Tak ty máš potíže se ženskýma, Jasnosti?”

Tervir se na ni podíval velmi udiveně. Zavrtěl hlavou a zřejmě chtěl něco říct. Nenechala ho.

„Takže ty královnu nerespektuješ? Odmítáš se před ní pokařit? Pohrdáš jí, protože je žena?”

Mantichor se jí pokusil dát znamení, ať mlčí. *Už se skoro omluvil a ona ho rozzuří! Tak přeci poteče krev... a zbytečně!*

Připravil se chytit křeslo a použít ho jako štít proti vojákům, co se mu plížili za záda. A hned potom skočit na stůl a přibodnout hraběte za krk k opěradlu. Doufal, že se do boje nepřiplete i krásná Kolchi – pořád se ochomýkala nablízku a usmívala se, jako by pro ni hrozící nebezpečí nebylo ani zdaleka tak důležité, jako další náhodný dotyk jejich rukou.

Alžběta naprosto netušila, kdy má přestat. S jízlivým výrazem hraběti vmetla do tváře poslední urážku: „Nenávidíš ženy, protože tě odmítají pro tvůj ohavný vzhled!”

Jen na ni zoufale hleděl – bylo to, jako by mu bodla dýku do zad. A schválně si ho nevšímala. Upírala zrak na Tervira a pásala se na tom, jak nemocného šlechtice přede všemi dokázala zesměšnit.

Úplně zešilela. Tímhle ho musela rozzuřit k nepřítomnosti!
Mantichor se mohl jen modlit k Božskému Rytíři, aby všem přítomným dodal vůli odpouštět.

Pán z Trasky se však usmíval. Nenechal se vyvést z míry. Mávnutím ubrousku poslal své vojáky zpět na místa a se stále pobavenějším úsměvem Alžbětě odpověděl ironickou otázkou: „Myslíš, že to skutečně je hlavní důvod mé nepřítomnosti na korunovaci?“

Obdivuhodné sebeovládání! Jen v duchu poděkoval Surahindovi, že jeho modlitbu vyslyšel.

Zato Alžběta stále zuřila: „Myslím, že je to dokonce ten jediný, který má skutečnou váhu!“

„Opravdu?“

„A nejen pro tebe – pro vás! Pro všechny muže! Nesnesete ženu, která by vám vládla!“

Mantichor měl co dělat, aby si nerval vlasy zoufalstvím.
Proč mi to dělá? Proč ho musí za každou cenu vytočit?

Hrabě se však rozvážně napil vína a chvíli si promýšlel odpověď. Zůstával naprosto klidný. Dokonce to vypadalo, že se Alžbětíným zuřivým výlevem začíná bavit.

Krveprolití bylo zažehnáno.

* * *

Zvonivý cinkot rozbíjeného skla přišel znenadání.

Ihned ho následoval Alžbětín hlas: „Kurvozkurvená!“

Jenik měl chuť odplížit se do rohu a všechno vzdát. Takhle se chová dáma? Nebo rytířka? Po takové sprostotě by si Alžbětu nespletl s dámou ani trpaslík...

Ať si navleče jakoukoli zbroj, pořád je to vesničanka... jako jsem já syn obchodníka.

Váhal, zda se má vůbec obracet, ale nakonec to udělal. Uviděl, že si rozčilená Alžběta zvrhla číši červeného vína do klína. Okamžik tam jen seděla a rudá vzteky vrhala zuřivé pohledy na Kolchi, která se ji pokoušela otřít, i na hraběte. Pak od sebe komornou odstrčila, jako by ji nenáviděla až do morku kostí. Kdyby Jen rychle nevyskočil a nebohou ženu nezachytil, určitě by si ublížila.

Nevěděl, co Alžbětě říct. Díval se na ni smutně – zklamal se v ní. Že bude schopná propadnout takovému vzteku, že zapomene na veškeré povinnosti a zdvořilost...

Stále ještě rudá vzteky se obrátila k hraběti, vyzývavě na něj kývla a zamířila pryč. Tervir se nadechoval, aby ji zavolal zpět. Mantichor však zavrtěl hlavou.

Podíval se po Rhanovi, co ten si o tom celém myslí – ale trpaslíka zajímal jen jeho korbel.

Rytíř si povzdychl. Byl na to sám. Počkal, než bude Alžběta z doslechu, a začal po ní 'uklízeť. Jestli měl celou tuhle spoušť ještě zachránit, musel udělat něco, z čeho neměl zrovna radost.

Ale 'rytířka Lisbeť ho k tomu donutila.

„Jasnosti, já nevím, co to s ní je – ale znáš to: uražená ženská ješitnost...“

Tervir se okamžitě rozesmál: „Ale no tak, chlapče! To jí přece nemůžeš udělat! Takhle někoho pomlouvat za jeho zády – to je rytířské?“

Mantichor se hluboce zastyděl. To oslovení 'chlapče' si zasloužil. „Máš pravdu, Jasnosti... Mám to ale chápat tak, že za urážky své osoby nebudeš požadovat satisfakci?“

Hrabě chvíli neodpovídal – nejdřív pošeptal cosi jednomu sluhovi a nechal si přinést psací náčiní.

„Rozhodně nebudu požadovat její smrt či uplatnění tělesných trestů, rytíři,“ uklidnil Jena, zatímco bílý brk skřípal po svitku pergamenu. „Necítím se jejími slovy uražen. Myslím, že po tom, co jsem řekl o královně, jsem si to zasloužil. Vím, že jsem to přehnal. Co takhle to celé nazvat nevinným špičkováním a zapomenout?“

„Jak si přeješ, Jasnosti,“ souhlasil Jen s úlevou. „Musím tě však poprosit, abys byl napříště trochu opatrnější na to, co říkáš. Každý oddaný rytíř Rádu zná svou povinnost. Málem jsem tě zabil...“

Hrabě se pousmál: „To ano. Skutečně jsi mě vyděsil, Mantichore... Slibuji. Příště nebudu tak nerozvážný.“

Přeložil dopis, zapečetil ho a předal čekajícímu sluhovi. Zřejmě mu nemusel říkat, kam ho má odnést – komorník ihned odpěchal.

„A teď, *příteli*, konečně k věci, ať je to z krku. Hodila by se královně má návštěva a přísaha za čtrnáct dní?“ Jen potlačil šťastný nevěřící výraz a přikývl.

* * *

V několika následujících minutách rychle probrali detaily a večere skončila. Byl ostatně nejvyšší čas. Opilý Rhan totiž právě dostal zpěvavou náladu.

* * *

Kdyby si to Jen mohl dovolit, zuřil by. *Oni se zbláznili – oba! Musí všechno zničit! Jedna je vztekla, druhý se ožere jak...*

Nedal na sobě nic znát. Ze všech sil se uklidnil.

Hrabě se už našťěstí vzdálil i se svou osobní stráží a nechal Jena a Rhana pouze se dvěma sluhy.

Vzdor tomu to však byla ostuda. Tervirovi se to jistě donese...

Mladý rytíř nešťastně hleděl na halekajícího trpaslíka. Dál se však nutil ke klidu. Dokonce se mu podařilo bezstarostně pokrčit rameny a usmát se. Možná, že když sluhům bude sympatický, nebudou žalovat: „Ti Železní... ale v takovémhle stavu jsem ho ještě neviděl. Většinou na něm vůbec není vidět, že něco pil.“

„Máme vás tedy oba doprovodit do vaší komnaty, pane?“ zeptal se jeden ze sluhů úslužně.

„To by od tebe bylo neuvěřitelně laskavé, ale pochybuji, že ho teď přemluvíme, aby šel spát... Já bych ale šel. Už sotva vidím. Kdybych ho jen mohl nechat samotného...“

Druhý sluha, ten hubený, kterého Rhan při večeři málem přizabil, se rytíři hluboce uklonil: „Nech to na mně, pane. Klidně už běž, já tu s ním zůstanu. Tohle je naše povinnost.“

Mantichor se na něj vděčně – a trochu nevěřičně – usmál. *Kéž by každý uměl takhle odpouštět.* Pak jeho i toho druhého podaroval třemi drobnými mincemi. Tady na hranicích to

mohla být i týdenní mzda. „Tu máte, za ochotu. A kdyby se o tom hrabě nedozvěděl, byl bych vám...”

Sluha ho přerušil hlubokou úklonou: „Spolehněte se, pane. O pana trpaslíka bude postaráno. Nějak ho umlčím.”

Uklidněný Jen se nechal odvést do své komnaty. Po tom všem se už nemohl dočkat postele.

Dokonce v tom shonu a vzrušení ze splnění úkolu úplně zapomněl i na čarokrásnou Kolchi.

* * *

Měl všeho dost. Toužil se jen zřítit na lože – na to nádherné lože s vyřezávanými sloupky, vysokými nebesy, závěsy a prachovými peřinami, které měl celé sám pro sebe. Sice nedobrovolně, protože by Alžbětu hned uvítal zpět, ale...

Stejně by to bylo k hraběti neuctivé.

Odepnul si opasek, pověsil ho i s pochvou přes opěradlo křesla u dveří a s taseným mečem, obráceným špicí dolů, zaklekl před okno k večerní modlitbě.

Měsíc zvolna putoval po obloze.

V poslední době v rozmluvách se Surahindem nacházel stále větší klid. Bůh mlčel a nikdy neodpovídal – nejen jemu, ale žádnému rytíři Řádu, a to už celá staletí –, Jen však věděl, že mu naslouchá. Víc ani nikdy nechtěl. Božský Rytíř se nemohl zdržovat s jedním mladým klukem. Na světě bylo tolik zla... Pokud mohl věnovat jeden úsměv, bylo to víc než dost.

A Jen měl pocit, že se mu toho úsměvu brzy dostane.

Byl to pocit. Nic víc. A nebylo to důležité – už teď věděl, že Jediného nikdy nezradí.

Ostří meče jako by se v měsíčním světle třpytila modravým svitem. Rytíř se usmál – byla to nádherná představa. Že by se jeho zbraň někdy rozsvítila safirovou září, tak jako čepele dávných paladinů...

Ta doba však minula. Surahind odňal lidem Meč a ponechal jen Slovo. Učinil tak mlčky.

Mnoho lidí však pravdu znalo. Mnoho jich dokonce tvrdilo, že oni Jeho vysvětlení obdrželi. Krátce poté začali kněží učit o zradě mnoha svatých řádů...

Když Jen po půl hodině vstal, vrátil meč do pochvy a začal se chystat do postele, padal únavou na ústa. Toho, kdo náhle zaťukal na dveře, měl chuť ignorovat. *Rhan to není – ten by se ťukáním neobtěžoval...* Potom se však sebral, opět si natáhl košili, nasadil co nejlídnější úsměv a otevřel: „Jen dál!“

Byla to Alžběta. A tvářila se... rozpačitě. Dokonce omluvně. Nemohl tomu uvěřit.

Stejně jako ho překvapily ty nádherné rudé šaty, v nichž vypadala... úchvatně! Úplně přišel o řeč. Nechápal, kde k nim přišla – ale byla v nich tak úžasná...

Málem si neuvědomil, že mu něco říká. Nakonec se však vzpamatoval a poslouchal.

„Jene... chtěla jsem ti vysvětlit...“

Vypadalo to, že se mu za ten podivný dnešek opravdu omluví. Poskočilo mu srdce radostí.

„...já vím, že se v poslední době chovám trochu zvláště. Asi sis toho všiml...“

Hrklo v něm. Pochopil, že tohle je přesně taková ta ženská past, kdy nesmí ani příliš nadšeně souhlasit, ani příliš rázně odmítnout – jinak mu Alžběta neuvěří ani slovo. A urazí se. Pokusil se tedy o co nejpříjemnější střední cestu: „No, byla jsi dnes trochu zamračená.“

Pro jistotu se trochu usmál, aby pochopila, že jí to opravdu nemá za zlé.

Vypadala, že se jí moc neulevilo. Sevřely se jí ruce v pěst – asi si to ani neuvědomila. Musela být velmi nejistá. „Musíš chápat... že se pořád musím držet zpátky. Všechno strpět. Pak to v sobě dusím... a není to lehké...“

Opět raději nepřikývl a tvářil se neutrálně. Věděl, jak se Alžběta dokáže rozzuřit – za poslední půl rok to už několikrát viděl. Od té zakřiknuté vesničanky urazila velký kus cesty ke skutečné bojovnici... snad až moc velký.

Možná, že měl tentokrát raději trochu souhlasit. Vypadala jeho mlčením trochu popuzená.

„Nevím, jestli to říkám jasně... Jak to říct? Já prostě nevím... Asi... pořád musím být lepší než ostatní. Nesmím udělat jedinou chybu.“

To měla pravdu. Rytíř Řádu musel být vždy lepší než ostatní a chyby se neodpouštěly. Zvlášť ne takové, jaké se Alžběta dopustila dnes. Urážet šlechtice, u něhož je na diplomatické misi...

Ale snad ses poučila. Naštěstí za své provinění nebudeš pykat. Tervir ti odpustil a Herman se nic nedozví.

Věděl, že nastala ta správná chvíle ke konejší. „To bude dobrý, Bětko.“ Tím oslovením se jí pokusil připomenout, jak dobře jim spolu bylo na začátku, než se po hlavě vrhla do služby Řádu. „Ničeho se neboj. Nezkazilas nám to. Všechno je v pořádku. Jenom už prosím tu písničku o utlačovaných ženách nevytahuj.“

Najednou se rozzuřila.

„Ty... ty... ty jsi na jejich straně!“ Lapala po dechu a rudla, jako by měla puknout vzteky. „Jsi úplně jako oni! Jenom s tebou ztrácím čas!“

Než se vzpamatoval z šoku a zadržel ji, odsopila chodbou pryč.

Nechal ji jít. Neměl sílu to řešit. Vrtěl hlavou a nechápal, co řekl špatně.

Když se za to přišla omluvit, proč ji to tak rozvzteklilo?

Ještě chvíli za ní zíral. Bylo to bolestné. Když už si vzala i ty nádherné šaty... *Kde je mohla vzít?*

S pokrčením ramen zavřel a unaveně pohlédl na postel – tu jedinou jistotu, která mu zbyla.

* * *

Ležel už dlouho, ale navzdory vyčerpání nemohl usnout. Nešlo mu to celé z hlavy. A pak přišlo další zaťukání na dveře.

Vrátila se!?

Zamračil se. Znal Alžbětu. Tomu nevěřil. A Rhan by neťukal.

Opatrně došel zpět. Pohled mu zabloudil k meči zavěšenému v pochvě na opěradle křesla.

Pak se však ozval srdečný, milý hlas: „Pane Jene, nespíš ještě?“

Nebylo těžké uhodnout, kdo se ptal. Tak příjemně znějící věta mohla pocházet jediné ze smyslných úst krásné Kolchi.

Jen nepatřil k lidem, kteří posílají rušící návštěvy tam, kam se nevěší Surahindovy ikony – alespoň ne dřív, než se zeptal: „Co se děje, má paní?“

Zasmála se tomu oslovení a otevřela dveře. Opřela se o jejich rám – jen tak mimochodem zaujala velmi svůdnou pózu – a usmívala se dál: „Zatím nic, rytíři... ale můžeme to napravit!“

Měla na sobě jen plášť a spodní prádlo – takové to, které není určené k běžnému nošení, ale ke zdůraznění ženských vnad. Takové to, které Jen ještě nikdy na ženě neviděl.

Tak trochu civěl.

Tohle se mu ještě nikdy nestalo. Aby se o něj zajímala tak oslnivá krasavice... *Co se změnilo?* Byla starší než on, mnohem zkušenější, opravdová žena... ne dospívající holka jako Bětká... Alžběta... *Copak na ni rytířské ostruhy udělaly takový dojem?*

Na Fernostu se o něj dvorní dámy nezajímalý. Ale tady, na odlehlém hradě Trasce...

„Má krásná paní – skutečně si nejsem jist, zda pod střechou hraběte Tervira mohu být o samotě s že-...“

„Jen žádný strach, můj pane, to on sám mě za tebou poslal,“ usmívala se Kolchi stále svůdněji a s mírným pohupováním boků ladně vstoupila dovnitř. Nenápadně, za zády, přitom otočila klíčem zevnitř v zámku. Rytíř si toho ani nevšiml. „No, vlastně mě neposlal. Spíš mi to *dovolil*.“

„Já jsem skutečně poctěn tvou přízní, ale...“

„Urozený pán poctěn přízní komorné? Ale pane, ty mě přeci *jen* použiješ – od toho tu jsem!“

To už si sedala na postel. Jen se stále ještě ani nepohnul. Nevěděl, co má dělat. Rozum mu říkal něco jiného, než... srdce? Doufal, že to je srdce.

Měl by ji vykázat. Ale chtěl to? A musel? Co mu to Alžběta řekla – že s ním jen ztrácí čas? Navíc na sebe v poslední době

nedá ani sáhnout... Tak proč by měl takovou krásku posílat pryč? Alžběta ho nemiluje. Bylo to vůbec někdy jinak? On jí lásku vyznal – a ona mu na to neodpověděla...

Ukončila to s ním. Chtěla to už dlouho. Proč by jinak byla tak netýkavá? Začala nenávidět muže a... však to řekla! Byl přece *úplně jako oni!*

Kolchi se naklonila, vzala váhajícího mladíka za ruku a přitáhla si ho k posteli. „No tak už zatrub k útoku, rytíři! Tahle pevnost se ti rozhodla vzdát!“

Její dlaně mu zajely pod košili – byly příjemně horké – Jen sám sebe prohlásil největším idiotem všech dob a uchopil Kolchi za zápěstí. „Má paní, jsem poctěn...“

„To už jsi říkal, siláku!“ přerušila ho. Pokusila se mu jemně vykrotit a opět se k němu přitisknout.

„...ale já...“ – vzdoroval ze všech sil, ačkoli si nebyl jistý, proč to dělá – „...ale já...“

Zaťukání na dveře. Spásný to zvuk. A znělo naléhavě.

„...ale já musím jít otevřít!“

„Nemusíš,“ odmítla prostě. Sotva ji pustil, přivinula se k němu jak klíště. „Teď máš jiné povinnosti.“

Tón jejího hlasu zvláště zlostil. Jen se na ni zamračil. Tohle už přestávala být hra. Ztrácel trpělivost.

Ozvalo se další zaťukání – spíš zabušení – pak zalomcování dveřmi a Alžbětin hlas: „Jeniku!? Proč máš zamčeno? Vzbud se! Jsi tam? Je to důležité!“

„Má paní, slyšíš to! Opravdu musím jít!“

„Nemusíš!“

„Omlouvám se, ale můžeš si za to sama!“

Mantichor se pokusil vytrhnout. Tentokrát ne jemně. Čekal, že štíhlá žena odletí na postel a chvíli bude lapat po dechu – cítil se kvůli tomu jako vrah.

Ale nemusel. O sekundu později totiž letěl na postel a chvíli z toho lapal po dechu.

Kolchi na něm obkročmo seděla a pevným stiskem stehů mu lapala i ruce. Nemohl se bránit. Nemohl se skoro ani hnout. Měla obrovskou sílu a nehty jako břitvy – rvala z něj oblečení

po cárech. Místy i s kůží. Pokusil se vzepnout a shodit ji ze sebe. Jen ji rozesmál.

„Jeniku? Slyšíš?“ křičela Alžběta zvenčí. „Co se to tam děje?“

„Bětko! Po –“ zařval těsně předtím, než mu voňavá dlaň zakryla ústa. Zmítal sebou, ale Kolchi se zbavit nedokázal. Nevěděl, co je ta žena zač, ale obyčejná služka rozhodně ne.

Nemohl dýchat.

Rána do dveří. Pak další. Další. Uvězněný rytíř pocítil naději.

Alžběta vpadla dovnitř ve zbroji a se sekerou v ruce. Jena zaplavila úleva. *Společně ji dostaneme!*

Rytířka však zastavila. Okamžik zírala na zápasící dvojici. Ve tváři se jí usadilo temné, nenávistné mračno.

Mantichor nechápal, proč už do té klamavě překrásné nestvůry dávno neseká. Dál se pokoušel Kolchi shodit; zmítal se pod ní, co mohl – jenže neměl dost síly. Služebná mu dokonce ani nevěnovala celou svou pozornost. Napůl se obrátila k Alžbětě a sledovala, co rytířka udělá.

Z mračna uhodil blesk. Následovalo hromobití. Nic však neproniklo až na povrch. Alžběta jen ucedila mezi sevřenými zuby: „Užij si, mizero!“ a práskla za sebou dveřmi.

Chycený rytíř za ní bezmocně hleděl. Nechápal, jak ho tam mohla jen tak nechat. Mohla na něj být vzteklá, ale tohle? *Zbláznila se!*

To však byla ta nejmenší starost. Kolchi mu právě zarazila drápy do hrudi.

„Teď uvidíme, pro koho bije tvé srdce, můj pane – že by pro tu fúrii?“

Žádná krev. Žádné zranění. Přesto cítil její ruku *uvnitř* svého hrudníku. Sevřela mu srdce – oči se jí rozzářily vzrušením. Jako by ji jeho tep naplňoval extází.

„Zapomeň na ni. Se mnou ti bude lépe. Ukážu ti věci, o kterých se ti ani nesnilo.“

Nemohl mluvit. Nemohl bojovat. Neodvažoval se ani pohnout, ani dýchat. To jediné, nač se zmohl, byla úpěnlivá modlitba, kterou v myšlenkách vyslal k Surahindovi.

Kolchi vytrhla ruku ven, jako by ji uštkl jedovatý had.

„Co to děláš, hlupáku? Nekaž si nový život!“

Mladý rytíř se konečně opět nadechl. Srdce se mu rozbušilo jako o závod. Hnalo mu do tepen sílu, kterou mu snad vdechl sám Jediný. Najednou dokázal osvobodit pravou ruku, sevřít Kolchin krk a strhnout tu stvůru přes sebe doleva.

Spadla z postele se vzteklým zaječením. Nebo spíš zavytím.

Rytíř se překulil na druhou stranu, postavil se na vratkých nohou a vrhl se ke křeslu. Ty tři kroky k zavěšenému meči však mohly stejně dobře být třemi mílemi. Kolchi mu přistála na zádech, zabořila mu zuby do krku a její ruka mu opět projela do těla – tentokrát zezadu, pod levou lopatku.

Sevřela mu srdce dotykem černějším než hlubiny pekel.

„Su... Su... Surahinde! Ochraňuj mě!“

Vyprskla jeho krev, jako by to byla dusivá břecha. Vzápětí zaječela bolestí a vytrhla z něj ruku – či spíš černý škvarek. Vypadalo to, jako by se pokusila sáhnout do jícnu vulkánu.

Místností se rozšířil puch spáleného masa.

Odhodil ji ze sebe, udělal zbylý krok a sevřel jílec meče. Tasená čepel modře zazářila.

„Co jsi zač?“ zaječela Kolchi nevěřícně. „Proč tě chrání?“

Usekl jí hlavu přímo z otočky.

Než jí z očí zmizel život, odpověděl: „Protože se nevzdává.“

Vzápětí z něj Rytířova moc odešla. Upadl do bezvědomí dřív, než se koleny dotkl země.

Poslední, co uviděl, byl pohasínající modrý svit Jeho Safírového meče.

* * *

Probral se, což považoval za další zázrak.

Ve stejné chvíli čtveřice vojáků rozrazila dveře. Jen zareagoval bez přemýšlení – okamžitě na nohou, za zády stěna, špičí meče – již opět obyčejného – ohrožoval střídavě všechny protivníky.

Zvláštní. Jsou pěkně pomlácení... Dnes už se museli někde rvát.

„Než uděláte nějakou hloupost, pánové, poslouchejte!“

Nemusel je přemlouvat. Nevypadali, že by toužili po dalším boji. Kromě toho zírali na Kolchino tělo a hlavu, jako by prostě nemohli uvěřit svým očím.

V takovém šoku už dlouho nikoho neviděl. Naposledy před půl rokem, po bitvě o Surad, kdy mu léčitelé prohlédli zranění a dávali mu poslední hodinu života – a on se po té hodině odešel postarat o svého koně.

Vysvětlil jim, co přesně se stalo. Žádal, aby ho okamžitě odvedli za hrabětem a nechali s ním promluvit. Poté odevzdal meč a nechal se spoutat.

Vedli jej v naprosté tichosti. Stále na něj zírali, jako by měl každou chvíli začít vykrkávat andělíčky. Bylo to trochu zvláštní – oni se ho snad i báli. Spoutaného, neozbrojeného muže, který usekl hlavu ženě.

To mohlo dávat smysl jedině v případě, že o Kolchi věděli pravdu už dávno. Nemohli získat respekt k jejímu přemožiteli, kdyby neznali její sílu.

Mantichor zpozorněl. Jestli o ní věděly stráže, pak i sám hrabě...

Klidně ji nechal, ať nás obsluhuje – a ať mě navštíví! Je s ní spřažený!

Začal sám sebe proklínat, že se jim tak hloupě vydal napospas – jenže bylo pozdě.

* * *

„Náš zachránce! Jak se ti jen odměním?“

Mantichor na hraběte překvapeně civěl. Stále měl pouta, stále kolem něj stáli čtyři vojáci – ale zvězně se stal oslavovaným hrdinou. Tervir jako by pouta vůbec nevnímal. Nalil jim oběma vrchovatou číši svého nejlepšího vína – mnohem lepšího, než které podával hostům u večeře – a ze samé radosti vypil tu svou takřka na ex.

„Jak dlouho nás jen sužovala! Ta bestie z nás všech sála život celá léta! Proto jsem nemocný, proto se sotva hýbu, příteli můj, hrdino!“

Už jen pouhá novina o Kolchině smrti očividně zapůsobila jako lék. Hrabě se dokonce víceméně narovnal a přecházel po místnosti s takřka mladickým elánem. Když mu Jen prozradil, že klíčem k jeho vítězství byla pomoc Rytíře, dokonce málem padl na kolena a začal s děkovnými modlitbami.

Pak si to však rozmyslel, čemuž se Jen příliš nedivil. Oddanost Surahindovi nepatřila mezi běžné ctnosti šlechty.

Tervir místo toho dál opěvoval svého zachránce: „Rytíři, díky tobě se z Trasky opět stane hrad – už to nebude vězení! Kdybys jen věděl... Zabila mi ženu, milenku i všech šest dětí! A vojáci, i služebnictvo – co těch tu jen zmizelo...“

Šlechticovo nadšení neustávalo, což naneštěstí znamenalo, že si stále nevšímal Jenových pout. Rytíř si tedy došel pro svou číši, trochu upil a dal si záležet, aby jeho svázaná zápěstí konečně byla dost na očích.

Tervir se zarazil. Zaraženě se usmál, jako by se chystal říci něco velmi trapného, a omluvně nahrbil záda: „Ač je to naprosto neuctivé a nevhodné vůči tomu, kdo se stal naší spásou, mám k tobě prosbu. Nazvi mě zbabělcem, ale ta stvůra nás držela v hrsti takovou dobu... Prosím, vyčkej v této místnosti pod ochranou těchto mužů, než se sám potěším pohledem na její mršinu!“

Jen nešťastně pokrčil rameny, ale vyhověl mu. Hrabě mu nabídl své vlastní křeslo a odpěchal pryč.

* * *

Po několika minutách se pod okny pracovny – místnost se nacházela u zadní stěny hradu, jen kousek nalevo od jedné ze dvou bran – strhl jakýsi povyk.

Mantichor se podíval po strážích. Nezdálo se, že by na to byly zvědavé, ale také ho nehodlaly zadržet. Přešel tedy k oknu.

Uviděl hordu vesničanů, kteří mávali nad hlavami cepy, vidlemi a pochodněmi a mířili přímo k hradu. Možná se mylil,

ale zřejmě je vedl ten hubený sluha, který se u večere neustále ochomýtal kolem Rhana... *Selská bouře?*

Než si na to stihl udělat názor, hradní brána se rozlétla dokořán. Hrabě Tervir, v doprovodu svých vojáků, vyšel vesničanům vstříc. Mantichor na tu dálku neslyšel, co šlechtic davu říká, ale zapůsobilo to rychle a spolehlivě. Hradní pán domluvil a vrátil se dovnitř – ani nečekal na výsledek.

Většina vesničanů se okamžitě otočila zpět, zbytek ještě chvíli okouněl a bojovně si měřil desítku Tervirových stráží. Ale i ti nakonec odkráčeli. Stráže se také vrátily do hradu.

Jestli to bylo povstání, tak hodně chabé, zasmál se Jen pobaveně.

Nevšiml si, kam zmizel ten hubený sluha. Z nádvoří se však po chvíli ozval hluk, výkřiky a třesk zbraní. Utichlo to velmi rychle. Pak tam vyšlehly plameny – a ozval se jásot. Provolávání slávy hraběti.

A je hotovo. Co je vlastně se Rhanem? zadumal se Jen.

Měl pocit, že ho na tom nádvoří zaslechl.

Aby ten také u nějaké bitky chyběl!

* * *

Když hrabě o čtvrt hodiny později dorazil, měl roztržený plášť a vypadal unaveně. Ale usmíval se. Ze všeho nejdříve se omluvil ještě za jedno malé zdržení.

„Zapálili jsme její tělo na hranici, na zadním nádvoří. Teď jen musím ověřit, zda stvůra jako ona nedokáže povstat z popela...“

Mantichor trpělivě přikývl. Pak se zeptal na povstání.

„Ach, to nebylo žádné povstání!“ rozesmál se hrabě. Vzal z knihovny malou knihu a zamířil ke dveřím vedoucím dál do komnat. „To jen vesničané konečně sebrali odvalu a vydali se zbavit hrad netvora... Považ, po tolika letech – a za jednu noc hned dvě skupiny zachránců... Slíbil jsem jim velkou oslavu a několik jich pozval sledovat, jak Kolchi pěkně hoří. Odešli spokojeně. Teď, příteli, pokud mě na okamžik omluvíš...“

Byl pryč opravdu jen chvilku. Když se vrátil, tvářil se ještě o poznání radostněji. „Tak je to tak! Knihy potvrdily mou

domněnku! Jsme volní! Už žádné chřadnutí... úplně cítím, jak se mi vrací síly!“

Po další chvilce, kdy neustále pěl ódy na Jenovu chrabrost a sebeobětování, si zničehonic vzpomněl, šel vrátit knihu do knihovny – a nakonec i konečně odemkl Mantichorova pouta.

„Cože, ty je ještě máš nasazená, přáteli?“

Samozřejmě o těch poutech musel celou dobu vědět. Možná tím chtěl něco naznačit, ale Jen se na něj nezlobil. Tohle byly diplomatické hry mezi Tervirem a korunou. Nebral si to osobně.

Ještě půl hodiny přijímal gratulace a dopíjel s hrabětem to úžasné víno, než ho sluhové odvedli do nově přidělených komnat. Tady byla postel snad ještě větší a ještě měkčí...

Byl to úžasný den. Stali se s Tervirem skutečnými přáteli. Usínal s pocitem dobře vykonané práce.

Rhan prý vážně byl venku u té vaty. Jena to nepřekvapilo. Trpaslík se určitě chtěl ujistit, že je ta věc definitivně mrtvá. Potom prý spustil nějaký povyk ohledně prázdného sudu – ale hraběti to nijak nevadilo: „Je to opravdu zdatný pijan. Nejspíš by si nedal pokoj až do rána, tak jsem mu poskytl jeho vlastní komnatu, poblíž sklepa a dalších sudů, aby tě nerušil, rytíři.“

To bylo milé. Bez Rhanova chrápání se Jenovi hned usínalo lépe.

Až na to zaťukání na dveře.

Už ten zvuk nenáviděl. Měl chuť dotyčného venku zabít, ať to byl kdokoli. Vrhł se tam s mečem v ruce a málem vytrhl dveře z pantů.

Chodba byla prázdná. Po nikom ani stopa.

„Hej? Je tu někdo? Chcete něco?“

Žádná odpověď.

To byl vrchol. Měl toho už dost. Zamkl se, přisunul pod kliku opěradlo židle, zalezl do postele a přetáhl si peřinu přes hlavu.

* * *

Probudil se až ráno.

Rozhodně nemohl říct, že by se mu vstávalo lehce – ale přesto se usmíval.

Ani ve snu nedoufal, že by návštěva u pána z Trasky mohla proběhnout tak skvěle.

Když se však o dvacet minut později díval skrz špehýrku dveří vězeňské cely, smích ho přešel.

„Jasnosti... Když jsi říkal, že mu poskytněš komnatu poblíž sklepa, nepředstavil jsem si tohle.“

„Tu komnatu úplně zničil. Mohu ti ji také ukázat... a ten sklep... Je mi to líto, rytíři.“

„Mohu s ním promluvit?“

„Klidně to zkus, příteli,“ vyzval ho hrabě smutně, „nejspíš ti však neodpoví. Spí jako špalek. Řádil v noci jak černý vítr: serval se s mými strážemi, zlikvidoval všechny sudy s pivem – co nevypil, to rozsekal. A potom... ta dívka čeká dítě! Snad to ona i to maličké přežijí...“

„To mu vůbec není podobné,“ hlesl Jen zaraženě. „Tedy, ta rvačka a to pití ano, ale znásilnění? Rhane! Rhane, vzbud' se!“

Nic. Vousatá hromada špinavých pokrývek jen cosi vztekle zamručela ze spaní – opravdu to byl Rhan – a převalila se na druhý bok.

Jen ustoupil ode dveří a šokované se opřel o stěnu. „Smím mluvit alespoň s tou dívkou?“

Tervir to okamžitě zamítl: „Snad si nemyslíš, že lže? Kromě toho to viděl i velitel mé stráže – ale nedokázal tomu zabránit. Po srážce s tvým *přítelem* ještě teď nemůže vstát... Ne, rytíři, ta nebohá duše potřebuje klid! Je u ní můj osobní léčitel. Žádné výslechy nebudou. A už pojďme odsud. Trpaslík se očividně nevzbudí dřív, než odpoledne...“

Hrabě pokynul strážnému – zmlácenému tak, že by ho ani jeho vlastní matka nepoznala – aby zavřel okénko cely. Potom za vyčítavého ticha odvedl Jena zpět nahoru, do obytné části hradu.

V hodovní síni se posadili proti sobě. Hrabě se smutně usmál: „Promiň, že se na to tak neomaleně ptám, příteli, ale proč jsi s sebou na zdvořilostní návštěvu přivezl takového

násilníka? Kdybych byl prchlivější povahy, už teď bych vás všechny tři pověsil a volal na pomoc svého bratrance. Uvědomuješ si, že tohle mohlo rozpoutat válku?“

Mantichor děkoval Rytíři, že je Tervir tak moudrý a trpělivý. Povzdychl si: „Rhan... je čestný muž. Syn trpasličího krále. Nechápu nic z toho, co se stalo.“

Vyhnul se odpovědi. Nechtěl říct, že si Rhana vzal s sebou, protože čekal spíš bitku než mluvení. A stejně opatrně si dával pozor, aby nijak nenaznačil, že by přijal tvrzení o trpaslíkové vině. Pořád doufal v nějaké jiné vysvětlení.

Hrabě pomalu přikývl: „I já o sobě rád smýšlím jako o čestném muži, hrdino. A nechci vyprovokovat válku s trpaslíky. Sevar má už tak problémů dost. Navíc ti dlužím svůj život – pokud souhlasíš, splatím ten dluh životem tvého přítele. Spáchal na mém hradě hrdelní zločin, ale já se vzdám práva na vykonání soudu ve prospěch královny.“

Jen vděčně přikývl.

„Přivezu tedy Rhana na Fernost za dva týdny,“ usmál se Tervir. Pak jeho výraz zničehonic ztvrdl na chladný kámen: „Bude však v řetězech. Projedu s ním městem, vystavím ho jako zločince. Na tom trvám. Dlužím to té dívce.“

V Mantichorovi hrklo. *Takovou potupu Rhanova čest nepřežije! To se nesmí stát! Musím ho očistit!*

„Pokud dovolíš, Jasnosti, zůstanu zde do té doby s ním, abych...“

„To nebude nutné, příteli!“ odmítl to hrabě již opět s úsměvem, ale velmi rezolutně. „Máš svůj úkol, nemám pravdu? Prosím, spěchej zpět na Fernost a připrav vše na můj příjezd. S ničím jiným si nedělej starosti. O toho trpaslíka se postará rytířka Lisbet. Jistě pro něj udělá vše, co bude v jejích silách. Poskytnu jí na to dost volného času – ujišťuji tě, že mě obměkčí mnohem spíš, než bys to dokázal ty.“

Jen tu poslední větu chvíli nedokázal uchopit. Nedávala smysl. To už mu však hrabě podával zapečetěný dopis.

Alžběta si ještě nedokázala vydobýt erbovní znak, tudíž ani vlastní pečetní prsten – ale Jen poznal, že to psala ona. Obtiskovala do vosku špičku své sekery.

S rostoucí hrůzou rozlomil pečeť:

‘Jene Mantichore z Fernostu,’ začínal dopis. V rytíři by se krve nedořezal. *Oslovila mě plným jménem a titulem... Ten vztek ji neopustil! Musel jsem ji něčím urazit úplně hrozně!*

‘Hrabě z Trasky mi učinil nabídku, kterou nemohu odmítnout. Dobře víš, že mě u dvora stejně žádné štěstí nečeká a nám dvěma to také neklape. Proto zůstanu zde, ve službách Jeho Jasnosti. Vyříd’ velmistrovi Hermanovi, že je mi to líto a že se mi po něm bude stýskat.’

Podepsala se jen ‘Lisbeť. Žádné: ‘Budeš mi chybět!’ – nebo ‘Nezapomenu na tebe!’

Přečetl dopis ještě třikrát, než doopravdy pochopil, že to není jen zlý sen. A i potom se k hraběti obrátil s nevěřicným výrazem: „Proč mi to nepřišla říct sama?“

Tervir pokrčil rameny: „Promiň, příteli – nevím, co přesně tam stojí. Mohu ti jen říci, že když to psala, měla slzy v očích. Jako by ji někdo nesmírně zklamal. Někdo, koho milovala. Myslím, že si to už nechce připomínat.

Ani setkáním s tebou. Nebo... ach ne, rytíři, jsem já to ale hlava dubová! To kvůli tobě odchází?“

Mantichor zdrceně sklonil hlavu. Dopis mu vypadl z ruky.

„Já... snažil jsem se. Myslel jsem... že ji to zase přejde...“

Hrabě vstal. Obešel stůl, došel k Jenovi, jednou rukou mu podal číši červeného vína a druhou soustrastně poklepal po rameni.

„Ženy, příteli. Kdo je kdy pochopí?“

Jen si ani nevšiml, že sklenici vyprázdnil najeden lok. Tiše zamumlal: „Zvlášť ženu se sekerou...“

Tervir mu osobně dolil, vzápětí mu už raději odebral opět prázdnou číši a pomohl mu na nohy. Mantichor se vůbec nebránil. „Zachutnalo, jak vidím. Nechám ti přibalit šest lahví na cestu. To je to nejmenší, co pro tebe mohu udělat.“

Když se spolu o půl hodiny později loučili u brány, hrabě povzbudil mladého rytíře slovy: „Jen klid, hrdino! Ženské srdce je vrtkavé. Brzy pochopí, že nechat tě odjet byla veliká chyba!“

Plácl koně po zadku a královská korouhev opustila Trasku.

Rytíř Jen Mantichor z Fernostu odjížděl z hradu Trasky bez ohlédnutí.

Porazil monstrum, zachránil desítky životů a získal si mocného přítele – radovat se z toho však nedokázal. Nebylo divu: Rhana nechal ve vězení a Alžběta nechala jeho.

A ani mu to neřekla do očí.

Nechápal to. Nic z toho.

Celé to nedávalo smysl.

LISBET A MUŽI

Pět dní bez koupele. Lisbet by za kád' vody a kostku mýdla byla ochotná i zabít. A klidně by to mohlo být to nejlevnější mýdlo a voda ledová.

Za čisté šaty by se s někým i vyspala.

Pět dní na cestě a Jenik se pořád usmíval, jako by všechno bylo skvělé. Velmistr Herman je poslal na výzvědy k pravděpodobnému zrádci, který je možná všechny tři nechá zabít, jen aby ukázal, že mu to může projít, a Jenik, velký hrdina Jen Mantichor z Fernostu, se pořád usmívá.

Milovala ho, ale právě teď jí lezl na nervy víc, než kterýkoli jiný chlap na celém širém světě.

A to se opravdu ze všech sil snažila, aby ten hnusný pocit zmizel. Snadné to však nebylo. Ne potom, co Herman rozhodl, že na Trasku pojedou jen oni dva – bez panošů. Nikoho jim nepřidělil, i když mohl. Bylo to naprosto výmluvné gesto, další z mnoha, které od svého nečekaného pasování musela přetrpět. I když byli s Jeníkem stejně služebně staří – alespoň co se týče doby, po kterou nosili rytířské ostruhy – na téhle cestě ji Herman určil za jeho panoše. Ani nemusel nic říkat nahlas. Podobnými způsoby ji do 'patříčných mezí' odkazoval neustále.

Byla rytířem! Zasloužila si to! V bitvě o Surad zachránila život samotnému králi a vyznamenala se přinejmenším stejně

jako Jenik – jenže zatímco on za to sklídl slávu, které si ani nebyl vědom, ona zůstala ‘královským omylem’. Copak mohla za to, že Roderich nepozná, že před ním klečí dívka? Jednou byla rytíř, a to by mělo stačit. Své povinnosti plnila svědomitěji než ti bohatí šlechtičtí hejskové, kteří meč i zbroj považovali jen za módní doplňky, a Rhanova trpasličí škola z ní vycepovala bojovnici, které se posměváčci naučili bát.

Jenže jí to k ničemu nebylo. Rozbila už mnoho hloupých hlav – měla štěstí, že to z hanby nikdo nepřiznal, jinak by nastaly problémy – a přesto si jí ostatní mladí rytíři nezačali vážit. Stále zůstávala ‘tou holkou, co sem nepatří...’

A Jenik se usmíval, jako by všechno bylo v nejlepším pořádku. A pořád se ji pokoušel rozveselit. Kdyby ji raději tiše objal a mlčel...

Ale to neuměl.

Poslední část cesty už to nevydržela a raději jela kousek vpředu, aby dala najevo, že chce být sama. Stejně si nedal pokoj. Dojel ji, přiblížil se tak, že se jejich nohy ve třmenech málem dotýkaly, a zase začal tím povzbuzujícím, naprosto neskutečně milým a *nesnesitelným* tónem: „Alžběto...”

Málem mu odsekla: „Ano, pane!“, a muselo to na ní být vidět. Hodně – protože se na ni začal dívat jak nakopnuté štěně.

Přinutila se ovládnout. Nebyla to přece jeho vina. Byl vlastně skvělý. Nejhodnější člověk, jakého znala. Chtěla se na něj zkusit usmát. Chtěla to všechno hodit za hlavu a navrhnout mu, že zastaví, utáboří se, požádají Rhana, ať ohlídá koně a zbroje, a někde na pěkné mýtině prosluněné zapadajícím sluncem...

Jenže to už zase jela sama. Jenik zkroušeně zpomalil a počkal na Rhana, který si také ničeho nevšímal.

Od něj to ale narozdíl od svého milého ani nečekala.

Opravdu ne. Trpasličí válečník ji byl schopen naprosto bez mrknutí oka zmlátit dřevěnou sekerou jak psa. Dívka nedívka, člověk nečlověk. Kdyby se začal starat o její duševní pohodu, asi by s křikem utekla.

Pousmála se. Rozhodla se, že jí odteďka bude lépe. Prostě si to rozkázala. Zaplaší všechny chmury a – pokud tuhle dost možná sebevražednou misi přežijí – zkusí se zase trochu víc usmívat. Zvlášť na Jenika.

Ať jí Herman i všichni ti slabošší posměváčci vlezou na záda. Nenechá kvůli nim toho jediného muže, který se dokáže se ctí vyrovnat se silnou ženou – a pořád zůstat chlap.

V tom zamyšlení si ani nevšimla, že už se před nimi zpoza kopce vynořila špičatá silueta hradu Trasky. Jenik na ni však zavolal, ať zastaví, a začal rozbalovat svou standartu.

Zamračila se. Vzpomněla si, jak mu jeho praporec sama šila a že se vlastním erbem pyšní každý rytíř Řádu – kromě ní. Herman totiž o tak hmatatelném uznání jejích zásluh nechtěl ani slyšet.

Chtěla se na Jenika povzbudivě usmát. Věděla, jak moc pro něj tahle chvíle znamená. Dokonce byla odhodlaná mu pro tentokrát toho panoše skutečně zahrát, aby vjel na Trasku se vší parádou.

Jenže to už svou standartu vztyčil sám a pobídl koně do klusu.

Vzdorně pohodila hlavou. Když nemá zájem...

* * *

O hraběti Tervirovi z Trasky slyšela desítky nechutných zkazek a nevybíravých pomluv, ale skutečnost byla překvapivě jiná. Očekávala, že se setká s odporným mrzákem čpícím puchem hniloby, ale jeho tělo – ač zkřivené mnoha útrapami a viditelně chatrné – nepůsobilo odpudivě. Dokonce v ní nevzbuzoval ani lítost. Snad to bylo tím sebevědomým úsměvem, který mu pohrával na rtech, když je uvítal na nádvoří a pozval k večeři, nebo přezíravým nadhledem, s nímž odpovídal na Jeníkovy opatrné pokusy o diplomacii.

Také to mohlo být tím, že se konečně dočkala vytoužené koupele. Hrabě se o své mladé hosty postaral jako o pravou královskou delegaci a zasloužil si za to trochu vděčnosti.

Jen litovala, že si zapomněla přivést šaty. Měla sice jen jedny, ale docela hezké – hraběte by nemusely urazit... Jenže si

vůbec neuvědomila, že budou potřeba. Neměla s politikou zkušenosti; když se řeklo: „Vyřídíte pozdravy a vyjednejte, ať složí přísahu!“, očekávala krátký rozhovor. Možná tasené zbraně a boj. Rozhodně ne společenskou událost.

Styděla se za sebe, ale musela přijít ke stolu v kalhotách, prošívanici a varkoči v řádových barvách, stejně jako Jenik. Narodil od něj však v přesně těch samých, v jakých cestovala, zatímco ten protřelý mizera měl s sebou čisté, zdobené – a hlavně doplněné svým erbem...

Ted' opravdu vypadám jak jeho panoš!

Snažila se na to nemyslet. Alespoň se pořádně umyla a učesala. Pro hostitele jen to nejlepší.

Zase to stou náklonností ale nechtěla přehánět. Nevyhlášené příměří mohlo každou chvíli skončit. Tervir začal Jenika vyslýchat ohledně důvodu jejich návštěvy a vytáčky ho nezajímaly. Postupně se ptal příměji a příměji. V té hře slov bylo jasně poznat, kdo je kočka a kdo myš. Myš, která ani netuší, že visí za ocásek nad zubatou tlamou...

Skoro jí bylo Jenika líto. Jak se snažil hraběte i sebe přesvědčit, že nepřijet na korunovaci je vlastně omluvitelné, že mu to královna určitě promine, že se není čeho obávat... Sice chápala, že mazat jejich hostiteli med kolem úst nebylo špatnou strategií – zvláště, pokud skutečně nebyl zrádcem –, ale když Jenik začal nabízet návštěvu Violiných alchymistů, neubránila se úsměvu.

A předtím, když se málem propadl hanbou nad Rhanovým malým výstupem ohledně piva a vůbec si neuvědomil, že se hrabě celou tou situací jen královsky baví...

Opravdu to přehání. Vždyť se chová tak průhledně, až je to trapné...

Rychle ten nepatřičný projev pobavení potlačila. Hrabě si ho přesto všiml a s úsměvem jí pokynul číší.

Jako by jí tím dával najevo sounáležitost.

Zrudla až ke kořínkům vlasů. Zčásti proto, že prozradila myšlenky, které by jejich nepřítel – možný nepřítel – rozhodně neměl vidět, a hlavně z rozladění ze sebe samé. Tervirovo gesto

jí totiž zalichotilo. Pozvedl ji do svého elitního klubu těch, kdo rozpoznali rozhovor od tlachání.

Šířil kolem sebe opravdu neskutečné charisma.

Dostala na něj vztek. A na Jenika také – za to, že ze sebe schválně dělá podlézavého pitomce, protože si myslí, že to ten druhý vyžaduje.

Mladý rytíř navíc vzápětí pronesl přípitek, který už vyzněl vyloženě uboze – Lisbet si všimla, jak služebnictvo sklání hlavu, aby nebyly vidět jejich pohrdavé výrazy - ale hrabě se stále potěšeně usmíval. Jako by to myslel vážně. Pokrytec – mistr.

Rytířka mu v duchu rozbíjela hlavu o stůl.

Raději pohlédla na Rhana, co na to on. Trpaslík však zachovával ještě hlubší mlčení než obvykle. Na to, že tu bečku piva opravdu dostal až ke stolu, byl nějak zasmušilý.

Asi mu zdejší pivovar neučaroval. Jedna ze služebných, zřejmě hlavní komorná, celkem tuctová ženská s tuctovým obličejem, se v tu chvíli nahnula přes Jenika pro táč s kostmi tak nešikovně, že mu málem vytřela talíř svými šaty. Nemehlo. Mladý rytíř na ni chvíli tiše hleděl, ale nakonec jí nevynadal. Místo toho jen dál švitořil s hrabětem, jako by se nic nestalo. Tervir mu však odpověděl tvrdě a zcela přímo, bez dalších okolků, požadoval vyložení karet na stůl.

Zabodla Jenovi pohled do šije a přála si: *“No tak, přejdi taky na tvrdou notu! Vždyť on to vlastně chce! Sám si o to řekl, když mluvil o tom rozptýlení nudy! Jsme královská delegace – my se před ním nemáme plazit a kroutit jak červi! Mluvíme jménem královny a jako s takovými s námi musí jednat – ale čeká, až mu ukážeme, že to vůbec víme!”*

Jen však dál váhal a všechno hraběti promíjel. Nemohla se na to dívat. Zvláště ne potom, co jí ten bídák věnoval další úsměv, sebejistý a úchvatný, a jen tak ledabyle při tom dalšími několika větami zatlačil mladého rytíře do kouta.

Vlastně se na to ani pořádně nesoustředil. Díval se na ni. Jako by jí pobaveně šeptl: *„No není ten chlapec úchvatný? Jak se snaží... Stále však nuda. Něco lepšího by nebylo?“*

Mantichor už nedokázal přijít s další vyumělkovanou frází a přiznal, že královna Sevaru příliš nevládne. Tervir se toho okamžitě chytil a utrousil poznámku, která se rovnala hrdelnímu zločinu. Byla to jasná provokace. Poslední test.

A Jen se chystal propadnout.

Lisbet krátce pohlédla na Rhana. Trpaslík si výjimečně nevšímal jen svého piva – místo toho obrátil oči v sloup, nadzvedl obočí a významně zamručel. Očividně to viděl stejně, jen se do lidských záležitostí nehodlal plést. Zajímaly ho až od chvíle, kdy promluvily zbraně.

A přesně to hrozilo, protože se setkal příliš ctnostný rytíř s příliš náruživým diplomatem. Tervir po své urážce jistě očekával buď zapálenou a skrytě jedovatou hádku s popuzeným vyslancem, nebo zbabělé mlčení zaskočeného chlapce. Vůbec netušil, s jak žhavým ohněm si hraje. Jen byl schopný ho na místě zabít, stráže nestráže, a odsoudit tak sebe i své společníky ke smrti v boji proti beznadějně přesile.

Od té doby, co se Mantichor stal Přítelem trpasličího rodu Tergů, byl – pokud šlo o čest – trpasličtější než trpaslík.

A k tomu patřilo i to, že ze všeho nejdřív dal svému nepříteli jasně najevo, že se ho chystá zabít.

Velmi okatě položil ruku na jílec svého meče a vstal.

Tervir očividně nevyznával stejné hodnoty. Alžběta zahlédla nenápadné gesto, kterým zburcoval své vojáky. Do krveprolití zbývalo pár sekund. Hrabě se pohodlně opřel, sepnul ruce, pokrčil rameny a usmál se takřka omluvně:

„Je mi opravdu líto, že...“

Lisbet ho nenechala doříct, jak moc mu jejich smrt zkazí den, a pořádně nahlas prohlásila: „Tak ty máš potíže se ženskýma, Jasnosti?“

Dala si záležet, aby v tom nebyla žádná zášť. Vlastně mu jen velmi důrazně oplatila urážku urážkou. Vzhledem k tomu, co si dovolil on, se ještě držela zpátky.

„Takže ty královnu nerespektuješ? Odmítáš se před ní pokořit? Pohrdáš jí, protože je žena?“

Hrabě se usmál a zavrtěl hlavou. Vypadal v tu chvíli téměř šťastně. Konečně mu někdo ukázal trochu vůle k debatování a porušení kostnatých tabu.

Jenik si však změny nevšiml. Se zaslepenou přímostí jemu vlastní se právě chystal k něčemu zbrklému a krvavému.

Rychle tedy vykřikla ještě: „Nenávidíš ženy, protože tě odmítají pro tvůj ohavný vzhled?“

Ted' vyrovнала účet. Smrtné urážky na obou stranách. Jenik po ní střelil nevěřícím pohledem – tvářil se, jako by mu právě bodla dýku do zad. Ignorovala ho. Jen upřeně sledovala, co udělá Tervir.

A hrabě se usmíval stále potěšeněji. Mávnutím ubrousku poslal vojáky zpět na jejich místa a plně se věnoval Lisbet: „Myslíš, že to skutečně je hlavní důvod mé nepřítomnosti na korunovaci?“

„Myslím, že je to dokonce ten jediný, který má skutečnou váhu!“

„Opravdu?“

„A nejen pro tebe – pro vás! Pro všechny muže! Nesnesete ženu, která by vám vládla!“

Ted' byla zvědavá, co jí na to řekne. Co si myslí o silných ženách? Je to skutečný muž, nebo jen další třasořítka? Věřila, že ji nezklame.

Neodpověděl hned. Nejprve se rozvážně napil vína. Ve zdravém oku mu přitom pobaveně blýskalo – zdálo se, že mu vášnivý obrat konverzace učaroval.

Krveprolití bylo zažehnáno.

* * *

Zvonivý cinkot rozbíjeného skla přišel znenadání.

Ta nešikovná služebná ze stolu srazila číši červeného vína. Rudá tekutina chrstla Lisbet přímo do klína. Rytířka vykřikla a bylo to – mírně řečeno – *velmi* nespolečenské slůvko. Ta venkovská holka v ní ještě stále dřímala.

Zrudla studem. Hrabě se jí díval do očí a vypadal překvapeně. Možná zklamaně. Nedivila se. Právě se mu

předvedla v pravém světle – jako hloupá prostořeká husa, která se neumí chovat ve společnosti.

Musela pryč.

Ta služka se ji pokoušela otřít. Působilo to ještě trapněji. Odstrčila ji od sebe, až ta ženská málem upadla. Zasloužila by si víc. *Taková nešikovnost! To snad byl úmysl!*

Všimla si, jak pohotově Jenik padající služebnou zachytil. Zase se na rytířku zatvářil, jako by mu hrozně ubližovala. Raději odvrátila zrak, jinak by mu řekla něco *opravdu* peprného.

Nebo tohle: *Víš co? Zachraňuj si tu cizí holky a mně dej pokoj...*

Stále ještě zrudlá rozpaky vstala, rychle se uklonila hostiteli a zamířila pryč. Tervir se právě nadechoval, aby komorné za její provinění vyspílal, ale Lisbet zavrtěla hlavou. Nestálo to za to.

Než opustila hodovní síň, uslyšela Jenika tiše prohodit cosi o ženské ješitnosti.

Málem se vrátila a vrazila mu před hrabětem facku – ale pak uslyšela Tervirův smích.

Sklonila hlavu a utíkala ke svým přiděleným komnatám. Nechtěla, aby někdo viděl, že má slzy na krajíčku.

Než tam dorazila, trochu se upokojila. Doufala, že to mladý rytíř neřekl, protože by si to myslel, ale protože už Tervirovi opět začal pochlebovat. Určitě teď právě využívá toho, že odešla, a naprosto ji ztrapňuje vyprávěním historek o 'té vzteklé rytířce'. Naladil skvělou společnou notu, od které dva chlapi rozehrají pokrytecké přátelství...

Mrzelo ji, že byli ochotní se snížit k něčemu takovému. Bolelo to od obou.

A Rhan se jí nezastane. Ten vypadal, že ho dnes zajímá jen chlast.

Ale bylo to lepší, než kdyby se tam všichni navzájem zabili. Ať Jenik dělá, co umí... Ráno se s Tervírem všichni rozloučí a nechají Trasku za sebou. Až dokončí tenhle úkol ve zdraví, tak Rhanovi přidá pěkných pár modřin a 'rytíře Mantichora' si

podá, až bude litovat, že nemlčel. Tu ženskou ješitnost mu hned tak nezapomene.

* * *

Hostinské komnaty byly skutečně přepychové. Hrabě Tervir na svých hostech nešetřil. Nevěděla, jak bydlí Jenik s Rhanem, ale o ni bylo postaráno skvěle.

Nedokázala si přestat spílat za to, jak se před hradním pánem znemožnila, ale aspoň ze sebe smyla celých těch pět dní cestovní nepohody. Koupel, kterou si dopřála před večeří, byla jen zběžná, takové opláchnutí – teď teprve začala zkoumat, co je ve všech těch lahvičkách...

Když se vrátila z večeře, všechno bylo připravené. Dvě služebné ji uvítaly hlubokými úklonami – právě dolévaly poslední vědra horké vody do kádě, z níž se voňavě kouřilo. Bylo to tak lákavé, že neodolala. A dobře udělala. Rozmrzelost se rozpustila v příjemném hlazení mycí houby, stejně jako špína a únava posledních dní.

Na ubikacích Řádu nic takového neměla. Bydlela v kamrlíku po mrtvém sluhovi a myla se studenou vodou z kašny na nádvoří. Teprve tady zažila, jaké to je, když se s dívkou nakládá jako s dámou – a ne jako s tím nejposlednějším poskokem či dokonce vetřelcem...

Tervir byl skutečně úžasným hostitelem. Litovala, že ho tak zklamala. Kdyby jen šlo zůstat déle a napravit ten první špatný dojem... Ale to se jí nepoštěstí. *Proč by mi to měl dovolit?*

O chvíli později však s radostí poznala svůj omyl.

Zaklepal sluha, který jedné z komorných mezi dveřmi předal dvě věci: úchvatné šaty – rudé jako krev, lesklé jako stříbro a... zkrátka *nádherné!* – a dopis. Od hraběte.

Jak si teď oddechla, že spolkla svou pýchu a nechala se od Jenika učit číst a psát...

Nebyla ještě moc dobrá, ale dopis nebyl dlouhý:

'Obdivuji Tě, Lisbet. Ještě nikdy jsem nepotkal ženu, jako jsi ty. Přijmi prosím tyto šaty jako náhradu za tvůj zničený rádivý stejnokroj. Toužebně doufám, že přijmeš i mou výzvu:

Pokračujme v naší rozpravě! Pokud souhlasíš, můj sluha počká a dovede Tě za mnou.

„Ach...“

Něco takového se jí v životě nestalo. Muž, který má zájem se ženou mluvit – a není to mládě jako Jenik! Skutečný, dospělý, vzdělaný muž!

Nejraději by vyrazila hned. Také okamžitě vstala a vylezla z kádě. Obě komorné se polekaně zajíklly – crčela z ní voda po celé podlaze. Vykročily k ní s osuškami a nenechaly se odehnat. Útrpně se zastavila a nechala je pracovat – a pak, s rostoucím pobavením a vzrušením, si dala pomoci i do těch neuvěřitelných šatů.

Prohlédla se v leštěném stříbrném zrcadle. Šaty z ní udělaly princeznu. Takhle si vždy přála vypadat – ve slabých chvílích, samozřejmě.

Navic jí padly jako ulité. Kdyby jí je ten nejlepší krejčí šil na míru, nemohl by se na její postavu trefit lépe. *Zázrak. Jak to udělal?*

S kyselým obličejem si nazula škorně – ty škrpály se našťestí skryly pod řasenou sukní – a opět vykročila ke dveřím. Služebné jí však jemně zatarasily cestu. Vyměnily osušky za hřebeny, drahá líčidla a lahvičky s voňavkami a daly se do práce.

I když z ní vytvářely někoho, kým nebyla, nechala je. Dostala šanci napravit svou chybu a nechtěla ji propást.

Přitom potlačovala lehké znepokojení. Jít v noci k muži do jeho komnat... Kdekoli jinde by to mohlo znamenat jen to jediné. *Rytíř Řádu v posteli s možným zrádce*? To by mohla být přesně ta záminka, na kterou velmistr Herman čeká, aby se nepohodlné *ženy* konečně zbavil. Muži by to prominul, ten přece své souložnice dobývá – ale ženě, která může jediné podlehnout...

Proč by se však bála? Jestli se to Jenik a Rhan nějak dozví, určitě jí nezradí. Ne v něčem takovém...

Navíc si byla jistá, že se v hraběti nezkłame. Tervir byl pravým kavalírem. V jeho komnatách se nestane nic, co by sama nechtěla...

A ona opravdu nechtěla. Měla přece Jenika. Byl to pomlouvačný mizera, ale byl její.

Možná mu o tom sama řeknu. Ale ne o všem.

Jen ať si o jejím nočním dostaveníčku myslí, co chce. Po dnešku si trochu nejistoty a utrpení zaslouží.

* * *

Hrabě seděl u stolku a hleděl na veliké figury rozložené na hracím plánu.

Takovou hru Lisbet ještě nikdy neviděla. Připomínalo to malou bitvu. Hradní pán vypadal, že je nesmírně zaujat nějakým problémem, který mu mezi figurami vyvstal – ale jakmile sluha uvedl návštěvu, Tervir vzhlédl a obličej se mu rozjasnil potěšeným úsměvem.

„Má paní Lisbet, jak rád tě vidím! Trápilo by mě, kdyby náš první společný večer skončil tak nešťastně!“

Zdůrazněného slovíčka 'první' si nešlo nevšimnout a Lisbet ta nenápadná nabídka nijak nepopudila. Právě naopak. S velkým potěšením zaznamenala, že hrabě není tak zesláblý a nemohoucí, jak zprvu vypadal. Dokonce vstal a vysekl jí poklonu: „Vypadáš skutečně úchvatně, má paní! Jsem poctěn, že jsi přijala můj dar. Nebyl jsem si jistý, zda rytíř smí oblékat večerní toaletu...“

Další skrytá nářážka – a Lisbet se jí hned chytila. Zakrátko se již nad čísemi ohnivě rudého vína rozhořela vzrušená diskuse na téma: 'Žena, rytíř, a zda to lze slučovat' – a posléze se přešlo na postavení žen obecně.

Lisbet byla unesená. Nikdy netušila, že mezi sevarskými šlechtici existuje tak osvícený muž. Její názory pocházely z vesnické zkušenosti a drsného seznání, že urození nejsou o nic lepší lidé než prostí poddaní, ale že by hrabě mohl souhlasit... V mnohých směrech zacházel dokonce dál než ona! Nikdy by se ani neodvážila navrhnout takové věci, jako ženy

vyučující na školách jiné ženy – potom dokonce i školy pro prostý lid!

Nebál by se gramotných poddaných! Neuvěřitelné!

Obávala se sice, že si s ní hraje stejně jako prve s Jeníkem a ani slovo nemyslí zcela vážně, ale stálo to za to. Tervir jí neuvěřitelně rozšířil obzory. *Je to skutečný muž! To by byl král! Nejlepší, jakého kdy Sevar měl. Rozhodně lepší než šílená dcera šíleného otce... Kéž by –*

Zarazila se. Znepokojeně se v duchu okřikla: *Já a takové velezrádné myšlenky? Fúj!* Nechápala, kde se to v ní vzalo. Královnu Violu vždy respektovala...

Najednou měla pocit, že hraběte vidí poprvé. Všimla si jeho zakaleného oka, vysušené drolící se kůže na prstech, žlutě plesnivějících nehtů, zkřivené postavy a hrbu...

Přestala chápat všechno. *Co to se mnou je? Obléknu se pro pravděpodobného nepřítele koruny jako panenka z cukrkandlu, vzdychám tu při každém jeho slovu jak zamilovaná... Ale není divu. Vždyť je tak milý a zábavný společník, že...*

Tak dost! To jsem se dočista zbláznila?

Vstala, přinutila se k omluvnému úsměvu a s potlačeným – předstíraným – zívnutím se vymluvila na únavu. Hrabě ji propustil s trochu zklamaným, nicméně stále ještě okouzlujícím - *Ne! Odpudivým!* – úsměvem: „Budu doufat, že se brzy opět uvidíme.“

Chtěla na to odpovédět něco vyhýbavého, ale nedokázala to protlačit přes rty. Místo toho se přistihla, jak přikyvuje.

Zavřít za sebou dveře bylo neuvěřitelně těžké.

* * *

Lisbet nechala sluhu, ať ji odvede zpět do jejích komnat, a ponořila se do neveselých myšlenek. Říkala si, že když se teď hned otočí a vrátí, bude zpět poblíž toho úžasného muže již během několika chvil. *Tak to přece myslel s tím, že se brzy uvidíme, ne? Že na mě bude čekat?*

Najednou si však uvědomila, že prochází kolem dveří Rhanovy a Jenikovy komnaty.

Vzpomínka na přátele – a zvláště na Mantichora – ji zchladila jak ledová tuň. V tu ránu si vzpomněla, jak si ještě odpoledne slíbila, že přece všechno Jeníkovi vynahradí. Sice ji mezitím pěkně naštvál, ale třeba už se mu to rozleželo v hlavě a pochopil... *Třeba se omluví! Přece jsem nemohla myslet vážně, že ho pustím k vodě kvůli tomu úžas... skřetovi?*

Bylo jí nějak slabo. Jako by ji cosi tlačilo na zem a ona tomu ze všech sil vzdorovala...

Co se mi vlastně líbilo na tom Tervirově šklebu? Mohl by to být můj děda! A mám ráda Jenika!

Propustila sluhu, ať si jde po svých. Nechával ji samotnou jen nerad, ale neprotestoval. Pak zařukala. Doufala, že ji rozmluva s Jeníkem opět postaví na nohy. Zatím jí bylo stále hůř.

Když však po chvilce otevřel dveře, už pouhý pohled na jeho nedospělou tvář ji skoro znechutil. Jako by se dívala na malé dítě. Přesto se statečně snažila: „Jene...

Chtěla jsem ti vysvětlit...” – možná na ní ty podivné pocity nelibosti byly poznat, tak se raději zatvářila omluvně: „...já vím, že se v poslední době chovám trochu zvláště. Asi sis toho všiml...”

Usmíval se na ni, ale křečovitě. Vlastně se na ni díval zcela nechápavě. Málem s otevřenou pusou. Ani nepřikývl. Opravdu byl až tak nezralý? To si ani trochu neuvědomoval, čím vším na Fernostu prochází?

Pak přeci jen něco řekl: „No, byla jsi dnes trochu zamračená.”

Trochu? TROCHU? Jestli to byl z jeho strany pokus o vtip, z její strany málem následoval pokus o vraždu. Ta poznámka jí skutečně nepřišla k smíchu. Ale ovládla se: „Musíš chápat... že se pořád musím držet zpátky. Všechno strpět. Pak to v sobě dusím... a není to lehké...”

Díval se na ni stále zmateněji. Popudilo ji to ještě víc, ale pokračovala: „Nevím, jestli to říkám jasně... Jak to říct? Já prostě nevím... Asi... pořád musím být lepší než ostatní. Nesmím udělat jedinou chybu.”

Kulil na ni oči. Naprosto nic nechápal. A pak ještě ke všemu vyhrkl: „To bude dobrý, Bětko!“

To bude dobrý? Nic není dobrý! Vůbec mi nerozumíš! To jsi takový zabeďněnec?!

Vší silou se držela, aby to na něj nevykřikla nahlas – ale on si klidně dodal: „Ničeho se neboj. Nezkazilas nám to. Všechno je v pořádku. Jenom už prosím tu písničku o utlačovaných ženách nevytahuj.“

Tím jí vyrazil dech: „Ty... ty... ty jsi na jejich straně! Jsi úplně jako oni!“ Vrhla by se na něj, ale už jí za to nestál: „Jenom s tebou ztrácím čas!“

Vyrazila pryč chodbou. Věděla, kdo ji pochopí.

Proč jsem od něj vlastně odešla?

Už nevěděla.

Chodby hradu byly zvláště tiché. Nikde ani noha. Nevšímal si toho. Bylo jí to jedno.

Po cestě zpět do Tervirových komnat zažila malý šok – to když z jednoho ochozu zaslechla křik, podívala se do místnosti pod sebou a uviděla tam Rhana utíkat.

Šok to nebyl proto, že utíkal. Běhat ho už viděla – i když to dělal velmi nerad.

Rhan utíkal před malými dětmi.

Pak jedno z těch dětí vykřiklo: „Máš ji!“, Rhan přes rameno odpověděl: „Nemám!“, děcko vztekle vyvrísklo a utíkalo se dál.

Rhan a děti... Rhan si hraje s dětmi!

Kdyby jí to někdo vyprávěl, nevěřila by. *To se tak opil?* Došla k názoru, že se dnes v noci celý svět zbláznil.

Těch maličkých bylo osm. Podsaditý trpaslík proti nim vypadal jako obr. Pronásledovaly ho jak řvoucí smečka. Lisbet na to nevěřícně zírala a nějak zapomněla, že má všeho plné zuby. Na tohle se prostě zeptat musela. Naklonila se přes zábradlí a zavolala: „Rhane! Co to děláš? To si s nimi hraješ na honěnou?“

Ani se nezastavil. Jen křikl přes rameno: „Zdrhej! Nebo tě dostanou!“

Jindy by tu výzvu možná i přijala a přidala se, ale dnes opravdu neměla náladu. Přesto ocenila snahu o své rozveselení a povzbudivě za trpaslíkem křikla: „Je mi líto, jsi v tom sám, bojovníku! Ale jen do nich!“

Trpaslíkovy dunící kroky se rychle vzdalovaly pryč. Těsně před tím ji ale stihl varovat: „Děti jsou zrudly! Dávejte si s Jenikem pozor!“

Tím ji zase našťaval. *Že bys mi zrovna ty měl co radit s milostným životem!? Nikdy ses žádný pod vousy nedostal!*

A vůbec – co si s nima hraješ, když si o nich myslíš tohle?

Rhanův vlající černý plnovous zmizel za rohem. Řvoucí horda hned za ním.

Navíc si o mně Jenik může už tak nanejvýš nechat zdát, hulvát jeden!

Celá rozdurděná pokračovala dál.

„Stejně by je už měl poslat spát. Je pozdě!“ mumlala si vztekle, aby nemusela myslet na Mantichora a představu, že s ním je těhotná. „Ten hrubián nemá ani ponětí o tom, jak jsou lidské děti křehké. Snad toho nechá, než některému z nich ublíží...“

Ale co. Její děti to nebyly. Když jsou jejich rodiče tak šílení, že jim dovolí hrát si s opilým trpaslíkem...

Než otevřela dveře komnat pána hradu, zaváhala. Opravdu smí Tervira takhle vyrušit? Opravdu tu poslední větu myslel jako pozvání? Byla si tím stále jistější. Neměla by však raději sehnat nějakého sluha a nechat se ohlásit? Jinak to od ní bude strašlivá opovážlivost...

Žádný sluha však nebyl nablízku. Odhodlala se a zaťukala. Tichounce, nevтіravě.

Bez odpovědi. Pocítila hrozné zklamání. Hrabě na ni přeci jen nepočkal...

Ještě jednou zaťukala. Maličko hlasitěji – ale zase ne tolik, aby ho probudila, kdyby už spal. To by si nedovolila.

Stále žádná odpověď. Řekla si: „Dost!“ a zaměřila pryč, aby toho bláznovství nechala –

– a najednou zjistila, že pomalu mačká kliku.

Nechtěla vejít bez jeho souhlasu, to rozhodně ne. Ale možná byl jen zabraný do četby nebo psaní a neslyšel ji... Nemohla jen tak odejít, když *mohl* být tam uvnitř!

Bylo odemčeno. V pracovně, té samé místnosti, v níž ji prve přijal, však panovala tma.

Přece už opravdu nešel spát?

Ani jí nepřišlo na mysl, že by si ji – vyslankyni královny na hradě možného nepřítele koruny – mohl kdokoli splést s nájemným vrahem plížícím se zabít svého hostitele. Mohla vyprovokovat souboj, ale nemyslela na to. *Tolik* se s ním chtěla setkat. Rozum šel stranou.

A měla štěstí. Pod jedněmi dveřmi vedoucími z pracovny prosvítalo světlo. Naposledy se rozhlédla po chodbě. Stále nikde nikdo. Nemohla požádat o uvedení...

Vstoupila dovnitř a tiše za sebou zavřela dveře. Tiše, protože si stále nebyla jistá, zda by hrabě o její návrat opravdu stál. Po špičkách – teď byla ráda, že má své škorně a ne nějaké klapající střívičky – přešla místnost a zastavila se před podsvícenými dveřmi. Měla štěstí – o nic se v té tmě neuhodila, do ničeho nekopla. Položila ruku na kliku. Pak se rozhodla jinak a přichystala se zaklepat.

Stále se mohla vrátit. Co to vlastně dělá? Jak se opovažuje tu být? Vždyť hrabě tam ve své ložnici ani nemusí být sám, i když je svobodný... právě proto, že je svobodný...

Mlčenlivá a neústupná síla zavřených dveří ji úplně ničila.

Ale musela dovnitř. Musela ho zase vidět. Jeho nádherně mastné šedé vlasy, jedno pozorné oko těkající ze strany na stranu a druhé zatažené tajemným zelenošedým zákalem, mužně shrbenou postavu a esteticky zkřivené hnáty...

Lisbet si uvědomila, že jí pravá ruka tápe u pasu – tam, kde obvykle nosívala zavěšenou sekeru. Asi to mělo nějaký dobrý důvod, ale nevěděla jaký. Na co by jí teď byla zbraň? Jde přece navštívit nejúžasnějšího muže pod sluncem...

Chtěla zaťukat.

Neposlušná pravačka však přestala tápat po sekeře a stiskla kliku. Stalo se to dřív, než si Lisbet uvědomila, že to nechce udělat. Přece by k hraběti nevpadla bez vyzvání!

Dveře se tiše pootevřely.

To, k čemu se Tervir vkleče modlil, rozhodně nebyl Surahind.

* * *

Ty bastarde! Ty starej, olezlej, slizkej bastarde! Cos mi to proved?

Pravačka se jí přitiskla na ústa včas. Pak se vzpamatovala. Zuřila potichu, ale stálo ji to veškeré její znovunalezené sebeovládání. Tváří v tvář té hnusně pokroucené modle, před níž se její prolhaný hostitel kořil, to nebylo snadné. Neznala jméno bohyně, jejíž uschlou krví potřísněnou sošku hrabě skrýval ve zlatem vykládané skřínce naproti své posteli, ale to ani nebylo důležité. Zcela jistě to byl jeden z prokletých nepřátel Božského Rytíře.

Možná dokonce samotná Sokyně. Ta, která požírala život... Ano, musela to být ona.

Udělalo se jí špatně. Cítila se v její přítomnosti nečistá. *Ne. Tak to není.*

Cítila se pošpiněná, protože hraběti málem podlehla. Chyběl jen krůček, aby se otevřela volání temnoty, kterou ji obludil.

Co se mnou zamýšlel?

Hrabě byl v tranzu. Klaněl se své ohavné paní a nezvanou návštěvnici nevnímal.

Lisbet si uvědomovala, jaké má štěstí. Tervira zradily jeho vlastní čary – stejné kouzlo, kterým se v jejích očích i mysli udělal neodolatelným, ho k ní hnalo tak silně, že se prozradil. Byl to malý zázrak – nebo při ní stál On.

Ale to byla spíš Jenikova specialita. To on si s ním tak skvěle rozuměl...

Dokázala bych ho teď zabít? Magie... raději nebudu riskovat.

Potichu opět zavřela a vykradla se ven. Neměla zbraň a hrabě vládl zvláštními silami. Poznala už pár mágů – obyčejný smrtelník proti nim neměl šanci. A kdoví, jestli se mu vůbec vymanila nastálo? Co když se uprostřed útoku rozhodne, že ho přeci jen miluje?

Potřebovala někoho, kdo odolá. Někoho, kdo sotva spatří jeho pravou tvář, klidně ho zabije.

Stále byla na mladého rytíře našťavaná, ovšem tohle byla práce pro něj.

* * *

Spěchala, přesto neběžela. Nechtěla vzbudit podezření. Nebyla si jistá, kolik dalších obyvatel hradu mohlo zradit Surahinda a začít uctívat tu... zvrhlost.

Ale nemohlo jich být zas tolik. Jeden, možná dva. Odvrátit se od Jediného – Toho, kdo Jediný stojí proti nepřítelům Člověka – to nebylo jako ráno vstát a říct si: 'Co kdybych si dneska namísto placky dal chleba?'

To však neznamenalo, že zdejší služebnictvo a vojáci nebudou věrně sloužit svému pánu. Nejspíš ani nevědí, co je to za zrůdu...

Nepotkala však nikoho. Nepřítomnost služebnictva a stráží na chodbách začínala být až podezřelá. A znepokojující.

Možná se teď celý hrad modlí k té stvůře. A pak se to na nás vrhne...

Zrychlila. Sprintovala přímo k Jeníkově a Rhanově komnatě.

Pak odkudsi zaslechla trpaslíkův výkřik a změnila směr. Okamžik poté už slyšela, odkud nadávky v hrdelním jazyce Tergů přicházejí.

Zнала ty kletby. Rhan je používal, když byl rozzuřený k nepřítelům.

Rozběhla se, rozkopla dveře – a uviděla mohutného syna krále pokrytého dětmi jak mravenci. Lezly po něm jak po prolézačce. Zřejmě si s nimi hrál na nějakého netvora a ony byly družina hrdinů – vrčel na ně, setřásal je ze sebe, dokonce

je házel do vzduchu. Snažil se jim uniknout, ale dvě mu neustále visely na nohou.

Jedné malé holčičce dokonce dovolil, aby se mu zavěsila na vous!

Navíc se trochu potácel. Vypadal otupěle.

On je opravdu opilý! Tedy – víc než obvykle!

Vzhlédl k Lisbet a rozjasnila se mu tvář: „Musíš mi pomoci! Sám ta monstra nezvládnou!“

Nejraději by ho nakopla. Na tohle teď tak mají čas! „Děláš si srandu? Máme *opravdový* problém – hrabě uctívá Sokyni, nepřítele Božského Rytíře! Jdu pro Jenika! Ty se koukej těch děcek zbavit a přijď za námi! Rychle!“

Rozběhla se dál.

Ti trpaslíci jsou neuvěřitelní. Navenek samá drsnost, čest a boj – ale uvnitř jsou to jen hravé děti.

Rhana varovala, teď rychle Jenika.

Nejprve však zahrnula k sobě. Těch krásných šatů byla škoda, i když jí je daroval zrádce, ale nechtěla se zdržovat jejich svlékáním – přetáhla prošivanou vestu a zbroj přímo přes ně. Se sekerou v ruce běžela dál.

Štěstí ji neopouštělo. Dorazila ke dveřím jejich komnaty a stále nikde nikdo. Hrad byl jak po vymření. *Opravdu dlouhá modlitba.*

Věděla, že jakmile potká prvního ze služebníků Sokyně, bude se s ním muset utkat. Byla to její povinnost coby rytíře Řádu. Kdo zradil, už nebyl člověkem – ani tělesně, ani v myšlenkách. Stal se nepřítelem celého lidstva, všech Surahindových oveček, a na svět se díval jinýma očima.

Tak to alespoň učil jeden z kněží na Fernostu. Jeden z těch nemnohých, kteří se aspoň na chvíli dokázali odlepit od pečeně a láhve vína.

Lisbet si nedovedla představit, že by někdo duševně zdravý zradil. Než zavrhnout Surahinda – opravdu zavrhnout, zřít se ho, stát se služebníkem jeho nepřátel – to by každý raději zemřel. Sedlák, lupič, řemeslník – každý z nich se k Surahindovi obracel (či neobracel) po svém, často velmi

svérázném způsobu; nikdo by však nepovstal proti němu. To jemu patřily všechny lidské duše, to on se o ně láskyplně staral... Sokyně a ostatní jí podobní je chtěli jen žrát.

Hrabě byl skutečná zrůda.

Pomalu jí docházelo, že čas zdvořilých hovorů, opatrného vyzvídání a obratného vyhýbání se chýlí ke konci. Teď šlo o mnohem víc. Musela se rychle rozhodnout, jestli to zlo zkusit vymýtit, nebo prchat.

Po všech těch lekcích boje – a bolesti – se Rhanem už toužila po něčem opravdovém. Takže by raději mýtila.

Proto odhodila opatrnost a začala na Jenika klepat hlasitě a naléhavě.

A když se nic nedělo, zabušila ještě víc. Pak zalomcovala dveřmi – zamčeno. Tak na něj dovnitř zavolala: „Jeniku!? Proč máš zamčeno? Vzbud' se! Jsi tam? Je to důležité!“

Stále neotvíral. Měla však pocit, že zevnitř slyší hlasy. Jenika... a nějakou ženu!

Co má co nějaká ženská dělat v noci v pokoji mého...

„Jeniku? Slyšíš? Co se to tam děje?“

Uslyšela zdušené: „Bětko!“ a nic víc.

Změřila si pohledem dveře a potězkala svou zbraň. Zase jednou byla ráda, že ji trpaslíci nenechali ztrácet čas s mečem.

Tři rány – pak prostrčila ruku prosekanou dírou a otočila klíčem. Rozkopla zbytek dveří a vrazila dovnitř. Doufala, že včas. Jenikův hlas zněl velmi rozrušeně.

Ne.

Mýlila se. Správné slovo bylo ‘vzrušeně’. A zamknul se, aby je nikdo nerušil. Nejspíš na ni křikl jen proto, aby vypadla a dala mu pokoj...

Zírala na nahá záda jeho milenky. Byla to ta služka, která na ni zvrhla víno. *Opravdu to udělala schválně!* Ta poběhlce rajtovala na Jenikovi tak náruživě, až to připomínalo zápas. A dobře o Lisbet věděla; dokonce se napůl otočila a věnovala jí výsměšný pohled plný vítězství a pohrdání!

Rytířka měla co dělat, aby se nerozběhla a nevrazila té mrše sekeru mezi její veliká poskakující prsa. A hned potom by

přibodla Jenika k posteli, aby už přestal být náruživější, než s ní kdykoli před –

Ovládla se. „Užij si, mizero!“ ucedila mezi zuby, vyrazila pryč a praskla za sebou dveřmi.

Neměl ani dost studu na to, aby přestal a zatvářil se provinile! Vždyť on se na mě usmíval!

Jak jen ho mohla chtít žádat o pomoc? Toho sviňáka, co při první příležitosti skočí do postele s nějakou courou? Navíc tlustou a hnusnou... *V čem je ta bečka sádla lepší než já? Jak jí mohl dát přednost?* Když si pomyslela, že se mu večer chtěla omluvit... *Ale to si nezaslouží!*

Na okamžik si nic nepřála víc, než aby mu nějaká stvůra sloužící Sokyni rozsápala hrdlo.

A kde vězí ten Rhan? Hraje si s dětma! Oba jsou to kreténi – úplně k ničemu!

Masivní destičková zbroj najednou nic nevážila. Sekera se stala prodloužením její touhy po pomstě. Nikoho nepotřebovala. Zvládne to sama. *Ted' poteče krev zrádců!*

Ještě se nerozhodla, jestli prolíje jen tu hraběcí, nebo bude pokračovat i s Jenikovou.

Rytířovu smrt si teď s radostí představovala v těch nejbolestivějších podrobnostech.

* * *

Dostala se do takové ráže, že jí slovo 'opatrnost' přestalo dávat smysl. Běžela chodbou, chřestila zbrojí, dopady tvrdých kožených podrážek se rozléhaly.

Zbytek hradu zůstal stále tichý.

Chystala se vraždit. Poprvé mimo bitevní pole.

Cítila se na to.

Než vstoupila do hradního křídla, v němž Tervir přebýval, v duchu se pomodlila.

Pak po Rhanově způsobu políbila svou sekeru a vyrazila.

* * *

Plán byl jednoduchý. Proplížit se k Tervirovi stejně jako předtím a zaseknout mu sekeru do zátylku.

U dveří nikdo nehlídal. Po tom všem už s tím ani nepočítala. Tiše otevřela a proklouzla dovnitř.

Byla tam stejná tma jako předtím. V Tervirově ložnici se však už nesvítilo. *Možná už spí!*

Napětím se nemohla ani nadechnout.

Na trpasličích zbrojích bylo skvělé to, že v nich *bylo* možné se pohybovat tiše.

Lisbet se plížila ke dveřím ložnice. Našlapovala pomalu a kladla nohy opatrně, aby ve tmě do ničeho nekopla. Jednou rukou si držela lem šatů – už pořádně špinavých – aby něco nestrhla na zem.

Dorazila k cíli. Položila ruku na kliku. Dobře si vybavovala, kde má hrabě postel.

Věřila, že nebude mít žádné výčitky svědomí. Uctívač Sokyně nebyl člověk. Nebyl dokonce ani zvíře. A zvířat už Lisbet zabila spoustu – přeci jen vyrostla na statku.

Nezaváhá. Utne mu hlavu jak mladému kohoutkovi...

Stiskla kliku. Pomalu otevřela. Tři rychlé, tiché kroky přes tmavou ložnici – postel byla prázdná – Tervir jí zaklepal na rameno: „Už jsem se bál, že se tě nedočkám!“

Ohnala se po něm víc z leknutí než ze záměru.

Souboj ani nezačal. Hrabě jí vzal sekeru z rukou, jako by neútočila, ale nabízela mu ji. Potom zbraň políbil přesně tam, kde se jí dotkly Lisbetiny rty.

Zkusila mu vrazit ránu pěstí. Současně se druhou rukou pokusila opět zmocnit své zbraně. V obou případech hmátla do prázdna – hrabě jako by se rozplynul ve tmě.

„Takže jsem prozrazen. Jak nemilé.“

Lisbet se vrhla za hlasem. Odmítla se vzdát.

Alespoň do chvíle, kdy se jí horké prsty sevřely kolem krku.

Vzápětí mrskala nohama ve vzduchu. Snažila se uvolnit Tervirův železný stisk a odolat rostoucí panice z nedostatku vzduchu.

Hrabě měl strašlivou sílu. V jeho na pohled chatrném těle dřímalo cosi dalšího. Lidská podoba byla jen převlekem.

„Má drahá Lisbet...“ povzdychl si, jako by její odpor ani nevnímal, „je mi líto, že k tomu muselo dojít již tak záhy, ale tato malá lekce bezmoci stejně *byla* nevyhnutelná. Obávám se, že pokud si ji nevezmeš k srdci, budu tě muset zabít – a prosím, věř mi, když říkám: Já nesnáším zabíjení.“

Lisbet stále bojovala, ale už umdlávala. Tervir s ní ještě trochu zacloumal.

Pak ji pustil.

„Takže si snad rozumíme. Můžeme tedy přestat se zbytečnými úklady o své životy a vrátit se k příjemně započatému večeru?“

Galantně jí přisunul křeslo a nabídl pomocnou ruku. Vztekla to odmítla – i když se sama na nohy nevyhrabala. Stále ještě lapala po dechu a zhmožděný krk pátil jako oheň.

Ještě víc ji však štválo to ponížení.

Hrabě se k ní právě otočil zády a po celé místnosti začal zapalovat svíčky. Nebral ji ani tak vážně, aby dal najevo nějakou opatrnost.

Chtěla mu skočit na záda, obemknout krk rukama a oplatit mu to škrcení. Nebo se vrhnout po své sekeře, kterou zrádce nevšímavě odložil na stůl, a tentokrát ji zabořit do toho moudrého, chápajícího a křivého úsměvu...

...s nímž se k ní právě otočil, aby jí sdělil: „Mám pro tebe návrh, má líbezná a prudká Lisbet. Či spíš prosbu.“

Dalo by se říci, že se chystám žádat nemožné, ale je to jedna z *těch* otázek... Znáš je. Když se je neodvážíš položit, celý zbytek života se za to nenávidíš.“

Neřekla mu na to nic. Jen se konečně vyškrábala na to křeslo.

„Lisbet, prosím,“ naklonil se k ní s napjatým výrazem, „mohli bychom tohle celé smazat a začít znovu? Ženu jako ty, nebojácnou, inteligentní a s otevřenou myslí – a navíc tak krásnou... Takovou ženu člověk potká jen jednou za celý život.“

Tu trochu dechu, kterou za tu chvíli stačila do plic nabrat, z ní touhle nehorázností opět vyrazil. Nezmožla se na

odpověď – zčásti proto, že každý pokus o mluvení bolel, ale hlavně, že ani ji v tu chvíli nenapadla dostatečně sprostá slova.

„Vidím, že si nerozumíme,“ zatvářil se hrabě nešťastně. „Já si samozřejmě jsem vědom našich rozdílů. Rozhodně od tebe nechci, aby ses během okamžiku vzdala sama sebe – a toho svého rytíře...“

Nebyla si jistá, zda tím myslí rytíře, nebo Rytíře. Dost možná oba.

„...žádám tě jen o naději.“ Usmál se sám sobě: „Já vím. Zní to šíleně. Někdo by teď řekl, že jsem se z nedostatku patřičné společnosti na tomto zapadlém hradě zbláznil. Já však *věřím* v lásku na první pohled – a v lásku překonávající veškeré překážky. Jen těžko může být divu, že se v mém nevzhledném těle skrývá duše beznadějného romantika, ne?“

Nechávala ho mluvit dál. Sbírala síly.

„Lisbet, jen se nad tím zamysli! Opravdu tvůj dosavadní život stojí za to, aby ses k němu vracela? Když jsme spolu mluvili, byla jsi tak nespokojená – a tvé argumenty a ideje jsou úžasné! Občas trochu hrubé, zatím jsi ještě nevybroušený drahokam... ale i tak mi rozprava s tebou učarovala!“

Nalil jim oběma víno. Nechala číši bez povšimnutí. Mnohem víc ji zajímala vzdálenost ke dveřím.

„Má drahá, doufám, že se nechystáš pokusit o něco ukvapeného. Myslím, že jsme si dostatečně vyjasnili, že to nemá smysl. Má paní mi darovala moc, s níž se obyčejní lidé nemohou měřit. Nenacházím žádné potěšení v dokazování své tělesné nadřazenosti. Fyzický zápas a boj jsou tak... fádní!“

Souboj ostrovtipu, šerm slovy a názory – to je ta pravá výzva! Kdyby mě má paní nepotřebovala zde, vydal bych se na Univerzitu a obrátil ji vzhůru nohama... Ale dlužím jí vše, čím jsem. I svůj život.“ Zasněně se usmál. „Lisbet... Přestože postrádáš patřičné vzdělání, jsi pro mě jako závan svěžího větru vířícího prach v chodbách mého mozku propadajícího apatii. Prosím, neodmítej mou prosbu teď hned. Chci po tobě jen, abys ji pečlivě zvážila.“

Chtěl po ní příliš. Stále se třásla zlostí. Tervir se na ni usmíval, jako by si myslel, že se do něho prve zakoukala bez vlivu jeho kouzelných iluzí – ať si ale říkal, co chtěl, pořád to byl jen parchant, který ji znásilnil. I když jen na myslí.

Už se o to zase pokoušel. Nebo tak působil stále. Myšlenkami jí probleskovaly dojmy, že hovoří se skutečně šarmantním mužem, a občas se přistihla, že jí jeho úsměv připadá skutečně milý. Současně si však palčivě uvědomovala, jak bezmocně mu visela v ruce a že hned za ní, v celkem nenápadně vyhlížející dřevěné skřínce, je ukryta modla samotné Sokyně.

Už nezapomenu. Je to nepřítel.

Dával jí čas na rozmyšlenou. Bylo to od něj hezké. Potřebovala chvíli, aby vymyslela, jak ho zabije.

Kdybych na něj aspoň nebyla sama...

Vzpomněla si na opilého Rhana a nevěrného Jenika. První zřejmě nepochopil, co se po něm chce, a ten druhý...

Zase ho před sebou uviděla. Zase jí na myslí vytanul výsměšný výraz té coury.

Kašlu na ně! Tohle dokážu sama! Je to můj nepřítel! Dostanu ho, ať to stojí, co to stojí!

Opět stála na nohou. Chystala se vyrazit. Hrabě se na ni usmíval a čekal. Kdyby jen něco odvedlo jeho pozornost. Stačil by okamžik. Skočila by po sekeře a...

V předpokoji se ozvalo zaťukání a velmi vyděšené mužské hlasy. „Jasnosti!“, „Odpusť nám!“, „Naléhavá událost!“

Hrabě se tam otráveně podíval. To bylo přesně ono.

Lisbet se vrhla do kotoulu. Prolétla kolem hraběte, navzdory těžké zbroji se dostala do dřepu, odrazila se do vzduchu. Hmátla po své zbrani – Tervir se jí jen tak mimochodem dotkl – jeho ruka jako by prošla až dovnitř Lisbetiny hrudi, ale to ji asi šálily smysly...

Zatmělo se jí před očima.

Když ji setrvačnost skoku donesla až na hraběcí lože, už o sobě takřka nevěděla. Jen mráкотně sledovala, jak si Tervir

zamyšleně olízl ruku, kterou pohladil její tlukoucí srdce, a slastně přivřel oči.

Pak se konečně šel podívat, co ti vedle chtějí.

Lisbet měla pocit, že slyší Jenikův hlas. Než však stačila zavolat o pomoc, omdlela.

Stejně by pomoc nechtěla.

Od něj ne.

* * *

Cosí se dělo venku, pod okny, na nádvoří. Slyšela hluk boje. Měla pocit, že tam slyší řvát i Rhana – a do toho strašně ječela nějaká ženská. Jako by ji vraždil. Nebyla si jistá, jestli se jí to jen nezdá.

* * *

Otevřela oči.

Netušila, jak dlouho byla mimo. Hrabě byl zpět; seděl vedle ní na posteli. Vypadal trochu unaveně, ale usmíval se.

„Když se nemračíš, jsi ještě krásnější.“

Okamžitě přestala být krásnější.

„Chápu. Vzhledem k té nepřátelské akci před chvílí už stejně přestávám věřit, že bys mohla být schopná se přenést přes své předsudky a přistoupit k našemu vztahu s dostatečně otevřenou myslí. Proto jsem nyní nucen pokračovat v lekcích o bezmoci. Prosím, vstaň, jdi k tamté knihovně a potichu vyndej knihu ‚O tajnosciech zhivota i smierti‘. Varuji tě – moji muži mají rozkaz ihned zabít, pokud odtud uslyší sebemenší hluk. Jen se tiše dívej. Věřím, že pak už vše bude jasné.“

Lisbet si zachovala nepřístupný a odmítavý výraz, ale neprotestovala. Neviděla v tom žádný smysl. Vztek ji přešel – nebo Tervirovy lekce začínaly mít svůj dopad.

Nebyla si jistá, že to s tou rukou uvnitř její hrudi skutečně udělal, ale jestli ano...

Zatímco šla ke knihovně, modlila se k Surahindovi o pomoc.

Za knihou byl kulatý zasklený otvor, kterým viděla do předpokoje. Díky vypouklosti skla ho viděla celý. V Tervirově křesle tam seděl Jenik, spoutaný a obklopený čtyřmi vojáky.

Potichu se otočila k hraběti.

Pán z Trasky se na ni smutně usmál, položil si prst na rty a pak ji opět nechal samotnou.

Dívala se tedy dál. Skrz sklo viděla, jak s Jenikem hovoří, jak za jeho zády dává vojákům rozkazy – potom se z druhé strany přiblížil k pozorovatelně, mrkl na Lisbet a čímsi sklo zakryl.

Co s ním teď udělá? Co ten šílenec chystá?

* * *

O pár minut později hrabě opět vstoupil. Lisbet si mezitím prožila tolik nejistoty a bezmocného vzteku, že se málem zbláznila.

Ráda by si řekla, že na ni tato lekce nebude mít vliv. Jen ať jeden zrádce zabije druhého zrádce. Ten nevěrník si přece zasloužil...

Ne. To si nezaslouží nikdo.

Málem jí do očí vhrkly slzy. Bojovala s nimi ze všech sil. Nesměla být slabá, teď ne!

Jestli tomu úchylovi nebudu po vůli, Jenik je mrtvý! Mrtvý! Dokážu to?

A pak jí to najednou došlo.

Vždyť to nedává smysl!

Začala se svlékat.

* * *

Když tedy Tervir opět vstoupil, přivítala ho něčím, co nečekal. Tou nejspolehlivější zbraní, kterou proti němu měla.

Dialogem.

„Jasnosti, ty mě tu chceš jako partnerku do disputací, a přitom celou svou prosbu stavíš na naprosto špatných základech!“

Zadíval se na ni skutečně zaskočeně.

Seděla v křesle u krbu, nohu přes nohu. Zbroj odložila do rohu, sekeru nechala za postelí. Opět na sobě měla jen ty darované rudé šaty.

Byly zašpiněné a potrhané, ale stále v nich vypadala skvěle.

„Ano?“ zasmál se Tervir, velmi vyvedený z míry tím, že na něj Lisbet mluví, namísto aby se ho opět pokusila překvapit ocelovým ostřím. „Totiž – ano! Pověz mi o tom víc, prosím!“

Sebral se z té změny rychle. Oběma jim dolil víno – rytířka se napila na rozmluvení – a posadil se naproti ní. Nemohla si nevšimnout obdivného pohledu, který úkosem vrhl po jejích šatech, a také jeho šťastného úsměvu. Návrat ke společenské garderobě ho potěšil jak dřevěný meč malého kluka.

Dostala jsem ho. Ted' jen dál.

„Jasnosti, ty chceš, abych tu s tebou zůstala, a jako donucení používáš Jena. Pokud nebudu souhlasit, on zemře – nebo bude trpět.“ Počkala, než na to přikývne, ale ani nemusel – byla to jen řečnická pauza. „Kromě toho tvrdíš, že naše rozdíly nejsou nepřekonatelné, což – nemrač se – je blábol. Pokud vím, On a ona se chtějí navzájem zabít už od jejího příchodu.“

Hrabě pokrčil rameny: „Ano. Ale my máme přeci jen trochu víc svobody než oni. My smrtelníci nejsme tak svázaní jako bohové.“

„Tak tomu asi moc nerozumím, promiň. Já se pořád bojím, že kdybych se zamilovala do jejího sluhy, Jemu bych se zrovna moc nezalíbila.“

„Věř mi, drahá Lisbet – vše není jen černé a bílé!“

„Nevěřím. To ted' však není důležité. Spíš jde o to, že celý ten problém nedává smysl. Ty nemůžeš Jena zabít, protože bys tím nade mnou ztratil moc. Můžeš mi tím jen vyhrožovat. Já to vím, ty to víš. Proto ta hrozba ztrácí na účinku. Nemůžeš ho zabít, nemá smysl ho věznit – proč ho tedy nepustíš?“

„Sama jsi to prve řekla. Mohu ho mučit!“ nadhodil Tervir zapáleně. Ani to neříkal jako výhrůžku – jen jako další argument. „Nechala bys ho trpět?“

„Před hodinou se vyspal s jinou ženou, ačkoli se poslední půlrok dvořil mně. Já *chci*, aby trpěl.“

„Skutečně?“ usmál se hrabě velmi zaujatě, „jsi si tím tak jistá, že mě přinutíš to tvrzení podrobit testu?“

Povzddechla si. „Ne. Já si vlastně jen *přeju*, aby trpěl.“ Samotnou ji to překvapilo. „*Ale* to teď také není důležité! Jde o to, že ty ho pustíš, Jasnosti. Nemůžeš si dovolit věznit tu muže, s nímž jsem prožila... cosi jako vztah. Jistě chápeš, že bych nemohla přestat myslet na jeho osvobození. Těžko bychom my dva spolu vycházeli, kdybych v tobě neviděla partnera, ale žalárníka.“

Tervir vypadal, že si musí odpověď rozmyslet. Lisbet ho však nenechala.

„Kromě toho jde také o mé vnitřní pocity. Bojím se, že není možné, abych se tady přenášela přes nějaké své předsudky, když ve tvém vězení trčí můj bývalý druh. Nemůžeš chtít, abych se s tebou sblížila, když mezi námi držíš Jena. Taková prostě nejsem. Je to jeden z těch nepřekonatelných rozdílů mezi námi.“

„Dobrá!“ zasmál se Tervir docela pobaveně. „Nyní tedy na chvíli předpokládejme, že Jen odjede hned po snídani. Co se tím změní?“

„Rozdíl nebude překonán, ale zmizí. A my spolu zkusíme vyjít.“

„A nezabít se, i když ti to tvůj bůh nařizuje?“

„Ke mně zatím žádné nařízení nedorazilo...“ povzdychla si Lisbet smutně. „Řád Safírového meče je poněkud... mužská záležitost.“

„A ty přesto neuvažuješ o změně? Víím, že je brzy na takové nabídky, ale má paní žádné skrupule ohledně pohlaví svých uctívačů nemá... Ach, omlouvám se. To ode mě bylo laciné.“

Celou tu řeč myslel jako vtip. Napůl. Odměnila ho úsměvem. Pak si uvědomila, že už opět zapomíná, jak je odporný.

Jenže v tom tentokrát nebylo žádné kouzlo. S nikým ještě nevedla tak zajímavý – a nebezpečný – rozhovor. Začínala Tervirovu vášeň trochu chápat.

Takhle si zahrávat s přízní bohů...

Byla celá rozechvělá. Přesto držela otěže hovoru pevně v rukou.

„Ne. O změně neuvažuji. Nepleť si mé zklamání s touhou po moci. Já sloužím Jemu, protože to tak je správné. To, že mi nedává najevo svou spokojenost, nic neznamená. Nemluví přece k nikomu. Svět neviděl paladina již celá staletí.“

„Mluvíš samozřejmě o *jeho* paladinech.“ Hrabě se vítězně pousmál: „Bojovníků obdařených Její mocí je totiž mnoho.“

„Například ty?“

Opět se jen usmál. Nemusel odpovídat.

Tohle si zapamatovala. Jestli jí nelhal – a on sám byl důkazem své pravdy – znamenalo to... Ani si nedokázala představit, co to vlastně znamenalo. Doufala, že na ní její strach není poznat.

Nezdálo se. Tervir pokračoval v diskusi: „Takže Jena pustím. Nezmizí tím však kromě překážky mezi námi dvěma také překážka mezi tebou a útekem?“

Na tohle čekala. Rozesmála se: „Samozřejmě!“

Hrabě jí úsměv zvědavě oplatil. „Ale ty se mi snad snažíš naznačit, že nemohu vyhrát!“

„Opravdu?“ pokrčila Lisbet rameny a chvíli ho napínala.

Tahle hra ji začínala opravdu bavit. Až ji to děsilo.

„A co když ti řeknu, Jasnosti, že bych tu nejraději zůstala, i kdybys Jena nepustil – a chci to po tobě jen proto, abych měla čisté svědomí?“

„Prosím? Tou poslední větou jsi mě trochu překvapila.“

V to doufala. „Jasnosti, ty si vůbec neuvědomuješ, jak jsi na mě zapůsobil. Nebýt našich rozdílných bohů, neváhala bych ani chvíli. Víš, na Fernostu mnou všichni jen opovrhují. Považ – jsem pasovaná rytířka, ale poslali mě sem jako Jenova panoše! Žádná budoucnost mě tam nečeká. Ale tady...“

Nechala konec věty významně viset ve vzduchu.

Tervir přikývl. „Nech mě to tedy shrnout: V královniných službách si tě neváží, tvůj milý tě zradil a já jsem tě zaujal. Ráda tudíž zůstaneš, pokud tvé svědomí uchováme čisté.“ Rozesmál se: „Musím říct, že tohle stanovisko po vši té logice a zdravém rozumu shledávám poněkud... těžko stravitelné. Naivní. Možná dokonce urážlivé.“

„No dobrá,“ přestala se Lisbet usmívat. „A co tohle? Zůstanu a budu s tebou diskutovat o problémech celého světa, abych zjistila víc o tvé bohyni, našla tvé slabiny a při nejbližší příležitosti tě zabila.“

Hrabě také zvážněl. Pak vstal, přistoupil k ní, položil jí do klína psací náčiní a cinkl svou číší o její.

„Ujednáno.“

* * *

Druhý den ráno se Lisbet dívala z okna, sledovala, jak Jenik odjíždí, a cítila se všelijak.

Setkat se s ním už nesměla. Hrabě to zakázal. A vlastně byla ráda. Nebyla si vůbec jistá, že by dokázala vytrvat a dovést svůj plán až do konce.

Byl to dobrý plán. Musela potlačit svou nenávist a zůstat s tou zrůdou sama... ale měla trpasličí výcvik. Necouvne před nebezpečím.

Ten dopis byl klíčem. Jenik to hned musel pochopit.

Určitě mu došlo, že takhle by to nikdy nenapsala. Neoslovila by ho plným titulem, neodehnala by ho od sebe, aniž by mu to řekla z očí do očí – a hlavně: nepsala by o tom parchantovi Hermanovi jako o nějakém hodném strýčkovi.

Hrabě si dopis také přečetl, přímo v její přítomnosti, a teprve pak ji nechal ho zapečetit. Byl s jeho obsahem spokojen. Nejspíš si teď myslel, že mu nic nehrozí. Možná se směle odváží jet i přísahat královně – nebo těch čtrnáct dní využije k balení a útěku ke svému bratranci...

Nemohl tušit, že Jenik vše pochopí a od nejbližšího královnina vazala se vrátí v čele vojska. Nebo uchystá past na Fernostu. Nebo... napadalo ji mnoho krásných způsobů, jak hrabě skončí.

To jediné, co ji na jejím plánu štválo, bylo přijetí role dívky v nesnázích. Utěšovala se tím, že kdyby byl na jejím místě Jenik – nebo i Rhan! –, musel by udělat totéž. S hrabětem se nedalo bojovat. Jestli vládne silou Sokyně, porazí ho jedine celá armáda.

Rhan. Co se s ním vlastně stalo?

Očekávala však, že se to dozví hned při obědě. Hrabě si trpaslíka jistě držel v záloze jako konflikt pro odpolední rozpravu.

Stále se dívala za Jenikem. Ani se neohlédl. Jel se shrbenými rameny. Vypadal jako zlomený muž. Hrál to prostě skvěle.

RHAN A DĚTI

Tyhle lidské tanečky Rhanovi nikdy nedávaly smysl. Rozhodně k nim neznal kroky.

Šlechtic se odmítl pokořit před svým vládcem – ale prý to nemyslel jako zradu. Dva rytíři jedou na jeho hrad – ale ne proto, aby ho ztrestali. Velmistr Řádu je poslal samotné – ale ne proto, že by tolik důvěřoval jejich schopnostem.

Jenik a Bětka jsou zamilovaní, ale místo štěstí se navzájem ničí.

Alespoň to poslední bylo všude stejné.

Špičatá silueta hradu Trasky před nimi vyrostla nečekaně, ale vítaně. Pět dní chůze vedle dvou koní, těch okopytých bestíí, mu opravdu stačilo. Doufal, že má vznešený hostitel alespoň dost slušnosti, aby je před svou zradou nechal najíst a napít. Hlavně napít. Rhan už pět dní neměl v hrdle nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo pivo. Za to, co mu krčmáři vnucovali v hospodách po cestě, si koledovali o sekeru do hlavy.

Jenik zastavil, vybalil svou standartu, vztyčil ji. Několik minut poté je už hrabě Tervir vítal na nádvoří.

Rhanovi stačil jeden jediný pohled, aby věděl, že tady se od své sekery neodloučí ani na chvíli – a k večeri přijde ve zbroji.

Tak přátelsky jako hrabě Tervir z Trasky se na něj žádný člověk ještě neusmíval.

* * *

Na večeri tanečky pokračovaly.

Rhan tomu nevěnoval pozornost. Znal trpaslíky, pro které byl dvorní protokol vším, stejně jako doslovné následování

Tradic, ale on takový nebyl. Měl rád věci jednoduché a jednání přímé, bez okolků a ceremonií.

A lidská jednání ho nezajímala už vůbec – zvlášť proto, že nikdo neřikal to, co si doopravdy myslel.

Nudil se. A bolel ho zadek. Měli tu jen umělecky vyřezávané a nezvykle úzké židle, na kterých se pět stop vysokému bojovníkovi s takřka tři stopy širokými rameny a příslušně rozložitým pozadím nesesedělo zrovna dobře. Postěžovat si však nemohl, to by bylo nepatřičné. I když neznámý řezbář neodvedl nijak oslnivou práci, stěžovat si kvůli mírnému nepohodlí by jeho dílo urazilo.

Rhan by také nechtěl, aby mu někdo nadával na jeho kovářské výtvary... jejichž kvalita rovněž nebyla zrovna oslnivá...

Byl tu jen proto, že neměl nic lepšího na práci. Úkol, který ho před půl rokem do Sevaru přivedl, společně se sedmi dalšími bojovníky, už dávno splnil. Čest rodu Tergů byla zachráněna a všichni tři přeživší se s radostí vrátili domů, do Toragu. Jen on ne.

Proto byl zde. Jen Mantichor z Fernostu, Přítel rodu Tergů, mu prokázal službu a Rhan čekal na příležitost ji oplatit. A byla to velká služba: Kdyby mladý rytíř před zbytkem trpaslíků neprohlásil, že by bylo vhodné, aby jeden z nich zůstal mezi lidmi jako vyslanec, Rhanovi by nezbývala jiná možnost než návrat. A to by byl konec všeho. Jeho otec, král Draug Bělovousý, měl totiž osudovou vizi a usmyslel si, že podle ní musí právě z něj, svého třetího syna, učinit dědice rodového jmění a příštího krále.

Zatím to udržoval v tajnosti, ovšem jeho osobní strážce to Rhanovi naznačil. Mladý trpaslík tedy odpověděl stejně nevyřčeným, ale jasným odmítnutím. Král to nebral na vědomí.

Bylo to celé špatně. Draug navíc dal Rhanovi přednost před oběma staršími, zkušenějšími a mnoha bitvami zakalenými bratry. Oni by přitom Kamennou korunu přijali s hrdoostí a potěšením a byli by dobrými králi. Mnohem lepšími než on.

Připravovali se na to celý život, těšili se v rodu velké vážnosti a každý mladý bojovník chtěl být jako oni...

Rhan chtěl být kovářem. Snil o tom, že jeho zbraně a zbroje vstoupí do legend.

Jenže to nejlepší, co vykoval, bylo Křivé ostří, a na to bylo lepší zapomenout...

Draug byl ve svém rozhodnutí neoblomný. Kdyby jeho syn neodešel bránit čest rodu do Sevaru, už by svůj záměr provedl. Takhle však musel čekat až na jeho návrat.

Kamenná koruna se nabízela před všemi Tergy a přizváni byli i ctihodní Svědkové z ostatních rodů. Něco takového nešlo odmítnout a zůstat Tergem. A kdyby syn krále jednoho z posledních Starších rodů oholil své vousy a zvolil Zapomnění raději než korunu, znamenalo by to pro Tergy katastrofu. Ztratili by vážnost a úctu Mladších a hlavně – ztratili by víru v sebe.

Kamenná koruna by byla rozdrcena na prach.

A Rhan by to udělal, protože i taková hrůza by stále byla lepší, než špatným kralováním dovést rod k naprosté záhubě.

Proto zvolil třetí možnost. Jeho cesta do Sevaru byla vlastně vyhnanstvím. Utekl k lidem, aby se už nevrátil. Alespoň ne do té doby, než se otec vzdá čekání a předá korunu jednomu ze starších bratrů.

Možná to byla zbabělost. Vyčítal si to každý den.

Život mezi lidmi a nucené pozorování jejich tanečků však byly dostatečně krutým trestem.

* * *

Alespoň to pivo ušlo.

První korbel vyprázdnil na jeden lok. Pak se dlouho nic nedělo. Prázdný korbel stál před ním a nikdo si toho nevšiml. Sluhové nosili na stůl desítky táců s naprosto šílenými jídly – spíš jedlými ozdobami – a nechali Rhana žíznit.

Vstal a vrazil nejbližšímu z nich korbel do rukou. Ten hubený třasořítka se zapotácel a upadl. Rhan si málem znechuceně odplivl, ale ovládl se. Nechtěl mladým rytířům komplikovat jejich úkol, tak té chabé náhražce pravého

hostinského blahosklonně doporučil: „Jestli na tebe piju moc rychle, přines mi sem ksakru celý sud!“

Myslel to jen žertem. Možná to řekl trochu drsněji, ale pochopit se to dalo.

To však lidi přecenil. Ještě než domluvil, všech deset stráží se pohnulo o krok k němu a sklonilo halapartny.

Zamračeně si uvědomil, že nechal svou sekeru ležet na stole. Nevadilo. Stejně to byl jen obyčejný, lidmi vyrobený šunt.

Blýskl očima po hraběti. Něco mu na chování vojáků nesesedlo – a hned pochopil, co: Zareagovali příliš rychle. Bez rozkazu. Žádné váhání, žádné výkřiky: „Couvni!“ či „Nech ho být!“

Věděli, co mají dělat. Naprosto pohotově se ho chystali zabít.

Připravil se utrhnout prvnímu z nich ruce z ramen.

Jenik vyskočil na nohy. Nesáhl však po zbrani – místo toho zamával rukama, skočil mezi trpaslíka a vojáky a vykřikl: „To je nedorozumění! Rhan to tak nemyslel! Prosím, Jasnosti, zastav to!“

Rhan pochyboval, že mu Tervir vyhoví. Strážce zřejmě měly rozkazy všechny hosty zabít – jen s tím začaly trochu dřív.

Hrabě ho však překvapil. Hlasitě tleskl a s úsměvem prohlásil: „U mě žádný host *neumře žízni!* Zvláště ne tak důležitý, jako je syn krále Tergů.“

Strážce couvly. Okamžitě, bez jediného pohledu směrem ke svému pánovi. Ani jeden z vojáků nezaváhal.

No dobrá. Možná nemají rozkaz nás dnes zabít a opravdu jen bránili toho sluhu. Jestli však takhle skvěle a tvrdě odpoví na jakoukoli nenadálou hrozbu, musí to být ti nejlépe vycvičení lidé, jaké jsem kdy potkal. V duchu se znechuceně ušklíbl: *Nebo v tom jsou kouzla.*

Jenik si s ulehčením sedl – velmi zdvořile se hraběti omluvil a vrátil se ke stolu.

Rhan se maličko pousmál. Mladý rytíř měl pro tanečky opravdové nadání. Vůbec na něm nebylo vidět, že hraběte

považuje za nepřítele – přitom se trpaslíkovi svěřil, jak se obává, že odhalí zradu a bude muset hraběte zabít...

Ti lidé. Snad to vyjde podle Jenovy představy. Ale jestli ne, tak ho z toho vysekám a konečně splatím svůj dluh.

Posadil se zpět ke stolu a zdánlivě se vrátil ke znuděnému čekání na další pivo. Udržoval si na tváři stále stejně otrávený a nedůtklivý výraz, jako by se nic nezměnilo. Po chvilce se však začal nenápadně rozhlížet. Díval se po věcech, které se vymykaly obvyklému stavu. Jestli v tom skutečně byla magie...

Všiml si, s jak nábožným obdivem Bětka zírá na zmrzáčeného hraběte a rudne při každém jeho úsměvu. O chvilku později ho překvapilo, když Jeník úplně ztuhl při pohledu na obyčejně vyhlížející komornou. Mladý rytíř ji sledoval pohledem až ven z místnosti a pak se tím směrem co chvíli otáčel, jako by se jí už nemohl dočkat.

Zato na sebe navzájem hleděli čím dál méně. A když už přeci, tak se vztekem či výčitkou.

To hlavní však bylo, že si hrabě i ta komorná obdivu svých hostů byli dobře vědomi a přižívovali ho při každé příležitosti.

Jestli tohle není kouzlo, tak začnu věřit, že je láska slepá, zasmál se Rhan nehlasně. Copak mají pro mě? Přilepí nějaké služce vousy?

„Velectěný pane, tady je tvůj sud! Chceš ho po pravici nebo po levici?“

Pivo. Celý soudek jen pro něj. Nenaražený, čerstvý. A rozpoznal na jeho boku značku nejznámějšího pivovaru v zemi – Sevarského Třípramene. Lidské pivo, ale to nejlepší.

Rhan najednou vůbec neměl žízeň. To už se mu hodně dlouho nestalo.

* * *

Sluha chtěl narazit, ale Rhan mu vzal náradí i pípu z ruky. V tom rozrušení zapomněl krotit svou sílu, hubený mužík zase skončil na zemi a málem z toho byly další vojenské manévry.

O chvíli později seděl s napěněným korbelem před sebou a stále váhal. Maskoval to znaleckým prozkoumáváním. Nakonec si nabral kapičku na prst a opatrně ji slízl.

Sud byl pravý, značky na něm také. Pivo mělo tu správnou vůni i chuť. Jestli v tom byla magie, byl její původce skutečným odborníkem. Jestli pouze jed, Rhan ho nedokázal rozpoznat.

Mohl být hodně zředěný. Trpaslík zalitoval, že při narážení sud ‘omylem‘ neprorazil. Takovou hanbu by však neunesl.

Bylo to k zbláznění. Ještě nikdy před sebou nenechal plný korbel stát tak dlouho.

Jsem jen příliš podezřívavý! Všude vidím léčky! To pivo je v pořádku!

„Připíjím na tvou laskavost a pohostinnost, Jasnosti!“ ozval se v tu chvíli Jenik. „Tvůj kuchař je virtuos, sklepmistr znalec hodný uznání a služebnictvo se o nás stará jak andělé Jediného o spasené duše!“

Všichni se připojili. Rhan v duchu skřípal zuby, ale neměl na vybranou. Křečovitě sevřel korbel, dopravil ho ke svým ústům a polkl.

Pivo bylo v pořádku.

A jestli do něj přeci jen něco přimíchali, jedna dávka toho na mohutnou konstituci člena královského rodu Tergů nestačila.

Rhan odložil prázdný korbel a v duchu přemítal, jak nápadné bude, když si po tom všem rozruchu už nenatočí.

Hodně – pokud je v tom jed a chtěli mě zabít. Pochopí neúspěch a vyprovokuje je to k útoku. Jestli v tom ale jed není a žádný útok se nechystá, tak budu za trpasličího idiota, který neví, co vlastně chce, ale chce to hlasitě...

Ať v tom ten jed radši je.

Zamyslel se moc. Hubený sluha – přesně ten, kterého už dvakrát málem přizabil – tiše přispěchal, shrábl korbel a během okamžiku ho pokládal zpět plný.

Snaživě se usmíval. Zřejmě od trpaslíka konečně čekal alespoň pochvalné zamručení.

Rhan stiskl zuby, otočil oči v sloup, nešťastně svraští obočí... a pochvalně zamručel.

* * *

A pak dostal spásný nápad. Zvedl pivo a nabídl ho hubenému sluhovi: „Na usmířenou!“

Mužík se zatvářil tak nešťastně, že o ničem nemohlo být pochyb. *Takže je to otrávené!*

Jenže pak pochopil, proč se sluhův výraz protáhl jak koňský obličej – těsně před Rhanem ležel na stole kousek popsaného pergamenu, který byl prve celkem dobře zakryt korbelem, ale teď ho mohli všichni vidět.

Trpaslík ho okamžitě přikryl svým vousem. Snad nebylo pozdě. Sluha usrkl piva, uctivě se uklonil a vrátil korbel na stůl. Povzbuzen tím, že si hrabě snad něčeho nevšiml, naznačil očima pohled pod strop nalevo od vchodových dveří.

Rhan se tam nenápadně podíval. Na vysokém balkónu stáli tři kušníci a mířili mu přímo na hrud'.

* * *

Střelci právě vstali – proto je tak lehce zahlédl. Předtím se zřejmě krčili za zábradlím. Bylo jich celkem pět – tři mířili na Rhana a po jednom na mladé rytíře.

Zatím však nestříleli a čekali. Muselo je zburcovat něco, co hrabě řekl – Rhan ho neposlouchal, ale Jeník měl ruku na jílci meče a s výrazem chladného vzteku na zachmuřené tváři vstával. Upíral pohled na Tervira a zřejmě se ho chystal zabít.

Rychlejší než šipka z kuše však být nemohl. Trpaslík se snažil nedat najevo, že vojáky uviděl, a položil dlaně zespodu na desku dlouhého stolu. Přichystal se ten těžký kus nábytku zvednout střelám do cesty.

Viděl, jak Tervir nenápadně kývl na strážce rozmístěné podél stěn, ale nic neříkal. Žádné varování. Nemělo by smysl – právě teď Jeník ukazoval, proč získal jméno Mantichor. Jestli uprostřed nepřátel sáhl po zbraní, musel být rozhodnutý trestat i za cenu vlastního života – a když ho nedokázala zviklat desítka přibližujících se vojáků s halapartnami, pět namířených kuší by to také nedokázalo.

Rhan mu hodlal dopřát těch několik potřebných sekund navíc.

Splatím ti službu. Nezemřeš zbytečnou smrtí.

Hrabě se opřel a usmál se: „Je mi opravdu líto, že...”

Přitom začal zvolna zvedat sepnuté ruce ke svému obličejí. Mohlo to být znamení pro střelce. Rhan zabral za stůl.

Než ho ale zvedl o jediný coul, Bětka začala ječet. Hrabě ztuhl – Rhan také. Teď už poslouchal. A vzhledem ke všem těm urážkám, které následovaly, se velmi divil, že Tervirovi nezmizel úsměv z tváře.

A hlavně: že nedal znamení ke střelbě. Nebo té komorné, která se příkradla těsně za Jenika a byla připravená vrazit mu nůž do krku. Naopak. Po chvíli poslouchání Bětčiných vzteklych – nebo naopak chladnokrevně promyšlených – urážek své vojáky opět odvolal.

Kdyby nás chtěl zabít, už bychom byli mrtví.

I střelci zmizeli za zábradlím.

Rhan se cítil jako blázen trpící stihomamem. Jen proto, že měl hrabě nesmírně schopnou osobní stráž, která nic neponechávala náhodě, málem dopustil několik zbytečných smrtí.

A odmítal se napít ucházejícího piva.

Zatímco Bětka dál zuřila, posadil se a s nesmírnou úlevou se oddal chuti Třípramenu.

Hubený sluha mu vzal prázdný korbel a podíval se na něj velmi úpěnlivě. Rhan si vzpomněl na kousek pergamenu. Zvědavě zašátral ve vousech a přečetl si ho pod stolem.

‘Nejsou to lidi! Mají naše děti, ve sklepe! Pomož nám! Prosím!’

Rhan si povzdychl. *Děti.*

Právě kolem něj procházela ta komorná. Zaklonil se, zajel jí rukou pod sukni a stiskl.

Měla horké hýždě. Na člověka příliš. *Takže poteče krev. Pokud ji mají.*

* * *

Zvonivý cinkot rozbíjeného skla mu udělal radost – tu komornou jeho dotyk tak překvapil, že zvrhla Bětce víno do klína.

Vyvést z míry se dají. To je dobré. Nebudou zas tak jiní.

Nic netušící rytířka považovala červené víno na svém varkoči za největší problém večera. Zaklela málem jak trpaslík. Kdyby to všechno nezačínalo být hodně vážné, Rhan by se rozesmál.

Vilně se zazubil na komornou, aby ten opovážlivý dotyk pochopila jako pouhou oplzlou pozornost, a podle jejího pohrdlivého odfrknutí byl snad dostatečně přesvědčivý. Navíc měla vzápětí jiné starosti: Snažila se osušit Bětku, ale rytířka ji od sebe odstrčila, jako by ji chtěla zabít.

Skutečně k tomu chybělo málo. *Co to s Bětkou je?*

Vzápětí se však rytířčina tvář proměnila v jinou – omluvnou, litující a stydlivou – jen pro hraběte. Uklonila se a vyrazila pryč.

Takovou ji Rhan neznal.

A Jenik, který služebnou zachytil, aby neupadla, se také choval čím dál divněji. Za svou milou se ani nepodíval. Místo toho prohodil na její adresu nelichotivou poznámku, která by ho jindy ani nenapadla, a málem nezůstalo u té jedné. Naopak ke komorné házel jednu lichotku za druhou.

Zatímco Rhan dopíjel další korbel, rychle přemýšlel:

Dost pochyb. Tervir hraje divnou hru. Nechce nás mrtvé – jde po něčem jiném. Jenika a Bětku už nejspíš dostal... Tak dostane ještě sekeru do hlavy. Ušklíbl se. Pak mrkl směrem k balkónu a povzdychl si. *Tady ale nesmím dát nic najevo, to bychom umřeli jako hlupáci – ale hned, jak tu skončíme...*

Cosi na něj dopadlo. Cosi podobného těžkému pytlí napěchovanému pilinami. Zamáčklo ho to do země.

Jako v mrákotách si uvědomil, že ten těžký pytel neleží na něm, ale v jeho hlavě. Dusil mu myšlenky. Zabraňoval myslet.

V posledním záblesku jasného vědomí si uvědomil, že v tom pivu přeci jen byl jed.

Vedle něj stál hubený sluha. Pamatoval si, že od něj ta vychrtlina něco chtěla. Zablekotal na ni varování, ale nerozuměl si ani sám. Ukázal na sud.

Během okamžiku měl před sebou další plný korbel. Už si nemohl vzpomenout, proč ho nevypít – tak to udělal.

Pak zničehonic dostal tu správnou slinu a pokračoval. Po dlouhé době měl zase jednu dobrou náladu.

Večer se slibně rozjízďěl.

* * *

„Pane trpaslíku! Pane trpaslíku!“

Venku před hradem někdo neuvěřitelně hulákal. Rhan se ale nenechal jen tak vyvést z míry. Měl své pivo a byl klidný.

„Pane trpaslíku! Prober se! Prosím! Copak to jen nehraješ?“

Ten otravný mizera se blížil. Už musel být těsně před hodovní síní. Rhan se rozhodl prokázat hradnímu pánovi službu a zabít ho sám. Hmátl po sekeře.

Nahmatal korbel. To bylo lepší.

„Božský Rytíři, smiluj se, on je opravdu namol!“ V korbeli bylo už jen na dně. To bylo horší. *No co, ksakru. Každá kapka dobrá.* „Ne, pane trpaslíku! Už máš dost! Musíš mi pomoci!“ Ten urvaný otrava dorazil až k němu a pivo trochu ztěžklo.

Rhan ho stejně zvedl – trhnutím – a napil se.

Něco ho trošičku polechtalo na čele. Těsně předtím měl pocit, že se k němu hrozně rychle blíží vytřeštěné oči toho hubeného sluhy – pak do něj narazily – pak se zvolna sesunuly k zemi.

Ne. *Ten sluha* se sesunul k zemi. Rval se s ním o korbel, až ho Rhan prostě zvedl i s ním. Srazili se přitom hlavami.

Rhan zamžoural na omdlelého člověka a opile se zasmál: „Nikdy... se nestav... mezi Terga a jeho pivo! Nedožiješ... se svých dětí.“

Ani nevěděl, proč tu druhou větu dodal. Potom si ale konečně vzpomněl, odkud toho hubeňoura zná. „Děti! Chtěl zachránit... svoje děti!“

To byl úkol hodný hrdiny. Rhan okamžitě vyrazil do sklepa.

Ať už to bylo kdekoli.

Asi někde dole.

Sekeru zapomněl na stole.

* * *

Když se o něco později svalil z posledních schodů, všude byla tma. A někdo křičel něco o trpaslíkovi, který tam nemá co dělat.

Ale hlavně byla tma.

„Jako doma v Toragu... když se zhasne,“ posteskl si zachmuřeně a zacelil tím křiklounem vydrolenou spáru v kamenné zdi. „Tohle je sklep!“ oznámil druhému muži, který se ho pokusil zezadu chytit pod krkem. Jak se k němu trpaslík otočil, ten člověk ho sevřel zepředu místo zezadu. Zatvářil se překvapeně – to už mu však Rhan uhodil čelem zespodu do brady. „Znám dobrého zubaře,“ nabídl bodře do rachotu přesýpané skloviny. „Ale počkat... není tohle sklep?“

Uvědomil si, že třetího strážného drží za krk v levačce – tak s ním praštil o toho čtvrtého, co mu bezvládně visel v pravačce. Pustil oba na zem a vykročil dál chodbou.

„Tady mi nikdo neporadí. Lidi...“

* * *

Po chvíli pojal podezření, že je ve sklepe.

Nebyl si jistý, čím to bylo. Možná, že stěny vytesané do skalního podloží působily dost sklepně. Nebo to mohlo být typicky sklepvitou ozvěnou, s níž se mu vracel nepravidelný zvuk jeho kroků. Možnost omylu považoval takřka za vyloučenou. Dokonce i ty dvě další stráže sklepl naprosto sklepitě.

Kromě toho narazil na chodbu plnou dveří s úzkými špehýrkami, které bylo možné otevřít jen zvenčí, a úplně na jejím konci na velikou místnost přehrazenou tlustou mříží. Tam – s kovovými obojky na krcích a silnými řetězy připoutáno ke zdi – čekalo osm dětí.

„Tak jsem tu. Sklep.“

Ted' jen aby tu nebylo víc místností s dětmi. Nerad by tu záchranu ještě prodlužoval. Už měl docela žízeň.

Odevzdaně pokrčil rameny. A pak mu to došlo.

„Sklep! Tady prostě *musí* být něco k pití!“

Spokojeně spolkl sbíhající se sliny a obrátil se k veliteli těch deseti vojáků, kteří právě dorazili. Byli to ti samí, co hlídali

v hodovní síni. „Jestli jdete taky na pivo, já tu byl první – takže první volba sudu je moje!“

„Však ona tě ta sranda přejde, vousáči!“ ucedil ten muž koutkem vztekle zkřivených úst. „Chlapi, ten jed nějak nezabírá, tak už to nebudem prodlužovat. Viděli ste, co udělal vostatním. Pán ho sice chce živýho, ale zdравej bejt nemusí! A bacha,“ dodal důrazně, „držte to dál od mříží a těch fracků. Vás zdravý chci!“

Vojáci se potichu rozestoupili a obklopili trpaslíka ze všech stran. Obušky, hole, sítě – a opravdu skvělý výcvik.

Rhan zašlápl sklípkana a pokrčil rameny.

„A pak že si lidi na rozcvičky před pitím nepotrpěj.“

* * *

Nějak se mu motala hlava.

Měl pocit, že se na něj vrhli čtyři najednou. Všichni s obušky. Nepatřil k trpělivým trpaslíkům – jednomu se rozběhl naproti. Rozháněl se kolem sebe pěstmi. Špatně odhadl vzdálenost. Dřevěné obuchy mu zabubnovaly do hlavy, hrudi i rukou.

Vůbec to necítil.

„Vidíte to? Von to snad vůbec necejtí!“

Konečně se začal trefovat. Jen každou druhou či třetí ránou, ale přeci jen v sobě trochu trpělivosti našel. Byl rozhodnutý pokračovat, dokud ten nebývale zdatný protivník nepadne.

Byla to zeď.

Už ale krvácela.

Ne – to byla krev z kloubů jeho pěstí. „Chlapi, přestaňte bejt tak zbrklý! Stáhněte se! Jestli už nic necejtí, tak ten jed přeci jenom zabral!“ To rytmické dunění jeho hlavy přestalo.

„Neni taky divu – vypil toho tolik, že by to porazilo celej orčí kmen.“

Přestávalo vlastně všechno.

„Připravte se! Už se brzo složí. Svážem ho. Vy čtyři ho držte – ta mansrágora vyvolává hrozný noční můry, tak sebou možná bude kapku házet.“

Rhan usnul.

* * *

Noční můra – to bylo slabé slovo.

Zdálo se mu o nejhorším dni jeho života. Mistr Hengar ho opět vykázal ze své kovárny, aby mu už nešíkovný učeň nekazil jméno.

Legendární kovář se však tentokrát zachoval krutěji než ve skutečnosti. Vysmál se mu. Zhanobil ho před všemi přáteli. A zlomil Křivé ostří o koleno.

Nejhorší bylo, že pro tu zbraň to vlastně byla čest.

Rhan to všechno musel mlčky přijmout. Trpěl jak pes. Kdyby trpaslíci křičeli ze spaní, vyřval by si plíce.

Jenže trpaslíci se svými nočními můrami bojují.

* * *

Najednou na něj letěla síť.

Máchl holí a strhl ji ze vzduchu stranou. Přehmátl a poslednímu soupeři zarazil okovanou špicí do žaludku.

Voják se zhroutil a přidal se ke svým úpícím – či nehybně ležícím – spolubojovníkům.

Rhan se usmál. Ten spánek mu udělal dobře. Ta rozcvička ještě lépe. „Není nad trochu pohybu pro povzbuzení žízně!“

Potom se však zarazil. Bylo to divné. „To už je konec?“ Nechápatě zíral na hůl ve své ruce: „A kde jsem přišel k tomuhle?“

Rozhlédl se. Všude kolem leželi zbití vojáci. Nevěděl, co se jim stalo – ne přesně. Rozhodně si za to ale mohli sami.

Zvedl hůl nad hlavu: „Čí je tohle?“

Z jednoho rohu se ozvalo zasténání, které bylo trochu hlasitější než ta ostatní. Rhan hodil hůl daným směrem: „Díky za půjčení. Asi. Ale není to můj styl.“

Místo poděkování se ozval výkřik – a ticho.

„Ksaku,“ zabručel trpaslík nejistě. „Co že jsem to tu vlastně chtěl?“

Hlava ho bolela jako střep. Pořád se motal. Už si ale uvědomoval, že za to může... jed.

„Otrávit pivo. Už jen za to byste všichni zasloužili umřít.“

Za tu bolest hlavy mohl buď jed nebo zlomený obušek, co se válel opodál. Nebo se už hlásila kocovina.

„Vyprošťováka,“ zamlaskal Rhan toužebně. „Potřebuju vyprošťováka.“

Tahle strana místnosti však byla prázdná – až na ležící vojáky, samozřejmě – a v té druhé, za mřížemi, viděl jen maličké pryčny, špinavé kýbly, velké zírající oči a...

Děti.

Konečně byl doma.

Potrásal hlavou. Ano. Ten spánek mu udělal opravdu dobře. Mysl se mu konečně rozjasňovala. Naneštěstí to však také znamenalo, že se začínalo ozývat tělo – a mělo si hodně nač stěžovat.

Zachránit děti. Ti maličcí stáli tiše a nehybně, připoutaní řetězy ke zdi. Budili dojem nelidskosti. Na podlaze jejich cely byly namalované odporné znaky – zřejmě krví.

A také se tam povalovaly kosti. Dočista ohlodané.

Rhan se obrátil k veliteli vojáků, který se právě pokoušel vstát a zmizet. „Klíč od té mříže.“

Odpovědí mu byl jen nevěřící smích: „A to jako proč? To nás chceš všechny zabít? I sebe?“

Bylo zajímavé, že se v tu chvíli i ti nejzmlácenější strážní pokusili odplazit alespoň k nejvzdálenější stěně.

Děti se oproti tomu začínaly zasněně usmívat. Opravdu měly radost, že je pustí. Jedna malá holčička vykročila k mřížím, aby se k tomu milému krátkému pánovi dostala co nejbližší – ale neúprosný řetěz ji strhl zpět.

„Nebojte. Trpělivost. Brzo vás vrátím rodičům. Ty! Máš teda ten klíč?“

„Ne.“

„Nevěřím ti.“

„Nelže! Já ho mám!“ ozvalo se v tu chvíli z chodby. „Děti, slyšíte mě? Pan trpaslík vás přišel osvobodit, budete si hrát!“

Byl to Rhanův starý známý, hubený sluha.

„Melvene, neblbni! Zastavte ho někdo!“ zasupěl velitel. „Nebo jsme všichni mrtví!“

„Ale nesmysl!“ okřikl ho sluha a začal na svazku klíčů hledat ten správný. „Jsou to přece děti! Když jim nedáš důvod, neublíží ani mouše.“

Rhan se zamračil. Začínal mít pocit, že tu něco nehraje. Bolest hlavy mu však stále bránila v jasném uvažování.

„Hej, vousáči, poslouvej!“ křikl velitel. „Tyhle děti nejsou tím, čím se zdají být! Všechny ovlád náš pán Tervir a nadělal z nich masožravý bestie! A vohledně toho masa jsou dost vybíravý, pokud chápeš, co tím myslím.“

„To je možná pravda, ale ti andílci za to nemohou!“ bránil maličké sluha Melven. Už našel ten správný klíč a hrnul se dopředu. „Pane trpaslíku, věc se má takhle: Jeho Jasnost není v kraji zrovna oblíbený, a tak svým poddaným nechává unášet děti. Tím si zajistil naši poslušnost – jenže to mu nestačí. Plánuje nám je vrátit...“

Něco temného mu posedlo mysl. Myslím, že to ukrývá ve své ložnici. Naše děti jsou jen malou částí jeho čachrů... ale tou jedinou, která nám brání ho svrhnout. Ten prokletec je tu drží, zkouší na nich své čary a postupně je mění v monstra. Musíme je hraběti zase vzít – pak konečně budeme moci bojovat.“

Po celou tu dobu se snažil dostat k mříži. Kdyby mu to Rhan dovolil, už by bylo otevřeno.

„Nepouštěj ho k nim!“ zařval velitel už úplně nepřítelně. „To už dávno nejsou děti! Hrabě je napájí lidskou krví a rve do nich lidský maso! Jestli chceš, aby se okolní vesnice už nemusely bát, že jim Tervir zabije děti, zabij je sám! Všem tím prokážeš jenom dobrou službu. Kromě hraběte, kterej přijde o své mazlíčky a zdroj síly. Živí se z nich! Šahá jim na srdce! A Kolchi taky!“

„Pane trpaslíku, poslouvej mě, prosím!“ Sluha si málem klekl na kolena. „Hrabě neví, že jsem na straně vesnic – myslí si, že mě otec vyhnal a že ho za to nenávidím. Máme tuhle jednu šanci! Čekal jsem, až dorazí někdo výjimečný, někdo, kdo odolá temným kouzlům – musíš nám pomoci! Za několik hodin sem přivedu celou nejbližší vesnici – slib mi, že se o ty děti zatím postaráš! Musíš! Nic pro nás není důležitější!“

Všechny vesnice v kraji tomu netvorovi raději budou dál poslušně sloužit, jen když ty děti přežijí. Jakkoli! Prosím, pomoz mi je osvobodit!“

Když viděl, že Rhan váhá, ještě rychle dodal: „A v jádru to nejsou žádné stvůry. Hrabě je sice každým dnem úspěšnější, ale stále si je nepodrobil úplně. Pořád si rády hrají – a pak jsou úplně obyčejné!“

„Jasně!“ uchechtl se velitel. „Každý vobyčejný děcko totiž dokáže překousnout stehenní kost dospělýho chlapa, kterou mu ještě zaživa urvalo z těla!“

„Ale...“

„Tak dost!“ zařval Rhan nesmlouvavě. Už slyšel až moc. Navíc většině z toho ani nerozuměl. Natáhl ke sluhovi ruku. „Ten klíč.“

Dostal ho bez odmlouvání.

Rhan ukázal veliteli na dvě nejbližší prázdné cely. „Jestli chcete žít, tak vy všichni – tam.“

Někteří vojáci se chystali odmítnout, ale velitel mávl rukou. „Neblbněte, chlapi. Pustí na sebe ty fracky. Všechnu práci udělej za nás.“

S pochechtáváním poslechli. Většina jich nedokázala jít sama, ale nakonec rozkaz splnili. Byli v celách narvaní jak mravenci na cukru, ale nevypadali nespokojeně. „Přejem příjemnou zábavu, vousáči.“

Rhan je zamkl a už si jich nevšímal. Zachmuřeně se vrátil k mříži. Snažil se přemýšlet, ale na mysli se mu stále převaloval těžký, dusivý mrak.

Hubený mužík si myslel, že je rozhodnuto: „Pane trpaslíku! Vy jste opravdový Rytířův zázrak!“

Proč mi ta malá pořád zírá na vousy?

„Jste úžasný! Jenom si prosím dejte pozor. Ten chytrák měl pravdu, když říkal, že hraběti na dětech záleží a že jsou zdrojem jeho síly. Navázal je na sebe. Vnímají ho jako svého pravého otce a nechtějí odejít z Trasky, dokud Tervir žije. Opravdu *hodně* nechtějí. A když je přeci jen přemluvíš, Tervir to okamžitě vycítí. Už jsme to zkoušeli...“ dodal smutně.

„Z tehdejších rebelů jsem zůstal naživu jen já – protože jsem u toho nebyl. A poučil jsem se. Tentokrát to musíme udělat obráceně – nejprve se zbavit původce, pak teprve zkusit naše malé poklady vyléčit. Takže ty je odvedeš nahoru do hradu, já vyrazím pro posily...“

Rhan zavrtěl hlavou: „Proč tak složitě? Chceš se zbavit původce – tak já prostě půjdu a nadělám z Jeho Jasnosti deset malých Jasnostiček.“

Sluha Melven se rozesmál. Pak si uvědomil, že to nebyl žert, a zatvářil se velmi ustaraně: „To nezkoušejte, pane trpaslíku. Počkejte na nás na všechny. Sice jste přemohl skoro všechny stráže, ale to proti hraběti není nic. Už jsem ho viděl, když se rozzuří. Tehdy při prvním útěku... Stojí za ním síla, s níž se nikdo nemůže měřit.“

Rhan tomu nevěřil.

Hubený mužík tedy dodal: „Ale hlavně se bojím, že to další z nich už dlouho nevydrží.“

„Další?“

„Ano... Přišel jsi o dva dny později, než by nám všem bylo milé. Původně jich bylo deset. Včera a předevčírem ze dvou z nich vzešlo cosi...“ Ta vzpomínka ho uvrhla do naprostého zoufalství. Dokonce mu vhrkly slzy do očí: „Co s nimi asi je, s nebožátky? Nemůžu na to ani pomyslet! Pomoz, prosím! Ty hnusné obrazce z nich čerpají sílu, neustále na ně působí a mění je víc a víc. Odved' je odsud nahoru, co nejdál! Hrad je na noc takřka prázdný, nikoho tím neohrozíme. Jestli je udržíš pryč od hraběte, budeme mít napůl vyhráno. Myslím, že je tím nejen zachrániš, ale oslabíš i samotného Tervira – a než si to uvědomí, nad ránem ho všichni společně zničíme!“

„Co moji přátelé?“

„Spí ve svých komnatách.“

„Musíme je varovat.“

„To bys neměl! Prozradíš nás! Hrabě je totiž oba nechává hlídat. Má s nimi nějaké složité plány. Tebe chtěl jen odklidit z cesty...“

„Ksakru. Za to mi zaplatí.“

„Takže nám pomůžeš!“ vykřikl mužík šťastně a dřív, než Rhan stačil odpovědět, se obrátil k dětem: „Tenhle hodný pan trpaslík se o vás teď bude starat! Hezky ho poslouchejte a on si s vámi za odměnu zahraje spoustu zajímavých her! Vrátím se ráno!“

Nechal tam Rhana stát s klíčem v ruce.

* * *

Představa, že se kvůli němu další z dětí promění v něco... v něco, co už nebude lidské dítě a dospělý muž se z toho rozbere, ho nijak zvlášť netěšila. I když se mu to celé nelíbilo, zastrčil klíč do zámku a otočil jím.

Všiml si, že ty divné obrazce maličko žhnou. V rozporu s tím, co tvrdil velitel vojáků, se žádné z dětí takřka nehnulo, dokud jim nezačal odemykat kovové obojky.

Pak jich najednou bylo všude plno.

* * *

Trpasličí odolnost je překvapila a potěšila. Byl úžasná hračka. Nerozbil se *vůbec* snadno.

V duchu klel, pak klel nahlas, pak už jen vztekle supěl a dál odemykal.

Ze všech nejvíc ho znervózňovala ta malá holčička, co se mu neustále pokoušela věšet na vousy. Ta jediná se ho totiž nepokoušela kousnout, utrhnout mu ruku nebo se s hladovým leskem v očích dobývat na uvězněné vojáky. Chovala se až nepříjemně... dětsky.

Byla hodná. Děsivě.

Když odemkl poslední obojek, měl pocit, že se ocitl uprostřed rozbouřeného moře. Sice žádné moře nikdy neviděl, ale hodně o nich slyšel. Teď už věřil, že ví, co ho čeká. Hladina dětí kolem něj neúprosně stoupala a chystala se nad ním zavřít.

Trochu mu začínala chybět sekera. Rád by věděl, kde jí je konec. S ní by se v dětech plavalo jedna báseň.

Zaplašil tu hroznou myšlenku. „Nedospělí lidé! Teď půjdeme jinam a tam si budete hrát! Aby se z vás nestaly stvůry! Jasně?“

Zamířil pryč. Pak však přišlo to, čeho se bál ze všeho nejvíc:

Největší chlapeček se ho tenkým, zvědavým a důležitým hláskem zeptal: „A na co si s náma budeš hrát?“

Rhan neměl daleko k zoufalství.

„Budete si hrát na cokoli, co nepřitáhne moc pozornosti.“

„Já mám ale hlad,“ namítl mrňavý tlouštík. „Tatínek nám brzo pošle dobroty!“

„Tatínek? Aha! Tatínek chce, abyste se mnou šli nahoru!“

Příliš mu nevěřily.

„Proč si nehrajeme tady?“ zeptal se ten největší a důležitý.

„Tatínek říkal, že tu máme zůstat!“

Rhan v duchu zaúpěl. Pak vyhrkl: „Máte se trochu proběhnout! Moc jíte a málo běháte!“

„Honěná!“ vykřikla malá holčička, okamžitě nadšená. „Huát honěnou!“

„Hmm,“ znejistěl Rhan. „Jak se to hraje?“

„My tě budeme chytat,“ ujal se vysvětlování zase ten důležitý.

„A?“

„Když tě chytíme, dostaneš babu.“

„Hm. Co bych s ní dělal?“

„Dáš ji zas někomu z nás!“

„A pak?“

„Ty jsi ale hloupej! Pak ji přece zas my dáme tobě!“ Rhan se už raději na nic neptal. „Tak tedy jdem pro tu pramatku... Bydlí doufám na hradě?“ V duchu si povzdechl.

Učí se neúctě k předkům už odmalička. Pak mají ti lidé za něco stát.

* * *

Nikdy neměl rád běh. Navíc se mu zase začínala motat hlava – jako by náročný pohyb povzbudil účinky toho prokletého jedu.

Pak ho první dítě hryzlo do ramene. Konečně pochopil, co je to ta 'baba': „Máš ji!“

Serval kluka dolů a zařval: „Nech si ji!“

„Oplatky se nepečou!“

„Oplatky?“ zavyl trpaslík s nepředstíraným zoufalstvím.
„U všech vyhaslejších výhní, jaký zas oplatky? Já neumím péct!“

„Máš babu? Máš! Tak ji musíš dát někomu jinému!“

„Nemůžu! Je šedesát let mrtvá!“

„Ale to pak není žádná hra!“

„To si taky myslím!“

Pro jistotu se přestal pokoušet cokoli z toho pochopit a jen utíkal.

Děti se za ním přeci jen zase rozběhly – a za chvíli je to už náramně bavilo, i když ani on, ani jeho dávno mrtvá pramatka nikdy nic neupekli.

Jen nevěděl, jestli si ještě hrají, nebo ho už loví.

* * *

Viděl stále hůř. Nohy se mu zapletly a málem sebou seknul. Zaťal však zuby a odmítal padnout.

Syn krále Tergů – uštván a sněden lidskými dětmi. To by měl otec radost.

Nevěděl, kde vlastně je. Někde v horních patrech. Možná poblíž hostinských komnat.

„Máš ji!“ ozval se vítězný výkřik jednoho z dětí.

„Nemám!“ odpověděl zarputile, protože necítil kousnutí – to děcko švindlovalo a jen ho pláclo do zad.

Všechny začaly vztekle vriskat.

A pak najednou odněkud seshora, z ochozu, pod nímž probíhali, uslyšel Bětku: „Rhane! Co to děláš? To si s nimi hraješ na honěnou?“

Nemohl zastavit. Děti by se mohly rozhodnout jít po ní. Jen křikl přes rameno varování: „Zdrhej! Nebo tě dostanou!“

Křikla na něj něco divného: „Je mi líto, jsi v tom sám, bojovníku! Ale jen do nich!“

Asi to nepochopila. Už byl daleko, ale ještě to zkusil znovu: „Děti jsou zrůdy! Dávejte si s Jeníkem pozor!“

Už neodpověděla. Snad poběží za rytířem a také se dají do práce.

Nebo se aspoň někam ukryjí.

* * *

Chvíli poté se Rhanovi stalo něco nemyslitelně trapného. Zabloudil.

On, trpaslík schopný zapamatovat si cestu i skrz ty nejsložitější jeskynní soustavy a nejrozvětvenější doly, se ztratil v lidském hradě.

Doufal, že to může svést na ten jed. Pocit, že běží najednou čtyřmi otáčejícími se chodbami, byl totiž opravdu matoucí.

Vůbec nevěděl, kde teď je. Kromě toho dostal snad už patnáctou babu. Rád by věděl, co se stane, až dětem pramatky dojdou.

Nebo ne. Nechtěl to vědět. Dostat praotce mohlo být mnohem horší.

Ve vzácném záblesku jasného uvažování – způsobeného bolestí z té patnácté baby – si uvědomil, že jestli se chce z toho jedu někdy vzpamatovat, musí si pořádně odpočinout.

Zkusil to: „Děti, neznáte nějakou jinou hru? Nějakou bez běhání a bez zapojování vašich předků?“

„Na schovku!“ zaječely takřka sborově. Když uviděly, jak zmateně se na to tváří, otráveně zahučely a ten důležitý klučina se opět ujal vysvětlování: „Musíš zavřít oči, zazpívat písničku a pak nás jít hledat!“

Rhan se zamračil: „Ne, počkat. To není dobrý...“

To už ale stál v chodbě sám.

„...nápad.“

Rozutekly se do všech stran.

„No to mi dejte hlavu na kovadlinu a pořádně se do toho opřete...!“

Začal vážně litovat, že jim svou pramáti přeci jen nedal.

* * *

Když o půl hodiny později našel to poslední – vlastně si ho našlo samo, protože mu v jedné komnatě z vysoké skříně skočilo po krku a pokusilo se ho rozsápat – měl toho dost. Takhle unavený snad ještě nikdy nebyl. Žádná bitva ani cvičení ho nestály tolik sil a nervů, jako ta třikrát prokletá 'schovka'.

Zato děti vypadaly čím dál rozjařeněji. Nepořídil s nimi už nic – hry se zvolna zvrhávaly ve skutečný zápas o holý život.

Kdybych jim začal kroutit krky a nechal si jich tu místo osmi třeba jen tři... nebo dvě... Myslel to skoro vážně.

Ta malá holčička už mu zase visela na vousu. Naštěstí v tu chvíli do místnosti vrazila spása jménem Bětko.

Zapomněl na hrdost. V souboji s tak strašlivým protivníkem nebylo hanbou žádat o pomoc. Vzhlédl k rytíři s úpěnlivou nadějí: „Musíš mi pomoci! Sám ta monstra nezvládnu!“

„Děláš si srandu?“ spařila ho místo pochopení pohrdavým pohledem. „Máme *opravdový* problém – hrabě uctívá Sokyni, nepřítele Božského Rytíře! Jdu pro Jenika! Ty se koukej těch děcek zbavit a přijď za námi! Rychle!“

Přibouchla dveře a byla pryč.

Rhan za ní zůstal zírat.

„Opravdu řekla, abych se vás zbavil?“

To by od ní v životě nečekal. Nejspíš z ní při všech těch cvičeních vymlátit srdce.

Jestli to přežiju, budu ho muset namlátit zpět.

* * *

V jednom však měla pravdu – tohle nevedlo k ničemu dobrému. Nemohl s dětmi – *proti* dětem – vydržet až do rána. Navíc stejně pochyboval, že by vesničané opravdu přišli. Znal lidskou povahu. Budou záchranu svých dětí a svržení hraběte plánovat tak dlouho, až bude pozdě na cokoli.

Slíbil jsem si, že Tervir dostane sekeru do hlavy. Je čas to provést!

Doufal, že na něj Jenik s Bětkou počkají. Nevěřil, že by bez něj měli proti hraběti šanci. Jestli pouhé děti napojené tou temnou silou dokáží roztrhat člověka, co asi s takovou mocí zmůže dospělý muž?

A co ta služebná, na kterou Jenik tak zíral? *Ta bude také nebezpečná! Počítají s ní vůbec?*

„Děti! Přestávka!“ To samozřejmě nefungovalo. „Dost! Zahrajeme si novou hru!“

To už je zaujalo. Uklidnily se a zvědavě čekaly. Možná, že je přeci jen trochu pochopil. „Vlastně není nová. Je trpasličí. Jmenuje se ‘Nehybný spáč’.“

„Fúj! Já nechci spát!“ pochopil ihned ten nejkousavější klučina. Vzápětí začali prskat i všichni ostatní.

„Ne, počkejte! Nechápete to! Hraje se to tak, že si lehnete, zavřete oči, já budu hlídat, a koho uvidím se hýbat nebo otevřít oči, ten prohrál!“

„Hmmmmm,“ protáhl takový ten rozumující chlapec. „To je ale divná hra!“

„Není divná!“ bránil svůj výtvar Rhan zoufale. „Naučíte se být potichu a nehýbat se – trpělivost bojovník často potřebuje!“

„Já neci bojovník!“ ubezpečila ho ta maličká holčička, co se mu tak ráda vozila na vousech. „Já ma hlad!“

To slovo všechno změnilo. Dětem se okamžitě lačně zalesklo v očích. *Všechny* už měly hlad.

„Kdo vydrží nejdéle, dostane tu nejlepší dobrotu, jakou znáte!“

To je zaujalo. *Všechny*, i tu malou holčičku. Ta však nejásala. Čekala ještě na něco. Upírala na Rhana svá kulatá modrá očička a už zase byla moc hodná.

„Já neci dobrotu. Ja ci tvoje vousy!“ prohlásila nakonec. A když hned nepřikývl, dupla si nožičkou: „Ci a ci a ci! Slib mi!“

„Uvidíme,“ prohlásil Rhan temně.

* * *

Holčička prokázala neuvěřitelné sebeovládání a zaslouženě zvítězila. Vydržela ležet skoro tři minuty.

Rhan ji svázal do úhledného balíku omotaného cárem roztrženého povlečení a přidal ji na postel k ostatním sedmi dětem. Narodil od nich si na ní konečně mohl dát záležet, takže byl dokonce i trochu ohleduplný. Ostatní prostě bez ladu a skladu zabalil do toho, co mu zrovna přišlo pod ruku – využil závěsy, záclony, prostěradla, šaty, hadry...

Nechal jim koukat jen hlavu. U tří se mu to nepovedlo, tak je musel dodatečně trochu odhalit. Nakonec je ještě *všechny* svázal dohromady a s těžkým srdcem jim nasadil i roubík.

Nejsem zrovna důkladný, ale snad to chvíli vydrží.

Všechny stále čekaly, že ta hra bude nějak pokračovat. Ty nejvzteklejší a nejznuděnější už se ze svých pout pokoušely vymanit.

Ne. Nevydrží.

Znovu zvážil, co mu navrhovala Bětko. A znovu to zavrhl.

Nejsem vrah dětí! Nebudu zabíjet lidem potomky! Dokud je tu naděje, že se opět stanou obyčejnými dětmi, nesmím to vzdát!

Jenže si nebyl jistý, jestli už skutečně není pozdě...

Věděl, jak to zjistit.

Než však za Tervirem vyrazil, zastavil se u té maličké. Dívala se na něj a stále byla hodná. Ještě nepřestala doufat ve svou odměnu.

„Promiň. Neslibil jsem ti to.“

Cítil se jako ten nejpodlejší zrádce, ale trpasličí vous se prostě nerozdává.

* * *

Už za prvním rohem si byl jistý, že udělal chybu. Kdokoli ty děti najde, může je vzít zpátky do vězení. Nechal je tam úplně bezbranné.

Nebo všezbranné. Podle toho, jak dlouho pouta vydrží.

Chvíli mu to trvalo, ale nakonec našel svou a Jeníkovu komnatu. Jeho naděje se rozplynuly. Nikdo tam na něj nečekal.

Na druhou stranu: Na krvi prosáklém loži se válelo bezhlavé tělo a v rohu hlava. Takřka nepoznatelná, ale byla to ta Jenikova komorná.

Tak to by bylo. Výborně, Příteli Tergů! Kde ale s Bětkou jste?

Rozběhl se dál.

Doufal, že míří ke křídlu, v němž bydlel hrabě. Po chvíli si však uvědomil, že zase bloudí. To když prošel kolem místnosti, v níž zanechal děti, a vyvrácenými dveřmi uviděl roztrhaná pouta a zdemolovaný nábytek.

Zastavil se, sedl si u stěny na paty a chvíli zhluboka dýchal. Musel se uklidnit.

Jinak by tu asi svůj vous pro tu holčičku přeci jen nechal.

* * *

Chvíli mu všechno bylo jedno.

Jediné, čím se mohl utěšit, byl dobrý pocit ze sekery v ruce. Opět byl ozbrojený – vyzvedl si sekeru ze svého pokoje. Od jisté doby s sebou vždy vozil alespoň dvě – teď se ta náhradní hodila. Stále si nemohl vzpomenout, kde tu první nechal...

Bylo mu to jedno. Stejně na tom zmetku nelpěl. Prachbídna lidská kovařina.

Kam se hrabe na mou prachbídnu trpasličí...

Měl by zase vzít do ruky kladivo a zkusit, jestli nenabral nové nápady. Možná, že si v jeho hlavě za ten půlrok něco našlo tu správnou cestu, zapadlo na své místo a najednou mu to u kovadliny půjde od ruky.

Možná, že se jeho výtvary nerozpadnou po pár secích a budou mít dobré, rovné ostří...

Zasníl se. To je v ohrožení vždy špatně. Toužebné představy brzdí instinkty.

* * *

Cosí mu skočilo po krku. Tesáky ostré jak břitvy se zabořily hluboko do ramenních svalů.

Pak to vykřiklo: „Mát ji!“ a vzápětí už mu to viselo na vousech.

„Mhám jhi,“ přikývl Rhan, sotva se vzpamatoval ze srdeční zástavy. „Zhase jshi vhyhrálha.“ Trochu huhlal, protože se mu s takovým závažím na bradě nemluvalo zrovna nejlépe.

„Moje!“ prohlásila o jeho plnovousu a houpala se stále náruživěji.

„Tho mhi jhe chcheš hutrhnohut?“

„Neci!“ zalhala a provinile se pustila. Pak, aby to zamluvila, důležitě prohlásila: „Tatí volá. Jídlo. Poť.“

„Tys tu na mě počkala, abych nepropásl jídlo? Dovedeš mě za tatínkem?“

Šťastně přikývla.

„Ty jsi opravdu neuvěřitelně hodná.“

V tu ránu zase huhlal.

* * *

Teď, když ho někdo vedl, nedokázal pochopit, že cestu nenašel sám.

Na druhou stranu, mohlo to být i tím, že se už cítil o poznání lépe. Občas ani neviděl dvakrát a hlava se mu motala jen tehdy, když s ní pohnul příliš neopatrně.

Pak se k tomu přidal i svěží noční vzduch a jed byl skoro zapomenut.

Holčička ho dovedla k východu na nádvoří. Naštěstí se držel ve stínu a nakračoval tiše, protože tam rozhodně nebylo liduprázdno. Nechal svou průvodkyni jít dál. „Přijdu hned!“

Přitiskl se za dveřní oblouk a opatrně vyhlédl ven.

V duchu se Melvenovi omluvil. Nakonec ty vesničany přece jen přivedl. Kráčel ke hradu v čele snad čtyřiceti odhodlaných mužů.

Musím uznat, že dodržel slovo. A já...

Já svoje ne!

Kdyby na to byl čas, vrhl by se před vyzáblým mužikem na kolena a nabídl mu svůj vous, protože jenom kvůli němu mohl Tervir uvítat povstalice se všemi dětmi za zády.

Vesničané přišli s vidlemi, cepy a pochodněmi. Hrabě jim vyšel vstříc v čele svých mužů. Nebyli tam všichni, někteří se zřejmě z vězení nedokázali doplazit – ale dobrá desítka to byla. Právě teď to vypadalo, jako že se schyluje k ostré, vyrovnané bitce.

Jenže to by rebelové nesměli vidět, jak se jejich děti za branou vrhají na bezhlavé ženské tělo a začínají s odpornou hostinou. Většina sedláků svésila ruce a zapomněla, že v nich drží zbraně. Začali před hrabětem couvat.

„Doufám,“ vykřikl Tervir na rozpadající se dav, „že tato malá lekce bezmoci padla na úrodnou půdu! Nebo je na vás mám poslat?“

Víc než polovina rebelů se obrátila zpět. Ti zbylí se rozhlíželi po svém vůdci. Melven se však ztratil.

To rozhodlo definitivně. Povstání skončilo bez jediné prolité kapky krve.

* * *

Všechno, úplně všechno jsem zkazil!

Rhan proklínal svou netrpělivost. Celé jeho trápení bylo k ničemu. Vesničané to vzdali, děti bestiálně hodovaly, Tervir se vracel na nádvoří a pobaveně se usmíval.

Stráže zavřely bránu.

Kdybych s nimi zůstal jen o chvíli déle...

Navíc prozradil Melvena, takže zbavil Tervira i posledního nepřítele.

Ne. Posledního ne. Políbil sekeru a přichystal se k útoku.

„Zadrž!“

Zdušený šepot přicházející zpoza dveřního oblouku ho překvapil – ale přišel včas. Trpaslík se ještě nerozběhl.

Byl to hubený vůdce neslavného povstání. „Pane trpaslíku, nezhazuj svůj život. Vše je beztak ztraceno.“

„Zklamal jsem. Hloupě. Dlužím ti za to svůj život.“

Melvenovi tekly z očí dva neustávající proudy slz. „Nemůžeme nic! Vidiš to tělo, které dětem předhodil? To byla Kolchi, jeho nejvěrnější služebnice. Obdařil ji částí své moci. Teď tu moc skrze děti opět získává zpět – a víš, do koho ji vloží, teď, když o mně ví? Do mé ženy. Do mé těhotné ženy...“

Rhan neodpověděl. Žádná slova neměla smysl.

Hluboko v něm rostla strašlivá nenávist. Nic podobného ještě nikdy necítil.

Buď Tervir, nebo já. Nic jiného nebude.

„Tamhle stojí. Hned u dětí. Vidiš – už k ní jde. Za okamžik je obě dostane – žádná mu nedokáže vzdorovat...“

Rhan se k němu obrátil a chytil ho za ramena. „Melvene, poslouchej. Já teď splním svou povinnost. Ať to dopadne, jak chce, ty najdi mé přátele. Nejspíš mají potíže – jinak by tu byli. Udělej pro ně, co můžeš, a pak prchejte. Nebo prchej sám. Musíš sem přivést Řád Safírového meče.“

„To už v jedné vsi zkoušeli. Nikdo nám nevěří!“

„Když se my tři nebudeme vracet, tvá slova získají váhu. A když osvobodíš Jena, on už všechno zvládne sám.“

Hubený sluha naposledy pohlédl na svou ženu. Vlastně to byla ještě dívka. Díval se na ni, dokud mu nevyschly slzy.

Pak sklonil hlavu.

„Prosím... nenech ji odejít od Surahinda.“

Rhan mu na to přísahal.

* * *

Pak se rozběhl. „Terg! Terg! Téééérg!“

Nejbližší dva vojáci se zmohli sotva na překvapený výraz. Zůstal jim na tvářích i po smrti – jeden v půli rozřatý, druhý znetvořený masivní pěstí.

Další strážný po něm bodl halapartnou. Trpaslík ji odklonil sekerou, chytil topor levačkou, v plném rozběhu před sebou soupeře tlačil tři metry, a když muž konečně padl na záda, jediným dupnutím mu rozdrtil lebku.

Halapartna mu zůstala v ruce. Hodil ji do náruče útočícímu vojákovi, jiného sekl přes hrud', od třetího schytl bodnutí mečem do ramene. Zařval jak tur – ale ne bolesti, zuřivost musela ven – chytil toho 'šťastlivce' za ruce svírající rukojeť meče a vytrhl si zbraň z rány. Vlekl muže za sebou, rozpoltil lebku tomu s halapartnou v náručí, mrskl vlečeným do cesty zvědavě zírajícím dětem – a stanul před Tervirem.

Hrabě znechuceně ohrnul rty: „Bylo tohle opravdu nutné?“

Obrátil se k trpaslíkovi zády. Měl důležitější věci na práci. Těhotná dívka se před ním chystala pokleknout.

Vzápětí mezi ně skočil velitel a dva vojáci. Ale hlavně – děti. Hutný zápach krve a čerstvé jídlo všude kolem z nich udělalo divoké šelmy. I té holčičce se zkřivila tvář do odporného šklebu.

Cokoli ohrožovalo jejich otce, muselo zemřít.

Rhan uhnul stranou, někomu zabořil loket do slabin, dalšího chytil za hlavu a proklestil si s ním cestu vpřed. Ucítíl ostří alespoň tří zbraní a několik kousnutí – ale dva kroky ho dostaly na dosah.

Prosekl Tervirovi plášť.

Zavyl vzteky. Hrabě mu na poslední chvíli uskočil. Těhotná dívka procitla, zaječela hrůzou a dala se na útěk.

Přísaha byla důležitější než pomsta. Rozběhl se za ní. Byla rychlejší.

Děti také. O několik desítek metrů později ho dostihly. Pověsily se mu na nohy, strhly ho na zem, zasypaly ho jak vrčící a pištící lavina. Bil kolem sebe topůrkem, odhazoval je do dálky, jedno držel v levačce a kryl se s ním – ale nezabíjel.

Čekala ho smrt. Nechtěl před svými předky pokleknout zbrocený dětskou krví.

Najednou ucítil podivné horko. Děti od něj utekly.

Zatmělo se mu před očima a tělem se mu rozlila slabost. Jako by se mu žilami valila černota.

Ještě si stačil uvědomit, že se nad ním sklání hrabě. Tervirova tvář byla zkřivená obrovským úsilím. Řinul se z něj pot a rty se mu nehlasně pohybovaly. To horko pocházelo od jeho ruky, kterou trpaslíkovi tiskl na hrud'... jako by se snažil proniknout dovnitř, k srdci...

Nádvořím se rozlehl jásot přeživších vojáků a vítězné provolávání Tervirova jména.

Na nic víc si nevzpomínal.

* * *

Probral se. Uvědomil si to však jen proto, že se někde blízko ozval Jenikův hlas. Jeho tělo mu probrané – ani živé – nepřišlo.

„Mohu s ním promluvit?“

Rytíř musel být blízko. Jen pár metrů daleko. Rhan se však nemohl ani hnout. Neměl na to sílu.

„Klidně to zkus, příteli,“ ozval se hlas, který nenáviděl. „Nejspíš ti však neodpoví. Spí jako špalek.“

U všech prasklých kovadlin...

Jindy by mu nenávist vlila do žil takový oheň, že by překonal cokoli. Teď v něm však nezbylo nic, co by mohlo hořet. Ztratil spoustu krve a ta černá slabost, kterou do něj Tervir vložil, se postarala o zbytek.

Hrabě klidně lhal dál: „Řádl v noci jak černý vítr: porval se s mými strážemi, zlikvidoval všechny sudy s pivem – co nevypil, to rozsekal. A potom... ta dívka čeká dítě! Snad to ona i to maličké přežijí!“

Rhan nevěděl, co bylo horší. Poslouchat hlas toho nečistého bastarda – nebo být svědkem toho, jak se Mantichor nechává vodit za nos...

„To mu vůbec není podobné,“ hlesl Jenik zaraženě. „Tedy, ta rvačka a to pití ano, ale znásilnění?“

Správně! Nevěř mu! Není žádný chlast, který by mě k něčemu takovému donutil!

„Rhane! Rhane, vzbud' se!“

Rád bych, ksakru!

Musel tu slabost překonat. Dal do toho vše. Nakonec se skutečně pohnul a podařilo se mu ze sebe vydat i nějaký zvuk...

Bylo to málo. Jenik ustoupil ode dveří, ještě si od hraběte vyslechl pár vyčítavých vět a pak oba odešli.

V nastalém tichu bylo z druhého konce chodby slyšet občasné zařinčení řetězů.

* * *

Černá slabost nepolevovala. Rhan se potácel na hraně vědomí a mrákot. Neuvědomoval si plynutí času.

Musel být na umření. Když v zámku zarachotil klíč, dveře se otevřely a Tervir s úsměvem vkročil dovnitř, ani nenávisť už neposloužila jako dostatečná vzpruha.

Chvíli bylo ticho. Hrabě se rozhlížel po čistém místě k sezení, ale ani shnilý zbytek pryčny, ani dřevěný kbelík na výkaly ho příliš nelákaly. Nakonec si sedl na ležícího trpaslíka.

„Rhan z rodu Tergů,“ pronesl slavnostně. „Syn Drauga Bělovousého, syna Bralega Hory, syna Grolima Drtohlava. Zpočátku jsem měl z tvé návštěvy ohromnou radost, ale teď... Po tom všem opravdu nemohu říct, že by mi bylo potěšením.“

Povzdychl si. „Víš, jak jsem se těšil na *chuť* pravého Staršího trpaslíka? Navíc z královského rodu? Pořád jsem nevěřil, že jste vysušení, tuzí a špatně stravitelní, pořád jsem si říkal, že to jen ostatní nejsou dost velcí gurmáni... ale byla to pravda. Včera jsem se z tebe málem pozvracel.“

Mluví o té slabosti. Vzal mi sílu. Těšil se...

Hrabě si dál stěžoval: „A vypít tak drahý jed a odmítnout podlehnout, to od tebe už skutečně byla nehoráznost. Takhle

mi to tu zkomplikovat! To ses nemohl prostě opít, v noci mě nechat okošťovat a ráno v klidu odjet? Teď už ses mohl klátit za tím naivním rytířem a já bych měl pokoj...”

Pak se však usmál: „Ale proč jsem tu: Přišel jsem ti oznámit, že můj milý rádoby nepřítel a bývalý sluha Melven se dostal až před pokoj Jena Mantichora, jen aby ho odtamtud na poslední chvíli odvěkla jeho vlastní žena. Večer bude hlavním chodem mých miláčeků. A jeho žena odpřísáhne, společně s několika svědky, že jsi ji znásilnil.“

Ponechal dlouhou pauzu, aby si Rhan uvědomil dopad toho všeho.

„Nemusíš se však bát. I když mám právo tě popravit, neudělám to. Potřebuji učinit vstřícné gesto vůči královně. Proto jsem ti nechal ošetřit rány a Jenovi jsem slíbil, že tě za čtrnáct dní na otevřeném voze a v řetězech přivezu na Fernost. Soud přenechám Viole. Určitě tě osvobodí, aby si to nerozházela s tvým otcem.“

Rhan vytřeštil oči.

Hrabě se okamžik pásl na jeho zděšení. Potom pokrčil rameny: „Pokud však chceš, nechám ti sem *po večeri* hodit dýku. Nalož s ní, jak uznáš za vhodné. Jak znám vás trpaslíky a vaši touhu po zachování cti, asi nebudu překvapen... Samozřejmě bych ti to nemohl nabídnout, pokud by na mě mohlo padnout podezření, že jsem tě k tomu nějak nutil – ale máme štěstí. Lisbet tu zůstala a může se dívat okénkem. Předá tvé vousy, komu budeš chtít, a její svědectví o konci syna krále Tergů bude pro Violu jistě dostatečně důvěryhodné.“

To už ho trpaslík vůbec nevnímal. Nevšímal si už ničeho. Jen svého plnovousu.

Tervir se smíchem odešel.

Rhan věděl, že udělá přesně to, co hrabě navrhl.

Selhal jsem. Ve všem.

Terg...

Prostřeno pro osm

Páčidlo bylo z masivního kusu kovu. I když bylo zabalené v hadru, dopadem na kamennou podlahu by určitě způsobilo strašlivý hluk a ve vězení by se strhl poplach. Proto mohl Rhan mluvit o štěstí, že mu přistálo přímo na břicho.

Přežil to. Za pár minut si byl dokonce jistý, že nemá zlomená žebra. Takže to štěstí opravdu bylo.

Nemluvě o tom, že se ta věc nezarazila o mříže v okně. Někdo si asi vymodlil zázrak.

* * *

Přesto pro něj bylo pozdě.

Útěk ho nemohl zachránit. Zhanobil svou čest selháním. Svou netrpělivostí odsoudil osm dětí k pádu do temnoty a všechny vesnice v kraji k poslušnosti vůči zrádci Sevaru. Žena, kterou přísahal zachránit, propadla Sokyni a obrátila se proti němu.

Bylo pro něj pozdě – ale utéct musel. Jinak ho čekalo veřejné potupení... a osvobození.

To na tom bylo nejhorší. Aby takový zločin zůstal nepotrestán jen kvůli politice, to by čest rodu Tergů nepřežila.

Uteče, oholí svůj vous a nebude již synem rodu Tergů.

Zemře zapomenutý. Lepší, než proklínaný. Ve svém bezcenném životě si mohl přát již jen jedno: Aby mu osud ještě před smrtí dopřál pomstu.

Stačilo se posadit, zapřít páčidlo o stěnu a přepilovat o jeho ostrou hranu svá pouta.

Nebyl si jistý, že to dokáže.

* * *

Nedostal do cely ani jídlo, ani vodu. Celý den jen ležel na břicho. Alespoň z černé slabosti se trochu zotavil, ale úplně ho neopustila.

Jak by mi asi bylo, kdybych mu chutnal?

Trvalo to víc než dvacet minut, ale nakonec to zvládl. Pouta zvolna povolovala.

Někdo otevřel špehýrku. Slyšel ho přicházet už chvílku předtím – uvítal pohled pozorných očí vzteklým výrazem

a páčidlo zakryl tělem. Stráž ho ještě chvíli sledovala. Pak se zachechtala a šla dál.

Pouta rupla chvíli poté. Potichu se zbavil i ostatních provazů a pokusil se vstát. Šlo to. Ztuha. Rád by řekl, že už na tom byl hůř – ale asi by lhal. Kousance měl snad všude, levou ruku nemohl zvednout nad hlavu a pochyboval, že by se dokázal rozběhnout.

Někdo zase přicházel. Podle rytmu kroků se vracel ten samý voják.

„Hej, zakrslíku, teď mě napadlo,“ začal, zatímco otvíral špehýrku – víc se od něj Rhan nedozvěděl, protože mu zarazil ostrý konec páčidla mezi oči.

Vytrhl ho, se zarputilostí sobě vlastní odmítl uvěřit ve svou slabost a dal se do páčení dveří.

O pár sekund později někdo začal řvát na poplach – až někde u schodů nahoru. Byla to smůla, když si všiml hroutící se mrtvoly na takovou dálku.

Rhan se však nenechal rušit. Jeden problém po druhém. Nejdřív tedy dveře.

* * *

Páčidlo bylo masivní a kvalitní. Rhan by si nevykoval lepší. Dokonce ani slušný kovář by nevykoval lepší. Neznámý dobrodinec – *Bětka?* – vybral skvěle.

Dveře vězení byly také kvalitní – ale proti takovému nástroji a trpasličí zvilosti nevydržely ani pět minut.

Rhan předpokládal, že na něj už bude čekat celá stráž. Chvilí předtím někdo skutečně přiběhl a opatrně mu zavřel špehýrku. Byli nejspíš tři a hned pokračovali dál – směrem k místnosti s dětmi. *Co to na mě chystají? Léčku? Alespoň to bude slušná smrt.*

Z cely vyrazil bez zaváhání.

Nezklamali ho. Ti zbabělci se poučili, drželi si odstup a číhali na něj s kušemi. Dva u schodů, další dva i s velitelem na druhé straně chodby u dětí. To byli zřejmě ti, které slyšel přeběhnout před svou celou.

Moc jich tedy nezbylo. Jen tak akorát, aby mě dostali...

„Ted’!“ zařval velitel. „Sejměte ho!“

Předtím pochyboval, že dokáže běžet – najednou sprintoval. Těťivy zadrnčely a vzduchem hvízdlo pět šipek. Běžel v předklonu a byl na nárazy připraven – jen s ním trochu zamávaly – buď minula jedna střela, nebo tři, dostal stejný počet zásahů zepředu i zezadu – udržel se na nohou a hrnul se dál.

Usmál se.

Kuše, kterými Tervir své muže vyzbrojil, upřednostňovaly rychlost nabíjení před průrazností. Proto Rhan nepadl – proto do něj stihli vystřelit ještě jednou. Tři z bezprostřední blízkosti.

Na tuhle vzdálenost a při klidu, s nímž mířili, by zasáhli přesně. Předešel je. Z patnácti metrů po nich hodil páčidlo. Těžký kus kovu roztrástil hlavu prvnímu, ten při pádu strčil do velitele, ten stiskl spoušť předčasně a šipka utrhla ucho třetímu. Voják vyjekl – zatím spíš překvapením než bolestí – jeho střela vydrolila jen kus stropu.

Rhan se začal chechtat.

Ti dva zezadu od schodů už ani nevystřelili. Na takovou dálku to v tmavé chodbě nemělo smysl. Raději se rozběhli blíž.

Rhanovi trčela jedna šipka z lopatky a druhá z pravého stehna. Necítil to. Svět rudl. Jeho mysl přestávala vnímat bolest.

Bezuchý kušník pustil zbraň a sáhl kopasku po noži. Trpaslík ho za tu ruku chytil a jediným stiskem mu zpřelámal všechny prstní kůstky. Vzadu v chodbě zadrnčela kuš – už to očekával – přesně v tu chvíli mrskl bolestně ječícím mužem za sebe.

Tupý náraz šipky do masa se ho tentokrát netýkal.

Shýbl se pro páčidlo a vrhl se na couvajícího velitele s takřka zvířecím zařváním. Cítil, jak se mu do mysli vkrádá bojové šílenství – a poprvé v životě ho nemírnil.

Naopak – vítal ho.

V královské rodině Tergů se sklony k *berserku* tajily, neboť od hlavy rodu se očekávala rozvaha a chladná hlava za všech okolností. Ted’ už mu to mohlo být jedno.

„Prosím, ne!“

Velitel si před ním klekl. Rhana to nezajímalo. Dnes večer odejde do Zapomnění – tak proč s sebou nevzít *všechny* nepřátele?

Uviděl přes velitelovo rameno známou mříž a najednou věděl proč.

Některé nepřátele s sebou nechtěl.

„Jééé! Pan trpaslík se vrátil! Budeme si hrát!“

„Ale tatínek říkal, že je zlý! Včera byl zlý! Chtěl ublížit tatínkovi!“

„Třeba ho to mrzí?! Určitě ho to mrzí!“ – „Nemrzí!“ – „Mrzí!“ – „A nemrzí! Proč by pak ubližoval těm pánům, co nám dávají jídlo?“

To byl ten nejstarší chlapec, co rád rozdával rozumy.

Svět zase dostával normální barvy. Bojové šílenství se uklidnilo. „Za tebou!“

Rhan však o obou vojácích věděl. Přidusali dost hlasitě. V tu chvíli už se obracel a vrhal do chodby osvědčené páčidlo.

Minul.

Přesto je vyvedl z míry. Nedokázali vystřelit včas. Rozběhl se k nim, zuřivě zařval – oba dva střelci tváří v tvář burácejícímu černovousému šílenci pustili kuše a s křikem se dali na útěk.

Rozumné. Trpaslík je nechal běžet. „Díky,“ zabručel na tloušťíka, který ho varoval. „A ty...“ zavrčel na velitele, který se kolem něj pokoušel proplížit ven a také být rozumný, „ty mě rychle přesvědč o tom, že má smysl tě nechat naživu.“

„Má!“ vykřikl voják zoufale a začal před sebou mávat svazkem klíčů, „vopravdu má!“

Zatímco nejstarší chlapec nadával tloušťíkovi, že Rhana zkusil zachránit, vystrašený velitel odemkl jedinou obsazenou celu.

„Tohohle jsme jim měli dneska hodit!“

Trpaslík nahlédl dovnitř a kývl: „Dej mi všechny klíče. Zmiz a už se nevracej. Jestli tě ještě někdy uvidím, jsi mrtvej.“

V cele ležel Melven.

Vůdce povstalců dostal hodně do těla. Obličej měl jednu velkou modřinu. Rhan ho popleskal po tváři, ale Melven jen zasténal.

Vrátil se ven. Uvědomil si, že mu něco nesedí.

„Je vás jen sedm! Kdo chybí? Kam zmizela ta maličká?“

Rozumbrada zpražil všechny ostatní děti pohledem, aby neodpovídaly, ale tlouštík se očividně rozhodl pro neposlušnost: „Tatínek ji odvedl dolů! Už prý vyrostl!“

„Ksakru! Ksakru! Proč zrovna ji? Tu jedinou hodnou? A kam dolů?“

„No dolů, k velkým! Je to nespravedlivý! Proč tam ona může a my ne?“

„Ale tatínek přece říkal, že po tomhle jídle už všichni vyrosteme a pak nás tam taky vezme!“

„Ticho! Už mu nic neříkejte! On dolů nesmí! Tatínek by se zlobil!“

Ti jsou dnes nějací ukecaní. Včera jen stáli a civěli. Asi je opravdu štve, že si Tervir vzal tu nejmladší.

Rhan se vrátil k Melvenovi a zatřásl s ním pořádně. Bývalý sluha konečně otevřel oči.

„Kudy se dostanu dál dolů?“

Hubený mužík na něj jen mlčky civěl. Vyčítavě. Možná i zlostně. *Na tohle nemám čas!* Zvedl ho na nohy, vyvlekl do místnosti k dětem a posadil ho tam.

„Dej se dohromady. Je tu spousta kuší, tak hlídej. Ať se k dětem už nikdo nedostane! Já musím za Tervirem.“

Počítal s notně krvavým dostaveníčkem. Vzhledem k tomu, že na něj *dole* čekali nějací *velcí*...

Na druhou stranu – když už, tak už.

Když teď nebyl pod vlivem žádného jedu a když věděl, že něco hledá, objevil Tervirův tajný průchod skoro hned.

Lidé a jejich pokusy něco schovat...

Ten vchod poznal na dálku. A samozřejmě byl u dětí.

Odemkl mříž klíčem od velitele a vstoupil dovnitř. Rozumbrada se na něj okamžitě vrhl, ale neměl dost dlouhý řetěz. Uprostřed skoku si málem zlomil vaz.

„Ty jsi vážně snaživce.“

Rhan se držel u stěny. Dával si pozor, zda na něj některé z dětí přeci jen nedosáhne, a rychle se přesunul k utajeným dveřím. Zabodl páčidlo do spáry v kameni a použil ho místo otevíracího mechanismu. Cesta byla volná.

Zpočátku to byly jen úzké schody, ale postupně se rozšiřovaly. Dole už končily na takřka desetimetrové šíři a ústily do monumentální místnosti s kamennými sloupy a stěnami zdobenými rytinami na téma smrt. Nebo spíš neživot.

Tohle je starší než tisíc let! Dost možná ještě víc! Královská ani univerzitní knihovna o tom určitě nemají ponětí – jak dlouho o tom asi ví Tervir?

Seběhl dolů. Uvědomil si, že ten obrovský sál je pouhý vstup do něčeho většího.

Tajný chrám Sokyně. Nic jiného to být nemůže.

Odkudsi zepředu, od vzdáleného oltáře, zaznívalo chřestění, kvílení a hlasité výkřiky. To však Rhana nezajímalo. Zaujala ho už tato místnost.

U stěn bylo připoutáno mnoho starých koster, ale také jedna ještě živá osoba. Vlastně svým způsobem dvě.

Rhan potěžkal páčidlo, přistoupil k těhotné dívce a rozmáchl se.

Nevěděl, proč je tady připoutaná. Nebylo to důležité.

Přísahal Melvenovi, že ji nenechá padnout k Sokyni, a selhal. Ta dívka zradila vlastního manžela a chystala se věnovat své dítě hraběti.

Musel ji zabít. Vypadala s tím zvláště smířená. Dívala se na něj s odevzdaným smutkem.

„Je mi to líto,“ ujistil ji kajícně, „ale bude to tak lepší.“

Přikývla a zavřela oči.

Sok a Sokyně

Lisbet si myslela, že hrabě dokáže vykouzlit cokoli. To, jak přesně jí padly ty zničené rudé šaty, považovala za důkaz. A právě teď na sobě měla další skvost, modrý se zlatě vyšívaným lemem – opět dokonale seděl...

Když jí však Tervir věnoval i zbytek šatníku po své zesnulé ženě a jen tak mimochodem se přitom podívil, jak jí je podobná, hodně ji tím zklamal. Nebo potěšil – záleželo na úhlu pohledu.

U oběda skutečně promluvil o Rhanovi, ale jinak, než čekala. Když ji požádal, aby byla svědkem trpaslíkova sebezneuctění a smrti, přestala s ním mluvit.

Ráda by si myslela, že svým mlčením hraběte trestá za utrpení, které jejímu příteli přichystal, ale pravda byla jiná.

Rhan na kolenou... Ted' teprve mám strach!

Odstrčila takřka nedotčený talíř a zachmuřeně sáhla po víně.

„Dumáš nad tím, jak z toho trpaslíka dostat, že?“ usmál se hrabě chápavě. „Výborně. Řešení náročných problémů – tomu říkám patřičné cvičení intelektu! Jsem zvědavý, s čím přijdeš. Prodiskutujeme to u večere.“

Nechával ji neustále hlídat alespoň dvěma strážemi. Ozbrojené byly obušky naplněnými pískem. Prý ji po tom nebudou tak hyzdit modřiny.

„Lisbet, jedna z mých špatných vlastností je chlubitost,“ prozradil na sebe Tervir, když odstrčil táč s obranými kostmi a otřel si rty od mastnoty. „Rád předvádím, co mám. Víím, že je příliš brzy, ale jen hořím, abych ti ukázal, co člověku poskytnou modlitby k Ní... Dokázala by ses jen dívat a nerušit?“

Souhlasila. Proto byla tu.

Poznej svého nepřitele.

* * *

Spolu s ostatními sluhy je u stolu obsluhovala těhotná dívka. Mohla být tak v sedmém měsíci. Lisbet si byla jistá, že ji vidí poprvé – nejen kvůli tomu břichu, ale i proto, jak smutně a odevzdaně ta nebožačka působila.

Nezeptala se na ni, ale hrabě si jejího zájmu všiml a hned se ho chytil. Zcela očividně trpěl, když se čas mrhal mlčením. Nedostatek konverzačních témat – či spíš Lisbetinu nevůli pomoci nějaké rozvinout – považoval za hotovou tragédií.

Dozvěděla se tedy o Tervirově 'třešničce na dortu trpasličí hanby': Jak jednoduchou iluzí tu prostoduchou dívku obloudil, aby mu sloužila, jak se mu však vymanila, když ji poslal zradit manžela – a jak přeci jen zradila, když jí pohrozil smrtí nenarozeného dítěte... Nemusel ji ani vystavovat vábení moci Sokyně.

„Ten dar ostatně budu potřebovat jinde. Pro jinou. Teď s ním rozhodně nemohu plýtvat – uvidíš!“

Od Melvena, manžela a vůdce povstání, se pak dozvěděl o Rhanově přísaze. Opět to bylo snadné, takřka dobrovolné – bývalý sluha si myslel, že jeho žena odpadla od Surahinda, a bezmocně trpaslíka proklínal za jeho selhání.

„Pak už jsem to jen poskládal dohromady a zjistil, že mi do klína spadl úžasný způsob řešení problému Rhan. Ta dívka je zlomená – odpřísáhne cokoli, jen aby bylo dítě v pořádku. No není to zajímavá ukázka manipulovatelnosti lidí a trpaslíků? Jeden se vzdá ideálů pro přežití, druhý své ideály nepřežije...“

„Ta dívka“ po celou tu dobu stála poblíž stolu se svěšenou hlavou a z očí se jí valily slzy. Lisbet zachovala nehybnou tvář, v duchu však řvala nenávistí. Málem začala i nahlas.

Pak pochopila, že jí to Tervir všechno říká, aby ji popudil a vyprovokoval k diskusi, a dál mlčela. Vzala psovi kost.

Bolelo ho to. Velmi. *Dobře.*

* * *

Když ji hrabě přivedl do své ložnice, otevřel skříňku, odhalil odpornou modlu uvnitř a s oddaným výrazem poklekl, Lisbet byla připravená. Čekala přívál ochromující hrůzy, slizkého hnusu, spalující nenávisti, zvrácené smyslnosti, čirého zlovolného zla... Čekala cokoli.

Kromě toho, co následovalo.

Sokyně ji politovala.

* * *

Zpočátku se Tervir jen tiše modlil a jeho nečistá paní ho oblévala svou přízní. Bylo vidět, jak z hraběte odchází únava, kterou na něm Lisbet pozorovala už od včerejšího večera, od událostí na nádvoří...

Pak ji však Tervir představil: „Má bohyně, chladná Grothurgo, paní Nesmrti, vládkyně odvrácené strany života – předstupuje před tebe žena, která se zaslíbila zpupnému bohu. Učinila tak v dobré víře, že koná správnou věc, avšak nyní její duše trpí. Následníci toho samého boha jí pohrdají. Má sílu i vůli napravit mnohé křivdy, ale její ruce jsou svázané.

Pohled' teď na Lisbet.“

Pronesl svou řeč zvučným a jasným hlasem. Rytířka zpočátku popuzeně vrtěla hlavou – rozhodně nechtěla být součástí toho odporného ritu – ale pak přestala. Tervir ostatně přesně trefil její pocity. Ve službách Řádu byla k ničemu, nikdo ji tam neposluchal...

Velmistra Hermana zajímaly jen hony na trolly a politika. Dobro poddaných mu mohlo být ukradené. Ve jménu Božského rytíře na ně zvysoka kašlal. Nenáviděl prostý lid.

Nenáviděl ji.

„Nebohá. Trpící. Nezaslouží ten muž tvou nenávisť?“

Nenáviděla ho.

„Jsi krásná, ale tak pevně spoutaná... Neměla bys být spoutaná. Žena jako ty zaslouží volnost.“

Ten sladce promlouvající hlas měl pravdu. Vždy toužila být volná. Putovat světem. Poznat z něj co nejvíc. Jako její otec.

„Unikla jsi jednomu vězení, aby ses nechala uvrhnout do druhého. Vidiš však tu cestu ven? Je tak blízko!“

Nejprve jí ničil sny otčím na statku, který měl být její, ale starosta se nechal podplatit. Utekla. Stala se rytířkou. Myslela si, že to je štěstí. Velmistr Herman však nebyl nic než další otčím a královský Fernost další statek...

Další vězení.

Tervir. Cesta ven. Stačilo vedle něj pokleknout.

Už věděla, na co si šetřil sílu. Přivolał na toto místo pozornost své bohyně – a ona mu vyhověla. Skrže něj hleděla na rozmrzelou dívku a chápala její bolest.

„Nejsem jako on. Starám se o své děti. Chystá se válka. Potřebuji tě – a ty potřebuješ mě...“

Lisbet poklekla.

„Grothurgo...“

„Vítej, krásná Lisbet... silná Lisbet...“

„Surahind s tebou.“

* * *

Opět na to byla připravena. Tentokrát to přišlo.

Smetl ji přívál ochromující hrůzy, zalily ji potoky slizkého hnusu, ožehl ji žár spalující nenávisti. Zkroutila se v pocitech zvrácené smyslnosti. Zaječela tváří v tvář čirému zlovolnému zlu... a mnohem víc ještě následovalo.

Ve svou připravenost jen doufala – Sokyně by ji kdykoli mohla sfouknout jak plamínek svíčky. Lisbet se proklínala za svou bláhovost – udělala to, protože se spoléhala na Jeho pomoc. Jak lépe mohla prokázat svou oddanost, než výzvou vrženou přímo do očí Jeho nejstarší rivalky?

Doufala, že tohle bude důkaz, který Ho konečně pohne k odpovědi. Že za ní Surahind přijde a pomůže jí zvítězit. Pokud ji však sledoval, nevěděla o něm. Mlčel, jako vždy. Nechránil ji.

Takže jsem se vysmála bohyni jen tak – sama za sebe.

Je po mně.

* * *

Myslela si, že je ztracená. Stále však žila. To všechno, co z podstaty nečisté bohyně zahlédla, totiž neútočilo na ni.

Byl to projev nespokojenosti s Tervirem.

Zažila si jen slaboučký odraz toho, co pocítil on.

Nezáviděla mu. *Cítila* její řev. Grothurga nebyla ráda, že hrabě riskoval přitáhnutí pozornosti jejího Soka přemlouváním věrné rytířky. Už jen to, že by ji lidé přestali považovat za tisíciletí starou a mrtvou legendu, mohlo bohyni vážně ohrozit.

Zlostně syčela, že je na to příliš brzy.

Lisbet věděla, co bude následovat – příkaz: *“Zabij ji!”*

Vytáhla z rukávu jídelní nůž, který nenápadně sbalila při obědě, a udeřila první.

* * *

Dvojice stráží čekala v předpokoji. Tervir však své vojáky nepotřeboval.

I když byl hrabě ochromen nelibostí své paní, stále byl hrůzným protivníkem. Lisbet mu vrazila nůž do zad, přímo do srdce – a on jen vstal a smutně zakroutil hlavou.

„Cos to jen udělala...? Nedopřálas nám ani jeden – jediný – mrzký – den!“

Sáhl jí po krku. Uskočila, ale narazila do křesla a spadla do něj. Snažila se uniknout dál, ale to už Tervir sevřel obě opěradla, uzamkl ji mezi nimi vlastním tělem a zasyčel jí přímo do obličeje: „Kde je tvůj bůh teď? No kde je? Sloužíš povýšenému stínu! Vůbec mu na tobě nezáleží!“

Lisbet málem přitakala.

Bojuju jen za sebe.

Potom však v duchu uslyšela první slova modlitby. Vykřikla je. Vrazila Tervirovi pěst do obličeje – on jí sáhl do hrudi – a rozeřval se bolestí.

Vytrhl ruku ven. Měl ji spálenou až na kost.

Na tváři mu skrz zuhelnatělé maso prosvítala lebka.

Pokračovala v modlitbě.

Ucítila, jak Grothurga prchá pryč. Stahovala se do hlubin, dál od Jeho Nebeské říše. Ucítila také...

Byl to On. Usídlil se jí v srdci. Přišel ji zachránit. Nemohla si pomoci – rozplakala se štěstím.

Padla na kolena a začala znovu: „Božský Rytíři, moudrý Pane náš! Nechť železná pěst tvá na kacíře, hříšníky a neznabohy dopadne, nechť před výlupky Zla nás chrání a...“

Tervir s bolestným ječením vyskočil z okna.

* * *

Doběhla právě včas, aby ho viděla běžet přes nádvoří směrem ke vchodu do vězení.

Vzápětí do místnosti vrazila dvojice stráží s obušky. S mocí Surahinda na své straně však nemohla prohrát... *Počkat!* Byl pryč.

Dovnitř a ven? To se mě tak štítí?

Vztekle skočila po prvním vojákově. Zablokovala jeho úder ještě v náprahu, zlomila mu ruku v lokti nasazenou pákou a s jeho obuškem v ruce bez zastavení pokračovala dál.

Druhý voják to schytl za *úplně všechno*. Obušek opravdu nedělal takové modřiny. Omračoval však spolehlivě.

Věděla, kam Tervir zamkl její zbroj a sekeru. Sám jí to ukázal – nečekal, že jí to k něčemu bude. Zámek urazila hlavicí meče jednoho z vojáků.

Další zničené šaty.

* * *

Lisbet sbíhala dolů po schodech.

Před chvilkou se z vězení ozval poplach. Očekávala, že každou chvíli potká další vojáky, které jí Tervir pošle naproti.

Nezklamala se. Běželi proti ní dva – nešli však po ní. Prchali, jako by je pronásledoval nějaký démon. *Rhan? Rhan!*

Z radosti nad trpaslíkovým osvobozením by je i nechala být, ale zřejmě se rozhodli, že na dívku přece stačí. Napraví si u hraběte reputaci. S tasenými meči se na ni vrhli.

Její sekera byla po trpasličím způsobu dvoubřitá. Lisbet hned první sek zachytila do vykrojené špice, zatočila topůrkem a vyrvala soupeři zbraň z ruky. Druhý protivník se moc napřáhl – kopl ho do hrudi – padl na záda.

Tím se dostala příliš blízko k prvnímu. Neměla prostor k seku, tak mu jen bez rozmachu rozdrásila tvář. Pak ho praštila druhým koncem topůrka, pak znovu drás – to už padal také.

Dodělala je vítězným řevem, který nepřiliš vzdáleně připomínal trpasličího berserka.

Vzápětí dorazil velitel Tervirovy posádky – uviděl ji, jak seká jeho mužům hlavy – okamžitě se otočil a prchal dál.

Teprve teď si uvědomila, že proti ní ti skvěle vycvičení vojáci neměli šanci. Jako by ztratili vůli bojovat.

Štěstí? Pch. Vždyť jsou to jen lidi.

„Terg!“

* * *

Vězení bylo prázdné – až na poslední místnost. Tam ji přivítal bývalý sluha Melven – šipkou z kuše. Minul jen těsně. Když zjistil, na koho vystřelil, zlomeně se sesul k zemi. Nic však neříkal.

Vypadal, že mu už na ničem nezáleží.

„Rhan? Kde je Rhan?“

Melven ukázal na temný otvor, který se černal ve zdi za masivní mříží.

„Co ty děti? Proč je nepustíš?“ Jen pokrčil rameny. Vběhla tedy dovnitř.

Vrhly se po ní jak vztekli psi. Cenily zuby jak hladoví vlci. Uskočila ke stěně s překvapeným vyjeknutím. „Vy stvůry! Zpátky!“

Naštěstí měly krátké řetězy. „Díky za varování, hajzle!“ zaječela ještě na Melvena a seběhla dolů po schodech.

Tam konečně našla Rhana.

V ruce držel páčidlo, z něhož odkapávala krev.

Chechtal se jako šílenec.

RODINNÉ PODZEMÍ

Hozené páčidlo opsalo vysoký oblouk, zmizelo mezi mřížemi a nespadlo zpět. Jen doufal, že to bylo to správné okno. Jestli si nezapamatoval, kam přesně Rhana zavřeli – nebo jestli trpaslíka přemístili...

Tím se nemohl zdržovat. Právě začínalo něco špatného.

Mantichor se přitiskl ke zdi a plížil se zpět do hradní kaple, v níž našel spolehlivé útočiště. Na Trasce se opravdu nemusel bát, že by ho v Surahindově svatostánku někdo rušil.

Trochu se narovnal a tiše se rozběhl. To, co se chystalo, nebylo jen špatné. *Vrátila se.*

Mohl se mýlit, ale pochyboval o tom. Všechna znamení byla tu – jen je nikdo nehledal... 'Vyříd' velmistrovi Hermanovi, že je mi to líto a že se mi po něm bude stýskat.'

Nechápal, jak mohl ujet tři míle, než mu to došlo.

* * *

A jak mohl ujet ty tři zpět, než pochopil, že Alžběta možná nechtěla, aby se vrátil hned – a sám.

Ale už byl zpět. Navíc měl výhodu překvapení. Věděl, že udělal dobře.

Dovnitř pronikl snadněji, než čekal – brána nehlídaná, na hradbách nikdo nestál.

Hrad byl vůbec jako po vymření. Sluhů viděl jen několik z dálky, vojáky zahlédl jen poblíž hraběte, Lisbet a vězení.

A pak také vzadu na nádvoří, kde jich pár ohořelých vyhrabal z chladné hromady popela.

Mezi dlažebními kostkami bylo poznat, kde se krev stékala do louží.

* * *

Původní plán byl jednoduchý.

Rhan dostane páčidlo a nic víc už potřebovat nebude. Ve vězení poteče krev, strhne se poplach – Jen si počká, až pár stráží od hraběte půjde zjistit, o co jde, přemůže zbytek, vezme Tervira jako rukojmí a s oběma svými přáteli v klidu odjede domů.

Jenže ucítil zájem Sokyně.

Nikdy předtím se s jejími stopami nesetkal – většina kléru ji ostatně pokládala za dávno mrtvý mýtus – přesto nechápal, že si toho nevšiml už včera. Stačilo se zamyslet a slepě nepředpokládat, že Kolchi byla jen osamělý netvor...

Sokyně musela mít dvě svatyně přímo na hradě. Ta v Tervirově komnatě byla maličká, zato ta podzemní obrovská – táhla se skoro pod celou Traskou.

A právě teď už necítil jen zájem zvrácené bohyně – Tervir ji sem povolával osobně. Chystal se někoho zasvětit.

Mantichor poklekl v Surahindově kapli a připravil se na boj.

* * *

Tentokrát ho Božský Rytíř oslovil jménem.

Přicházel na Trasku jen pomalu. Nepřišel by vůbec – bojoval současně v tisících dalších bitev, aby uchránil Stvoření

i Člověka před zničením rukou nepřátel, o nichž smrtelníci neměli ani ponětí. Jméno 'Grothurga' ho však znepokojilo.

Na Jenovu prosbu vyslal ždibec své moci přímo do menší svatyně.

Sokyně však prchla dřív, než ji Surahind stačil zahlédnout. Opustila Trasku, aby se zachránila.

Její stvůry a svatyně zůstaly. To už však nebylo na Něm. Mantichor věděl, co je jeho povinností.

Dlouhou chvíli sbíral síly, soustředil propůjčenou moc a vyháněl strach z mysli. Poté vstal, dupl – a dlažba kaple ho propustila dolů.

Dole byla tma, ale safírová záře jeho meče ji spolehlivě rozehnala.

* * *

Uviděl Rhana stojícího s napřaženým páčidlem nad těhotnou dívkou: „Je mi to líto, ale bude to tak lepší.“

Jen *věděl*, o co jde: „Rhane. Bude lepší, když tu ženu necháš být. Je nevinná.“

Trpaslík se po něm ohlédl.

„Opravdu?“

„Opravdu.“

„Tak to je docela dobré.“

Trpaslík se odvrátil na druhou stranu, svěsil páčidlo k zemi – zřejmě s ním už zabíjel, odkapávala z něj krev – a začal se celý třást.

Nejprve to vypadalo jako pláč, ale pak to začalo být hlasitější a hlasitější. Rhan se chechtal. Bylo v tom tolik úlevy, že se Jen rovněž začal usmívat.

Pak se ze schodů vedoucích nahoru do hradu ozvalo vzteklé zaječení, rychlé kroky, chřestění destičkové zbroje – a do místnosti vpadla Alžběta.

Když uviděla smějící se dvojici, zastavila se. Pak se zamračila: „Že jste ho ještě nedostali, že ne?“

„Neboj se, rytířko!“ plácl ji Rhan bodře po zádech. „Ten řev ve předu mi říká, že boje bude dost pro všechny! Tervir je ale můj!“

„Co? To tedy ne! Je můj! Už jsem si ho načala!“

Jen zatím odvázal těhotnou dívku, poslal ji nahoru za jejím milým – zírala na něj s nevěřicným výrazem, ale nakonec se začala usmívat – a pak vykročil chodbou k obětišti.

„Tervira musím přemoci já. Věřte mi.“

„V tom případě ať rozhodne... rychlost!“ vykřikl Rhan v neuvěřitelně dobré náladě a s páčidlem nad hlavou se rozběhl. „Terg! Terg! Tééééerg!“

Na obětiště vrazili najednou.

* * *

Hrabě Tervir z Trasky stál za oltářem na druhé straně obrovské podzemní katedrály a hleděl na vetřelce s nenávistí, jež hraničila s šílenstvím.

„Ona odešla! Opustila mě! Sloužil jsem jí dvacet let a teď je pryč!“

Alžběta se zle usmála: „Třeba je to jen taková malá lekce bezmoci!“

Hrabě ji probodl vražedným, ale zcela neškodným pohledem. Začal cosi zlostně syčet, ale Jen ho zvučným hlasem přehlušil: „Ve jménu Surahinda, Božského Rytíře! Tvá paní prchla před jeho mocí! Propusť to dítě! Máš poslední možnost se vzdát!“

Jeho hlas se rozléhal jako zvuk nebeské polnice. Už mu nezářil jen meč – zářil celý.

Rytířka se zamračila. Così jí došlo. Zaraženě se dívala na safírové světlo obklopující Mantichora – a pak vztekle zavrtěla hlavou. „Takže to on, ne já! To snad...“

Rhan měl oči jen pro malou holčičku, která způsobně a tiše ležela na kamenné desce před hrabětem.

„Ona ještě nevyrostla... Ještě ji nezměnil!“ Jestli předtím vypadal, že mu z ramen spadla těžká skála, teď z nich shodil celé pohoří. „Jene, Lisbet – dnes budu velkorysý! Tervira si nechte.“

„Co tedy bereš?“

Rhan pokrčil rameny. „To je jedno. Třeba ty plesnivé kostlivce napravo, Tervirovu ženu a pak ještě tu obrovskou

stvůru. Až odtud vidím, že to kladivo v levém horním chapadle vypadá opravdu slušně!“

Jen se podívil: „Jak víš, že je to zrovna Tervirova žena?“

„Jenom dvě zombie tu mají šperky a ta druhá vypadá moc mladě.“

„Máš pravdu. To bude milenka. Zmínil se ale i o šesti dětech.“

„Támhle se nám kradou do zad. Počet i velikost souhlasí... ale na můj vkus trochu moc drápů,“ ukázala Lisbet. Oči jí pořád rozladěně bloudily k Jenovu safírovému meči, ale už s tím vypadala smířeněji. „Víte co – jdu po nich. Tervir už mě taky nezajímá. Až to dodělám, poběžím támhle a vyřídím si to s druhým chapadlounem a s milenkou. Vůbec se mi nelíbí, jak na mě ta megera cení zub. Vsadím se, že je to proto, že mám tyhle šaty.“

„Proč?“

„Protože by se do nich nevešla, proto!“

Vlípla Jenovi rychlou pusou na tvář a vrhla se dozadu mezi šestici dětských stvůr. Rhan políbil páčidlo a vyrazil doprava na kostlivce.

Mladý rytíř se nadechl a dal se do zpěvu. Surahindův hymnus se velebně rozléhal pod vysokou klenbou. Zoufalé ječení osiřelého pána z Trasky v něm zaniklo jak slza v oceánu.

Jen Mantichor z Fernostu vykročil středem a zastavil se teprve s Tervirovou hlavou na špici svého meče.

TRASKA V TROSKÁCH

Hrad Traska malebně dohořival na obzoru.

Alespoň to, co z něj zůstalo nad zemí, když se ho většina propadla do podzemní katedrály. Sokyně ho opustila se vším všudy a zametla veškeré stopy.

Tím směrem se už nikdo nedíval.

„A pamatuj: kousání je zlé!“ zakončoval Rhan udílení nejdůležitějších rad do života. Dokázal i ta poměrně vlídná slova pronést hrozivě a nesmlouvavě – a to navzdory tomu, že měl na sobě víc obvazů než oblečení a ukořistěné kladivo si

musel přivázat k ruce, protože uchopit ho do zlámaných prstů nedokázal.

Nakonec mu však hlas změkl: „Buď tady hodná, maličká... ale to ty vlastně umíš skvěle.“

Odevzdal holčičku Melvenovi. Když si uvědomila, že jí pan trpaslík odjíždí, začala nabírat k pláči – ale pak sevřela pěstičku, zamávala mu a šťastně se usmála. Hubený mužík ji předal dál, své neméně šťastně se usmívající ženě, a hluboce se hrdinné trojici uklonil.

„Všichni jsme se modlili, ale nikdo již nedoufal. Surahind nám opět seslal paladina!“

Lidé na návsi začali provolávat slávu a dlouho nepřestávali.

Jen Mantichor z Fernostu se v sedle neklidně ošíval – a nebylo to jen proto, že hojivá mast na jeho rozdrásaném těle nepříjemně svědila. Vesničané na něj hleděli jak na smilování Boží...

...kterým ještě ke všemu byl.

„Na tohle si nikdy nezvyknu,“ utrousil k Lisbet nenápadně, zatímco odjížděli. „Co myslíš... Jak se bude tvářit velmistr Herman?“

„Rozhodně líp, než kdybych mu se safírovým mečem přijela já!“ uchechtla se rytířka. Hned toho úsměvu litovala. Zasykla bolestí – pod obvazem na levé tváři se jí táhly dva hluboké šrámy od drápů a pohyb obličeje trhal sotva zaschlé strupy. Přesto si nemohla odpustit druhou poznámku: „Stejně ale počítej s nějakým tím drhnutím zbrojí...“

Zasmál se. Lisbet už raději ne. Aspoň však spiklenecky nadzvedla obočí.

Rhan pozvedl Drtohlav – svého nového nejlepšího přítele.

Tohle byla chvíle vychutnávání vítězství.

* * *

Sotva jim však vesnice zmizela z očí, Lisbet zvolnila a nechala Rhanovi s Jenem malý náskok. Chtěla být sama. Potřebovala se alespoň na chvíli přestat nutit k veselosti.

Stále měla pocit zrady. Doufala, že to přejde. Nechtěla Jenovi kazit vítězství.

Jeho vítězství. Ona tam byla taky, ale stejně si všichni zapamatuji jen jeho.

Navíc si jako vždy ani nevšiml, že je něco špatně. Skromně odmítal pocty a nevěděl, co si s tou slávou počít.

Jako by ucítil její upřený pohled, obrátil se v sedle a ustaraně na ni zavolał: „Jsi v pořádku? Něco se stalo?“

Povzdychla si, ale hned se na něj usmála. „Ne, to nic! Jen jsem unavená.“

Koneckonců – on za to přece nemohl.

Pobídla koně.

Dojela své přátele právě včas, aby uslyšela Jenovu opatrnou otázku: „Ty, Rhane? Já jsem si všiml, že ti ta maličká mává něčím černým a dlouhým...“

Trpaslík se zamračil pravým okem. „No?“

„A taky mám pocit, že ti tady u ucha chybí... asi... no... já vím, že vy o tom nemluvíte – ale...“

„Máš pravdu, Příteli Tergů.“

„Opravdu? Takže tys jí dal pramen svých vousů? To je neu-“

„Máš pravdu! Nemluvíme o tom.“

„Aha.“

„Mimochodem, až příště pojedíš na nějakou *zdvořilostní návštěvu*, řekni mi to předem. Pozvu z Toragu pár přátel, ať se taky pobaví.“

Mantichor si to představil a vyprskl smíchy.

Pak si to představil znovu a zbledl hrůzou.

* * *

Jeli domů.

Pomalu si uvědomovali, že těch úmorných pět dní cesty zpět na Fernost, bez koupele a pořádného piva, je vlastně maličkost. A že ani události na Trasce nemusí být nic tak strašného.

Tervir z Trasky sloužil Grothurze dvacet let a nikdo o tom neměl tušení.

Ani Bůh nevěděl, co za překvapení je může čekat doma.

MARTIN D. ANTONÍN – ROZHOVOR

Když se tak dívám na knihy vydané ve Strakách (mám je v knihovničce seřazené v časovém pořadí), koukám, že Tvé Křivé ostří se už propadlo pěkně dozadu. Dneska je mu něco přes tři roky. Jak je to možný, když mám přitom dojem, že pořád něco píšeš?

Taky jsem z toho trochu nešťastný. V posledních letech jsem dokončil jen tři novely a jednu povídku (a jednu vysokou školu, což taky stálo hodně času), takže má vlastní druhá kniha na sebe stále nechává čekat. Je to hlavně tím, že mám asi pět rozdělaných delších věcí (dvě z nich dokonce těsně před dokončením), ale když na čemkoli z toho začnu dělat, vždycky se objeví nutnost to přerušit a udělat něco jiného. Pak se k těm románům těžko vrací...

Kromě toho jsem uspořádal několik LARPů, což je taky každým rokem pár měsíců pryč...

Právě teď mám ale dovolenou a konečně snad dodělám aspoň něco. Cítím se optimisticky.

Jaká tedy bude Tvá další kniha, respektive – co ses rozhodl dokončit?

Pokud se Tobě bude hned líbit a přijmeš ji, aniž bys mi ji vrátil k dopracování, tak to bude příběh elfí bojovnice, která padne v bitvě s orky, zmocní se jí gobliní inženýr a trochu ji... vylepší. Nebo by se také dalo říct, že to je o gobliním inženýrovi, který sestrojil své životní dílo a chystá zkušební provoz. Kdybych to měl shrnout, je to napůl goblinoorčí šílenost a napůl elfí tragédie. Jmenovat se to asi bude: *Zelená*.

A pokud mi to vrátíš k doladění, tak mezitím (snad) dokončím trilogii *Daemonica – Hovězí v žaludku*, kterou jsi už jednou viděl. Ta je o démonech, andělech, jedné zvláště

aktivní lidské duši, spoustě intrik a skrytých i otevřených bojů – a odehrává se hlavně v Praze, ale i nad ní a pod ní.

A je přesně tak šílená jako její název.

V tady vydané novele se Ti myslím Tvá oblíbená témata – démony a trpaslíky – povedlo docela umně skloubit. Napsal jsi „Zdvořilostní návštěvu“ až děsivě rychle. Kolik času že Ti zabrala?

Nerad bych to nějak zkracoval na lepší dojem – ale od prvotního nápadu k dokončení neuplynul ani měsíc. Samotné napsání pak bylo ještě mnohem kratší – netušil jsem totiž, jak rychle to už potřebuješ, a poklidně ještě asi deset dní pracoval na něčem jiném. Pak ses začal ptát: „Co povídka?“, dals mi na dokončení týden a ve mně hrklo.

Po dalších čtrnácti dnech to vypadalo bledě. Původně krátká povídka se kvůli způsobu zpracování a přerodu z akční hříčky na opravdové pokračování *Křivého ostří* poněkud rozrostla. Měl jsem napsaných asi padesát nebo šedesát stránek, vypadalo to tak na půlku a bylo 20. prosince...

Přišel čas na zoufalá opatření. 21. ráno jsem na to sedl, 23. 12. v poledne od toho vstal, mezitím jsem si dal akorát (celkem) čtyři hodiny na spánek – přičemž jsem vlastně neusnul a spíš jen se zavřenýma očima přemýšlel o dalším ději. Teď to má přes sto třicet stránek, ale je to hotové... Zase jednou jsem se přesvědčil, že když člověk překoná lenost a prostě chce, všechno jde.

Co se týče skloubení trpaslíků a démonů – tím si nejsem tak jistý. Neřekl bych, že to jsou zrovna mí typičtí démoni. (Ty totiž do světa *Křivého ostří* uvedu až později...)

Zjevně máš sklon k hektické tvorbě – a vliv na ostatní, třeba svého nakladatele. Taký jsem netušil, že lze takhle dlouhý surový text do knihy zpracovat tak rychle. Až se jako autor jednou naučíš nakládat se svým časem (velmi vysoká úroveň schopností – já ji třeba nemám dodneška), bude

z Tebe pravý postrach pro konkurenci! Kolik knih ročně bys chtěl vydat, kdybys mohl?

Hm! Tři by byly skvělé. K tomu třeba ještě nějaké novely či povídky ve sbornících, možná nějaké mini-projekty stranou a jsem dokonale šťastný.

Proč tři? Hlavně proto, abych tomu stíhal dodat taky nějaké zdání kvality. A také proto, abych s tím už nebyl otravný. Stejně bych víc nestíhal. Ach, ta lenost...

A jestli mám vliv na produktivitu svého nakladatele, tak to je jen dobře! Víc knih, méně spánku!

No, jestli má takhle vypadat líný autor, tak ti činorodí už jsou dávno mrtví vyčerpáním!

Každý autor v sobě nosí nějaký životní tvůrčí projekt – něco velkého. Ta třídílná Daemonica je Tvůj nebo by ses chtěl někdy rozmáchnout ještě víc?

Myslím, že znám několik o dost rychleji píšících autorů. Nebudu jmenovat, jen tiše závidět.

Můj životní tvůrčí projekt se asi naplní v knihách ze světa *Křivého ostří* – zatím jsem se základního příběhu sotva dotkl. Kdo zná nějaké moje písničky či starší povídky, tak mu možná něco řeknou jména Kruxia, Erinael či Orielenir – ti mě (spolu se Rhanem) provázejí už přes patnáct let. Nechci z toho však udělat mnohadílnou ságu. Mám rád knihy, které jsou schopny stát samy o sobě a nepřipomínají telenovelu. Možná jich tedy napíšu hodně, ale číst půjdou i jednotlivě.

Daemonica... vznikla i jako nápad snad teprve před dvěma lety, ale je to hodně hýčkané dítě. Už kolem ní plánuji také víc věcí, určitě se v druhý životní projekt promění... jen to napsat.

Rozhodně stojí za to zmínit, že společně s Ivanou Kuglerovou na motivy světa *Daemonicy* připravujeme pražský celoměsíční larp, který by měl proběhnout na jaře tohoto roku.

Když jsi načal téma larpů – bylo by zajímavé podívat se v rozhovoru i na něj, ovšem je to problematické. Dobře si uvědomuji, že zatímco někteří čtenáři o nich nikdy neslyšeli, jiní na ně jezdí jednou měsíčně nebo častěji. Těžko tedy klást otázky, při nichž by jedni nebo druzí nevtřeli hlavami. Přesto to zkusím: Tyhlety „bojové fantasy hry naživo“ – inspirují Tě nějak zásadně ve Tvé tvorbě? Máš nějaké oblíbené? A mohl bys třeba nováčkovi doporučit, kam si zajet?

Zpočátku jsem chtěl inspiraci skrz larpů odmítnout, protože jsou to přeci jen pouze hry, ale pak jsem začal přemýšlet (to se mi občas stává). Larpů nejsou jen hry. Zažil jsem na nich mnoho situací, které v normálním životě jen tak nepřijdou, a zkusil si nasadit takové ty příslovečné boty mnoha jiných osobností. Abych dal příklad – larpů nejsou jen o tom, že se s dřevěným mečem v ruce honíš s jinými hráči po louce a křičíte na sebe: „Já jsem elfí bojovník: umři, hnusný skřete!“ (Dobře, před nějakými osmi lety jsem to neviděl jinak, ale postupně se ten pohled změnil.)

Zažil jsem s larpů mnoho: Byl jsem psychopatický vrah, čestný rytíř ochotný zemřít za slabé, pragmatický starosta zapadlé vesničky odmítající okolní svět, stárnoucí král potýkající se s nepřáteli na všech stranách, král Artuš, Lucifer, Čingischán... a mnoho dalších rolí. Každá z nich člověku dodala nový pohled na svět – ale i na sebe samotného a na lidi kolem. To, jak se já i ostatní vypořádáváme s nutností velet jiným, ovlivňovat je, klamat, jednat o politice, zabíjet a s dalšími ne zcela obvyklými způsoby komunikace či chování, může být hodně poučné.

Takže ano, larpů mě rozhodně inspirují. Je to studnice psychologických úkazů, na nichž se dá snadno odpozorovat skutečné lidské jednání. Nebo aspoň uvěřitelné. A vlastně i to neuvěřitelné – rozhodně se dozvíte, že lidi často nebývají rozumní...

A to mluvím pouze o psychologii. Mnoho larpů má velmi důkladně propracovaný děj, který se může originalitou měřit

s vycházejícími knihami. Nebo navodí hrdinské, komické či tragické situace, které jen volají po tom, aby je někdo zvětčil na papír.

Co se týče bitevních scén a boje, tam z larpů tolik nečerpám a uchyluji se spíš k „železným bitvám“ a prožitkům z nich, ale i na „dřevěnkách“ se strhlo pěkných pár opravdu dech beroucích šarvátek...

A doporučení nějakých akcí vhodných pro začátečníka... to už je pro mě docela těžké. V posledních letech jen pořádám akce (co jsou pro úplné začátečníky příliš složité a matoucí) a jezdím na larpy, které pořádají stejní geronti jako já. Všichni jsme hrozně protřelí, hrozně moudří, přistupujeme k tomu až skoro vědecky a nebozí začátečníci se vůbec nechytanou, protože zatímco oni se rozkoukávají po světě, staří mazáci jsou v půlce hlavního příběhu. Teď samozřejmě přeháním, ale opravdu často vidím nebohé skupinky mladých lidí, jak sedí v koutku a baví se jen mezi sebou, protože neví, jak by se měly prosadit.

To hlavní, co si musí nováčci uvědomit, je to, že jsou nováčci. Je jen velmi málo lidí, kteří hned na své první akci zaujmou a získají si respekt. Trocha toho otrkávání je nutná. Vhodné je najít si zkušenějšího spoluhráče (třeba slíbit vazalství šlechtici), který se vám o zábavu postará. Hodně pomůže, když k němu přijdete a promluvíte jako postava („Zdravím, urozený rytíři...“) a ne jako hráč („Hele, vole, já se nudím...“).

Chce to hlavně neztratit náladu po prvním neúspěchu. Také jsem na prvních pár hrách jen nadšeně běhal od stromu ke stromu, vůbec nevěděl, co mám dělat, a byl vděčný za každou trošku pozornosti...

Spíš, než abych nějakou akci přímo doporučil, bych navrhl zadat do internetového vyhledávače „kalendář dřeváren“ (např. FAS nebo ASF), a tam si zkusit vybrat. Akce mívají své webové stránky, na nichž se vám představí.

Když si čtu Tvou odpověď, tak lituju, že mám poslední dobou na larpy tak málo času. Zbydou po mně pravda nějaké knihy, ale sám bych rád urval i víc zážitků... Dá se zážitky předávkovat? Ty bys to měl vědět...

Rozhodně ano – i když to je smutné. Sám mám poslední dobou pocit, že je mě hodně těžké něčím šokovat nebo ohromit. Buď už prostě všechno znám (to je vtip, i když trochu smutný, protože za ty roky opravdu hodně „organizátorských triků“ na larpech ihned prohlédnu a nedokážu je brát jako důvod k aktivitě), nebo jsem otupělý a měl bych si dát pauzu. Bývám na akcích spíš pasivní a kde jsou jiní napjatí a lítají řešit problémy jak šílenci, já bych raději spal, protože za jejich jednáním vnímám probíhající linii příběhu, popřípadě působení jiných hráčů...

I když – teď jsem na jednom laru držel v noci dvouhodinovou hlídku. Nechal jsem se k tomu přemluvit. Sice jsem se už předtím málem rozhodl, že je mi jedno, jestli moje postava umře, hlavně ať se já hráč vyspím... Ale nakonec je z toho zážitek, na který se nezapomíná. Holt aby si člověk cokoli užil, musí tomu také něco obětovat – a to já teď asi zrovna nedělám moc často.

Doufám, že to trocha odpočinku přes zimu spraví.

Taky doufám... Třeba je to jen snaha těla upadnout do zimního spánku. Tu já teď vnímám skoro pořád. Co se týče možného přesycení – mně se zase stává, že mě málokdy překvapí nějaká kniha nebo povídka. A o to víc si pak cením těch, kterým se to povedlo. Stíháš ještě číst, když píšeš...?

Snažím se číst. Hlavně české (a přeložené slovenské) autory, abych věděl, jak jsme tady u nás dobří. Ale čtu čím dál tím pomaleji – zejména proto, že často píšu i v tramvaji cestou do práce (a vlastně pořád), takže mi nezbyvá čas. A na odpočinek mám dvě možnosti – četbu nebo počítačovou hru. Protože hrajeme společně se ženou, musí to být zatraceně dobrá kniha,

aby naši družbu přebila – a protože se mi děje to samé, co tobě, moc knih na mě dojem neudělá.

Také to může být tím, že jsem teď v poslední době vysledoval hodně televizních seriálů (Lost, 24, Prison Break, Buffy, Angel, Firefly atd.). Sice nechci dělat scénáře (zatím), ale po stránce děje jsou tyhle věci perly a snažím se z nich učit.

Koukám, že Tě Jirka Pavlovský se svými oblíbenými seriály nakazil...

Na Buffy se píšou i diplomové práce psychologů... Opravdu jsou to hodně dobré věci.

Ale jo, já tomu věřím.

Jen je to další věc, kterou nestíhám.

Jako knihu by sis s sebou vzal na pustý ostrov?

Nebo by to bylo šlapací dynamo, přehrávač a Buffy?

Spoustu propisovaček a spoustu papíru. Protože nemám žádnou nejoblíbenější knihu, musel bych si ji napsat.

Když nad tím tak přemýšlím – to jsme dva. A je to i docela hezký závěr, co myslíš?

Proč ne? Už jsem toho naplkal dost.

Nejdelšímu autorovi největší prostor! Tak někdy na nějakém larpu...

*Vyšlo ve sborníku Třpyt mečů, záblesky laserů,
Straky na vrbě 2008*